

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He knows how to use all his tools

WELL

He
is
in
g

LAUREN

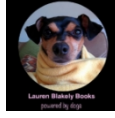
New York Times Bestselling Author

BLAKELY

WELL HUNG

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

Lauren Blakely

tarafından da Hakkında

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Epilog Başka Bir

Epilog Çok

Yakında

Lauren Blakely

tarafından da yazılmıştır

Teşekkür İletişim

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2016 Lauren Blakely
Kapak Tasarımı Helen Williams tarafından yapılmıştır. Fotoğraf ©blackday

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez. Bu çağdaş aşk romanı bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın, özellikle de alfa erkeklerle seksi, komik aşk romanlarından hoşlanıyorsanız. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

Aşka Yakalanmışlar Serisi (Bu serideki her kitap farklı bir çifti takip eder, bu nedenle her kitap ayrı ayrı okunabilir veya karakterler kesiştiği için bir seri olarak keyifle okunabilir)

Caught Up in Her (*Caught Up in Us*'ın kısa ön romanı) *Caught Up In*

Us

Benimmiş Gibi

Davranan Ödüllü Koca

Gözlerindeki Yıldızlar

Bağımsız Romanlar

BÜYÜK KAYA

Mister O

Well Hung

The Sexy One (Ekim 2016)

Tam Paket (Erken 2017) *Joy*

Stick (İlkbahar 2017)

Çok Cazip 21

Çalıntı Öpücük

Playing With Her Heart (Jill ve Davis hakkında bağımsız bir SEDUCTIVE NIGHTS spin-off romanı)

Pişmanlık Yok Serisi

The Thrill of It

The Start of Us

Seninle Her Saniye

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

İlk Gece (Julia ve Clay, ön roman)

Geceden Sonra Gece (Julia ve Clay, birinci kitap)
Bu Geceden Sonra (Julia ve Clay, ikinci kitap)
Bir Gece Daha (Julia ve Clay, üçüncü kitap)

Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece (Julia ve Clay romanı, kitap 3.5)

Nights With Him (Michelle ve Jack hakkında bağımsız bir roman)

Yasak Geceler (Nate ve Casey hakkında bağımsız bir roman)

Günahkâr Geceler

Serisi Tatlı Günahkâr

Geceler

G ü n a h k â r

Arzu

Günahkâr

Özlem

Günahkâr Aşk

Ateşle Mücadele Serisi

Burn For Me (Smith ve Jamie) *Melt*

for Him (Megan ve Becker)

Consumed By You (Travis ve Cara)

Mücevher Serisi

İki kitaplık seksi bir çağdaş romantizm serisi

Safir Olayı Safir

Soygunu

HAKKINDA

İşte benim hakkımda bilmeniz gerekenler - Halim vaktim yerinde, uzun boylu ve çabuk şaka yapan biriyim. Kadınlar kendilerini güldüren erkeklerden hoşlanırlar ve bunu sikinin büyüklüğüne bakarak söylemiyorum. Hayır, komikliklerinin yanında bir de kocaman olmasını isterler... sadık olmasından bahsetmiyorum bile. Tüm bunlara sahibim, ayrıca gelişen inşaat işim sayesinde büyük bir banka hesabım var. Evet. Tüm aletlerimi nasıl kullanacağımı biliyorum.

Natalie'ye girin. Ateşli, seksi, zeki ve benim yeni asistanım. Bu da onu tamamen sınır dışı yapıyor. Hey, ben iyi bir adamım. Gerçekten. Onun işe getirdiği cazibeden uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

Ta ki Vegas'ta bir geceye kadar... Evet, bunu daha önce de duymuştunuz. İş cephesinde kötü haberler, üzüntülerimizi birkaç tane Harvey Wallbangers ile boğuyoruz ve sonra onu beceriyorum. Benim otel odamda. Onun otel odasında. Flamingo'daki Titanic slot makinesinin arkasında (sorma). Ve ben ona bir kez daha "Aman Tanrım, işte orada EVET!" dedirtmeden, ikimiz de yol kenarındaki bir şapelde, sıkma favorili ve parlak altın rengi takım elbiseli bir adamın önünde evet diyoruz -büyük evet-.

Ama Vegas'ta olanların Vegas'ta kalmadığı ortaya çıktı. Ve Şimdi, o etraftayken aletim pantolonumun içinde kalmıyor. Direnmeye alıŐıyorum. Gerçekten. Ama ellerimizi kendimize saklamaya çalıŐtıkça, tekrar çıplak kalıyoruz ve ben de onunla tamamen giyinik olarak daha fazla zaman geçirmek istiyorum.

Şimdi soru Şu... Bu kadını eski karım olarak kabul ediyor muyum?

PROLOGUE

Bir zamanlar bir adam varmış, bir kız varmış ve çılgınca şeyler olmuş.
Son.

-
-
-
-
-
-
-

Sadece takılıyorum.

Ben tam hizmet veren bir adamım ve asla iyi kısmı atlamam. Ne olduğuna asla inanamayacağınız türden bir hikaye anlattığımda, lezzetli çikolata gofretlerinden tatlı krema dolgusuna kadar tüm Oreo'yu aldığınıza dair kişisel garantimle damgalarım. Ve lütfen, hikayenin ağız sulandıran her bir lokmasını yalayıp yutmanızı tavsiye ediyorum.

Rollercoaster'da bazı insanların yokuş aşağı inerken neden avazları çıktığı kadar bağırdıklarını öğrendiğimiz o an gibi.

Ya da şanslı slot makinesinin arkasında, ben ona çakarken birinin üç kiraz çıkması hikayesi.

Yine de bu zamanların ikisinin de merdivenli öğleden sonrayı geçtiğinden emin değilim.

Ne? Merdivenle ilgili hiç fantezin yok mu? Yakında olacak ve merdivenin en üst basamağını bir daha asla aynı şekilde düşünmeyeceksin.

Ama en çılgın hayallerimde bile asla tahmin edemeyeceğim -bakın, kulaklarımın arası kanunsuz- tüm bu yasadışı olması gereken şeylerin arasında ciddi anlamda gerçek şeyler de vardı.

Kalbinizi elektrikli testereyle siken türden bir gerçek.

Neredeyse göğsünüzden söküp çıkaracak.

Bana olan da buydu.

Şimdi, onunla yaklaşık altmış dokuz gün geçirdikten sonra -ve bu sayının ironisi kesinlikle benim için kayıp *değil- buradayım*.

Adliye binasının merdivenlerinde. O yukarı çıkıyor. Ben aşağı iniyorum.

Koluna uzandım. Elimi koluna doladım. "Böyle mi bitecek?" Sesim zar zor kendiminkine benziyor.

Onunki de bir fısıltı. "Sen söyle."

Size bir oyuncu olduğumu söyleyebilirim. Büyük bir aletim, kaya gibi sert bir vücudum ve altın gibi bir kalbim olduğunu söyleyebilirim. Ama buraya özgeçmişim için gelmediniz. Ayrıca, daha önce evcilleştirilmiş oyuncu hikayeleri duymuşsundur.

Bunu duymadın.

Uyarı: Spoiler vermiyorum, bu yüzden kemerlerinizi bağlayın ve yolculuğun tadını çıkarın.

Size söyleyeceğim tek şey şu; sonumuz asla tahmin edemeyeceğiniz bir son olacak.

Size erkekler hakkında küçük bir sır vereceğim. Hoşlandığımız bir hatunu gördüğümüzde, hepimiz onun bizim için seksi olduğunu söyleriz. Kadının kim olduğu, durumunun ne olduğu ya da bunun doğru olup olmadığına dair bir fikrimiz olup olmadığı önemli değildir. Sadece söyleriz.

Şu anda olduğu gibi.

Yukarı Doğu Yakası'ndaki bu gösterişli çatı katının menteşelerini üç gün gecikmeli teslim eden kızıl saçlı Floyd, dirseğini tezgâha dayamış, gevezelik ediyor. Sanırım teslim tarihini kaçırmanın zor işine biraz ara vermesi gerekiyor. Yine de yetismeye kararlıyım, bu yüzden çalışmaya devam ediyorum ve müşterilerimden biri için menteşeleri dolap kapağına vidalıyorum.

Floyd'un *sosis için ateşli* olduğuna inandığı bir müşteri. Onun sözleri. Benim değil.

"Wyatt, içeri girdiğimde Lila'nın bana nasıl baktığını gördün mü?" diyor siyah ve yeşil enerji içeceğini eline alıp bir dikişte içtikten sonra elini ağzına götürüyor ve kırmızı benekli keçi sakalında bir damla izi bırakıyor.

"Hmm. O anı kaçırmış olmalıyım," diyorum ve Lila'nın şu anda alt katta binanın spor salonunda olduğu ve onu duyamayacağı için seviniyorum.

Floyd göğsünü kabartarak, "Size söylüyorum, her işte piliçler benim için sıraya giriyor," diyor.

Tornavidayı çevirirken bir kaşımı kaldırıyorum ve ona en soğukkanlı cevabımı veriyorum. "Bu kadınlar silsilesi, her müşterinin evinin kapısının ötesine ve koridoruna kadar uzanıyor diyebilir miyiz?"

Kendi saçmalıklarına inanmış gibi başını sallıyor. Belli ki iğneleme, Sıcak Sosis Kralı'nda kaybolmuş.

"Kesinlikle. Onları tüm gün boyunca alabilirim. Birbiri ardına. Bu yüzden bu işin içindeyiz, değil mi kardeşim?"

Vurmak için bir yumruk kaldırdı ama ellerim meşgul olduğu için sadece "Kuyruk için mi?" dedim.

Başını sallıyor. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kuyruk. Kuşları yakalamak için eldeki çekiç gibisi yoktur."

Bu inanılmaz saçmalığa gülüyorum. Çünkü kuyruk tam da bu yüzden ev inşaatı işine girdim. *Hiç de değil.* "Muhtemelen sen de hiç yorulmazsın? Sürekli bir dayanıklılığın mı var?" Bir sonraki menteşeye geçip kapının arkası boyunca eşit aralıklarla yerleştirirken onu kışkırtarak soruyorum.

"Oh, evet. Ama şöyle bir şey var. Bu bizim işimizin altın kuralı" diye ekledikten sonra parmağını dudaklarına götürüyor.

Oh, ne şanslıyım. Sırrını bana açıklayacak.

"Kuralları severim. Söyle bana, söyle bana," diyorum, hevesli bir acolyte gibi.

"Altın kural şudur: Müşterilere çakabilirsiniz ama asistanınıza asla çakamazsınız."

"Öyle mi?" Sanki az önce Olimpos Dağı'ndan bilgelik dağıtmış gibi tamamen ciddi bir sesle söylüyorum.

Floyd bilgece başını sallıyor. "Güven bana. Hatalarımdan ders çıkar. Ellerimi onun güzel kışından uzak tutamadığımda evrendeki en iyi asistanı kaybettim," der, sonra bakışları tavana kayarken hüznle iç çeker. Onun tatlı yanaklarını hatırlıyor olmalı. "İyi bir asistan ağırlığınca altın değerindedir." Göğsüne vuruyor. "İşte bu yüzden yeni asistanım kır saçlı bir nine.

Bu da cazibeyi tamamen ortadan kaldırıyor."

Menteşeleri kapıya vidalamayı bitiriyorum ve alet kemerimden matkabı çıkarıyorum. Ona doğrultup gözleriyle buluşuyorum. "Ama şunu düşün ..." Sesimin kesilmesine izin veriyorum, hamile gibi duraklıyorum ve sonra diyorum ki, "Ya gümüş tilkilerden hoşlansaydım?"

Gözleri açılıyor ve kelimeleri kuru ve emin olmayan bir şekilde çıkıyor.

"Öyle misin?" "Kesinlikle. Ben eşit fırsatçı bir adamım." Elini çekmeden duramıyorum.

Ben de devam ediyorum ve ona büyük bir porsiyon palavra atıyorum.

"Benim teknemi yüzdürüyorlar ve size söyleyeyim, GILF'ler benim için sıcak. Bir dizi seksi kızdan bahsediyorum. Göz alabildiğine emekliler. Ellerimi onlardan uzak tutamıyorum."

"Bunu biliyorsun. İyi ki telefonlarınızı yöneten bir GILF'iniz yok, yoksa fena halde boku yerdiniz."

"Kelime oyunu yapıyorsun, değil mi?" Matkabı yere bıraktım, kapıyı tezgaha dayadım ve sesimi alçalttım. "Ama biliyorsun Floyd, başka bir seçenek daha var," diyorum ve şimdi eğilme, sesimi alçaltma ve parlaklığımı aktarma sırası bende.

"Öyle mi?" Ofiste seks tüyosu vereceğini düşündüğü şey için neredeyse ağzı sulanıyor.

Tam boyuma gelene kadar doğruluyorum. Altı iki boyundayım ve onun üzerinde yükseliyorum. "Yapabilirsin"-ses tonumu eşit ve hafif tutuyorum-"mesela"-son bir vuruş yapıyorum
-"İşteyken aletini pantolonunun içinde tut."

Tüm çatı katı sessizliğe gömülür. Floyd başını kaşır. Kaşlarını çatar ve "Ha?" der.

Görünüşe göre, tavsiyem o kadar yabancı ki, Türkçe konuşuyor da olabilirdim. "Neyse, gitme vakti Floyd. Bu işi Lila için zamanında bitirmeliyim, kendisi ne senin sosisin ne de salamından hoşlanıyor."

Sırtını sıvazladım, menteşeleri geç teslim ettiği için teşekkür ettim ve onu yoluna gönderdim.

Birkaç saat sonra, o günkü işimi bitirmiştım, tam da Lila spor salonundan taytları ve spor ayakkabılarıyla zıplayarak eve geldiğinde. Ona bu öğleden sonra mutfak tadilatında neler yaptığımı gösterdim ve işin son aşamasına geçerken yarın yapılması gerekenler hakkında bilgi verdim.

"Gerçekten çok güzel bir şekilde bir araya geliyor," diyor neşeli bir şekilde. "Harika bir iş çıkarıyorsun. Natalie'nin bu tadilat işini senin programına sığdırabilmesine çok sevindim. Sıkışık bir durum olduğunu biliyorum ama sizi çok tavsiye ettiler ve ben de evim için en iyisine sahip olmalıydım."

Başımı sallayıp teşekkür ediyorum, sonra da hakkını teslim ediyorum. "Natalie programlama sihirbazıdır. Her şeyi hemen hemen yoluna koyabilir."

"Güzel, çünkü senin için başka bir projem olabilir. Bu akşam yönetim kurulu toplantısından eve döndüğünde kocam Craig ile konuşayım, sonra bir şeyler ayarlarız?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Yarın dolapları bitirmek için görüşürüz."

Kısa süre sonra Batı 50'lerdeki ofisimize geri döndüm, aletleri ve malzemeleri bıraktım ve beni Programlama Hanımefendisi, yani bu gemiyi döndüren kadından başkası karşılamadı.

"Selam Wyatt," diye sesleniyor Natalie ben içeri girerken masasından.

Neredeyse Floyd'u arayıp tavsiyelerime uymanın *kolay* olduğunu söyleyecektim. Ben bunu her gün başarıyorum. Ne mucize ama. Özellikle de güzel, zeki, işinde harika ve çok iyi bir asistanım olduğunu düşünürsek.

Beni öldüren bir gülümseme. Bana eski kafalı diyebilirsiniz. Harika gülümseyen kadınlara bayılırım ve Natalie, parlak mavi gözleri ve amigo kızlara özgü sarı saçlarıyla gülümsemeyi çok iyi beceriyor. O mükemmel, tam bir Amerikan kızı, tıpkı elmalı turta gibi ve ben onu yiyip bitirmek istiyorum.

Yani, bunu istemiyorum.

Siktir, yanlış söyledim.

Asistanımı kesinlikle yemek istemiyorum. Ya da asistanıma vurmak. Ya da asistanımı masanın üzerine eğmek.

Gördün mü? Kendi tavsiyeme uydum. Aletim güvenle pantolonumun içinde.

Ayrıca, Natalie işinde harika ve onu bu şekilde düşünmek yanlış. Tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. En son birlikte çalıştığım biriyle öpüştüğümde işim batabilirdi. Bu deneyim bana uzun zaman önce öğrenmem gereken bir dersi öğretti - iş ile zevki karıştırmayın. Ağızda acı bir tat bırakan kötü bir kokteyl elde edersiniz. Bu yüzden Natalie uzun zamandır gördüğüm en güzel yüze ve en cömert kalbe sahip olsa da, üstelik tam bir şapşal tarafı da olsa ve bir zamanlar beni istediğini düşünmüş olsam da, onunla o noktaya gelemem.

Bana o öldürücü gülümsemesini gösterip "Mayweather işi nasıl gidiyor?" diye sorduğunda her şeyi eğlenceli ve oyun gibi tutuyorum.

Gövdemden bacaklarıma doğru bir hareket yapıyorum ve etkili olması için havayı kokluyorum. "Harika, ama üzerimdeki pislik kokusunu giderecek bir şeyin var mı?"

Ofisimizin uzak duvarındaki rafları işaret ediyor ve "Üst raf. Sol taraf. Geçen hafta yeni bir göt deliği önleyici spreyci aldım. Ama gerçekten işe yaraması için bazen birkaç pompa gerekiyor. O yüzden iyi çalış, tamam mı?"

Ona bir başparmak işareti yapıyorum, bir kutu aerosol alır gibi yapıyorum ve kendimi onunla ıslatıyorum, sonra geri koyuyorum. "İşte oldu. Daha iyi oldu."

Masasının karşısındaki eski püskü hardal rengi sandalyeyi kapıp içine gömülüyorum. Müşteriler buraya gelmiyor; ofis sadece bizim için, bu yüzden mobilya konusunda cimri davranabiliyoruz.

Kalemi elinde evirip çeviriyor. "Peki bugün kirliliğe kim sebep oldu? Floyd mu yoksa boğazını sıkmaya çalıştığın yağlı elektrikçi Kevin mi?"

"Yağlı Kevin'in boğulmaya ihtiyacı vardı. Katılıyor musunuz, katılmıyor musunuz?"

Başını sallıyor. "Tamamen katılıyorum. İçimde o kadar çok hemfikirlik var ki, daha ne kadar hemfikir olabileceğimi hayal bile edemiyorum."

Kevin birkaç hafta önce uğradığında ona asıldığı için, "Boğazını sıkamak yüzde yüz gerekliydi," diye ekliyorum. Olay şu: Natalie göz açıp kapayıncaya kadar ona tekme atabilirdi. Kendisi de onu yere serebilirdi. Ama o sarkıntılık ve açık saçık yorumlar bana sökmez. Eğer bir adam küçük kız kardeşim Josie'nin çalıştığı fırında onunla yakınlaşmaya çalışsaydı ben de aynısını yapardım. Bu yüzden Kevin'in omzuna Vulkan tarzı bir el indirdim ve derhal ofisimden dışarı çıkmasına eşlik ettim. Hiç kimse, ama hiç kimse çalışanlarıma asılamaz.

"Bugün Floyd'du," diyorum ona, sonra da hikâyenin iş için güvenli versiyonunu anlatıyorum - Floyd'un müşteri fetihleriyle ilgili olanı, asistanları becermekle ilgili yorumlarını değil. Bunun aramızda havada asılı kalmasına gerek yok. Bu yasak fikri onun aklına sokamam.

O riskli, tehlikeli, kirli, pis, tamamen çekici fikir. Gözlerim ofiste kısa bir süre dolaşüyor ve vaftiz edilmeyi bekleyen tüm yerleri katalogluyorum. Masası, sandalyesi, yer ...

Bir anda kafam uygunsuz fikirlerle doldu. Tam da olmaması gerektiği gibi. Sanki azgın uzaylılar zihnimi işgal etmiş gibi.

Ama ben Floyd değilim. Daha iyisini yapabilirim, bu yüzden bir mengene hayal ediyorum, görüntüleri içine sıkıştırıyorum ve onları zihnimden ezip çıkarıyorum. Kirli görüntüleri ve azgın uzaylıları da.

"Sonra onu Lila'nın evinden dışarı çıkardım ve sonra görüşürüz dedim," diye hikayeyi bitirirken bir elimi koyu kahverengi saçlarımda gezdiriyorum. "Başka bir hayatta görüşmek üzere."

"Hmm ..." diyor.

"Hmm, bu harika, ya da hmm, neden tedarikçilerimizden birini kovdum?"

"Hmm, hikayeniz bana iyi bir fikir verdi. Uzun zamandır yapmak istediğim bir şey."

"O da ne?"

Gözleri parlıyor. Onunki benim koyu mavimden daha açık bir tonda. "Yeni bir menteşe tedarikçisi bulmamı ister misin?"

Bu fikir mükemmelin de ötesinde. Avucumu coşkuyla masasının kenarına vuruyorum. "Evet. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çok zeki ve güzelsin.

-" Son kelimeyi kestim, böylece kulağa alçak bir bas notası gibi geliyor. Kendime not: İş yerinde ona asıldıkları için diğer erkekleri azarlarken ona güzel deme.

Beni izliyor, cümlemi bitirmemi bekliyor ve bir şekilde kelimeleri yeni bir iltifata dönüştürüyorum, "Zeki ve ... cömert" diyorum.

Cömert mi? Cidden mi? Bu da neydi böyle? Belki fark etmez.

Öyle bir şansımız yok.

"Cömert mi?" diye soruyor, ses tonunda yoğun bir şüphecilik var.

Olması gerektiği gibi. "Ben cömert miyim?"

Başımı sallıyorum, kabulleniyorum, sahipleniyorum. "Beynin. Bir fikir bereketi gibi. Şükran Günü cömertliği. Cömerttir," diyorum çünkü bu örtüyü satmam gerekiyor.

Omuzlarını dikleştirir. "Sen öyle diyorsan, Hammer. Ve bu cömert beyin bugün iki adım öndeydi. Yeni bir tedarikçi buldum bile. Etrafı aradım, bazı meslektaşlarımızla konuştum ve harika tavsiyeler aldım. Yeni bir menteşeci ayarladım bile."

Gülümsemem hızla yayılıyor. "Vay be. Benden üç adım öndesin." "İyi bir asistan öyle olmalı."

"Ve sen harika birisin. WH Carpentry & Construction'ı eskisinden çok daha iyi bir iş haline getirdiğin altı ayı kutlamaya ne dersin?"

WH benim adım, Wyatt Hammer.

Ama WH başka bir şeyi de temsil ediyor olabilir. Göreceksiniz. Merak etmeyin.

Bütün Oreo, hatırladın mı? Onu sana vereceğim.

Ofise çok da uzak olmayan Dokuzuncu Cadde'deki bir Kore restoranında süpernova baharatlı vejetaryen bibimbap seçiyor.

"Bibimbap," diyor, sanki kelimeyi tartıyormuş gibi. "Telaffuzu zor ve genellikle 'bippity-bop' gibi çıkıyor, Disney filmindeki bir iyilik perisinin söylediği bir şey. Ama aslında bibimbap'ın tadı Disney filmlerine hiç benzemiyor."

"Ya da bir iyilik perisi gibi," diye ekliyorum, boynumu yana doğru uzatıp bugünkü işimden kaynaklanan bükülmeleri çözmeye çalışıyorum. Sekiz saat ayakta, vidalama, vurma ve delme. Zor bir iş günü gibisi yok ama dostum, bir masaj yaptırabilirim.

Bana bir bakış fırlattı. "Ve bir iyilik perisinin tadı nasıldır bilir misin?"

Yorumumun nasıl çıktığının farkındayım ama devam ediyorum. "Tüm hayallerin gerçekmiş gibi."

"Bana vaftiz anneleriyle çıktığını mı söylüyorsun?"

"Belki de çıktım."

"Cinlerle çıktım o zaman," diyor, garsonumuz geldiğinde teke tek oynayarak. Natalie ona ne istediğini söylüyor ve ben de kendim için dana bibimbap sipariş ediyorum, o kadar baharatlı ki saçınızı yakıyor, sonra bir meze ve birkaç bira ekliyorum.

Buradayız çünkü Natalie baharatlı yiyecekleri sever. Ne kadar acı olursa o kadar iyi. Aslında, son altı ay içinde bana birkaç yemek meydan okuması yaptı.

Neyse ki ben yanmaz tat alma duyularımla ve demir gibi rekabetçi bir iradeyle doğdum, bu yüzden genellikle onu yenerim, ama kadının hakkını vermeliyim. Daha önce hiç görmediğim kadar habanero biberi yiyebiliyor.

Yalan söylemeyeceğim. Birkaç hafta önce işten sonra yemek yediğimiz bir gece, hamburgerin üzerine o kötü çocuklardan birkaç tane yemesini izlemek onu çok tahrik etti. Baharatıyla başa çıkabilen bir kadınla ilgili bir şey var.

Yani, eğer onu bu şekilde düşünseydim, bu beni tahrik ederdi. Ama düşünmemiştim, bu yüzden tahrik olmadım.

Dava kapanmıştır.

Bir dakika sonra garson kız iki birayla geri dönüyor ve Natalie'nin şerefine kadeh kaldırıyorum. "Altı aylık sihrine. Sen bir iyilik perisinden daha iyisin."

"Sonunda altı aylık sağlam bir işe," diye şaka yapıyor. Natalie, ben onu işe almadan önce çeşitli tuhaf işlerde çalışıyordu. İşe ihtiyacı vardı ve bu konuda açık sözlüydü. Aslında, iş ararken bana yaklaştığı gece, erkeklerin kadınların bizim için ateşli olduğunu söylemesi hakkındaki düşüncemin altını mükemmel bir şekilde çiziyor.

Çünkü gerçekten öyle olup olmadıklarına dair hiçbir fikrimiz yok. Hepimiz kadınların gerçekte ne istediğini bilmeden, beceriksizce etrafta dolanıyoruz. Kadınlar temelde şimdiye kadar icat edilmiş en karmaşık yaratıklardır ve dünyanın en akıllı bilgisayarından yaklaşık yirmi bin kat daha karmaşıktırlar. Geçen sonbaharda arkadaşım Spencer'ın Natalie'nin kız kardeşi Charlotte ile düğününde Natalie gözlerinde kararlı bir bakışla bana doğru yaklaşmıştı ve ben de ikiz kardeşim Nick'e "Beni istiyor" diye şaka yapmışım.

Yanlış. Tırnak kadar yanlış.

Meğer başka bir nedenden dolayı buraya geliyormuş. Bir gece önce sohbet ettiğimizde, firmamın karşı karşıya olduğu bazı sorunlardan bahsetmişim - ana sorun tamamen dağınıklığımdı - ve o da operasyonları nasıl iyileştirebileceğime ve firmamı genişleyip daha büyük işler kazanabilecek bir konuma nasıl getirebileceğime dair bir plan tasarlamıştı. Bu planı bana düğün otelinde bیلardo oynarken sunmuştu. Teklifi çok sağladı ve kısa süre sonra tam da ihtiyacım olduğunu anladığım şeydi.

Onu iki hafta sonra işe almışım.

Şimdi, birlikte geçirdiğimiz altı ayın ardından, WH Carpentry & Construction'ı onsuz düşünemiyorum. Onun anlayışlı olması beni iyi olduğum şeylere odaklanmam için serbest bırakıyor - inşa etmek, yapmak, çalışmak.

Dirseğiyle kolumu dürtüyor. "Başladığım günü hatırlıyor musun? Aslında bir yıl öncesinden programında olan bir randevuya gitmiştin."

İnledim. "Hatırlatma bana."

Eğlenerek başını sallıyor. "Ama ben seni kurtardım! Müşterinin apartmanına vardığında seni aradım, içeri girip zaten yeniden yaptığın bir mutfak için fiyat vermek üzereydin."

Anı gözümün önünden geçerken başımı sallıyorum. "Evet. Aletlerle arası iyi, randevularla arası kötü."

"Ve şimdi her ikisiyle de aran iyi," diyor, dudakları o kazanan gülümsemesiyle kıvrılmış. Gözlerimi kısa bir süreliğine kaçırıyorum. Gülümsemesine bakamıyorum. Muhtemelen beni hipnotize eder. Emirlerini yerine getirmemi sağlar.

"Ve işler daha iyi olamazdı," diyorum. "Şimdi ilk konuştuğumuz şekilde genişleyebilmeliyiz. Daha fazla adam işe alabiliriz - düzenli çalışanlar, böylece her iş için sadece gündelik işçilere bel bağlamamış oluruz."

"Aynen öyle. Yaz için ayarladığımız yeni işlerle, tam zamanlı çalışanlar getirebilir, sağlık yardımlarını ve diğer tüm iyi şeyleri karşılayabiliriz." Ayarladığı projelerden bazılarını sıraladı - bir dizi üst düzey mutfak tadilatı. Burası Manhattan olduğu için, bu işler bize altı haneli rakamlar ya da daha fazlasını kazandırabilir.

"Bu arada, ben de sormak istiyordum. Nasıl bu kadar düzenli olabiliyorsun? Kafanda dosya klasörleri mi var? İtiraf et. Sanki Konteyner Mağazası gibi," diyorum kafasına vurarak.

Nefes alıyormuş gibi yapıyor, dili yaz mevsimindeki bir köpek gibi ağzından dışarı sarkıyor. "Beni heyecanlandırmayın. Konteyner Mağazası evrendeki en sevdiğim yer ve orada mutlu bir şekilde yaşayabileceğime inanıyorum."

"Yani cevap bu mu?" Garson kız dumandan neredeyse kıvrılacak hale gelen ateşte tavuk mezesiyle geldiğinde soruyorum. Bu seferki mide yakıcı olacak. Mükemmel. "Dükkâna olan düşkünlüğünüz sayesinde mi bu kadar düzenli oldunuz?"

Natalie omuzlarını dikleştirir. "Kıyafetlerimin dolaba renklerine göre asıldığından bahsetmiş miydim? Tüm kitaplarımın alfabetik olarak sıralandığından ve hayatım boyunca bir gün bile okula gitmediğimden?"

"Ve külotun da muhtemelen-" İç çamaşırları konusunda frene basıyorum. Kahretsin. Beynimdeki lanet filtre nerede? Yemin ederim Floyd bugün kafamı kurcaladı. Belki de menteşeleri arızalıydı.

"Renge göre," diye cıvıl cıvıl bir sesle cevap veriyor, sanki oraya gittiğimi biliyormuş gibi. Gitmemem gereken bir bölgeye kaydığımı biliyor.

Ama yine de burada daha fazla soruyorum, "Peki en popüler renk tonu hangisi?"

Bir kaşı kalkıyor ve dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. Sanki az önce mükemmel flörtöz kız yüzünü takındı ve şimdi iş için çok hazır bir uzantım var.

Siktiğimin sikleri. Bazen bütün gün bu sikiklerle savaşmak zorunda olmamız haksızlık. Ve inanın bana, bu destansı bir savaş. Erkek erkeğe karşı.

İnsanoğlu nadiren kazanır.

Ereksiyonlar çok güçlüdür.

Parlak pembe dudaklarından bir cevap dökülüyor. Natalie bir çeşit parlak pembe parlaticı kullanıyor. Ruj değil. Evet, parlaticının ne olduğunu biliyorum. Pek çok kadını öptüm ve parlaticı ile ruj arasındaki farkı bilmeyen, alet çantalı bir Neandertal değilim. Biri kaygandır ve onu öptüğümde bir kızın dudaklarından çıkan tadı muhteşemdir; diğeri daha kalındır ve onu öptüğümde bir kızın dudaklarından çıkan tadı muhteşemdir.

"Beyaz," diyor ve sınırın güneyindeki durum daha da kötüleşiyor.

Bir çatal alıp ateşteki tavuğa dalıyorum. Belki bu odun için bir çare olur. "Ve şimdi tüm iş becerilerinin nereden geldiğini biliyorum. İç çamaşırı çekmecesini organizasyonu."

"Pembe de popüler bir renk."

Ve şu anda çelikten bahsediyoruz. Bayan All-American'a pembe külot giydirmek Viagra aleti için bir reçetedir, sürekli dik durur.

"Pembe. Beyaz. Renk kodlu oldukları sürece, önemli olan bu." Tavuğu işaret ediyor. "Beynimizi patlatma zamanı."

Tadı boğazınızda yanan bir kibrit gibi olan bir tavuk yemeğini yerken birbirimize üstünlük sağlıyoruz, ardından alevleri birayla söndürüyor ve ana yemeğe geçiyoruz.

Yemeğin sonunda telefonum iki kez çaldı.

Natalie cebimin genel yönünü işaret ediyor. "İş mesajı," diyor hızlıca, iş numarama gelen mesajlar kişisel telefonuma yönlendirildiğinde telefonumu çift vızıltıya ayarladığını hatırlatarak.

Natalie kendi telefonunu kontrol etmekle meşgulken ben de kendiminkini alıp Lila Mayweather'dan gelen mesajı açıyorum.

İzin aldım! Yeni projeyi sizinle görüşmek için sabırsızlanıyorum. En kısa zamanda başlamak isterim! Yarın geldiğinde Natalie'yi de getirebilir misin?

Gülümsüyorum. Müşterilerimin onu bu kadar çok sevmesi beni gururlandırıyor. Ona mesajı göstermek üzereydim ama o hâlâ telefonuyla meşguldü ve bir şeyler yazıyordu. Kime mesaj attığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bakmak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

kendim. Durup telefonunu kaldırdığında, tek bir *kelimeyi* yakalıyorum-işkence.

İlginç. Ama bu gece Sherlock'u oynamaya hevesli değilim, onun yerine Lila'nın mesajını gösteriyorum. "Görünüşe göre aranıyorsun."

İşildi. "Ne olabileceğini merak ediyorum. Bir fikrin var mı?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Ama yarın öğreneceğiz. Sence bunu sığdırabilir miyiz?"

"Bir sonraki iş bir süre daha başlamayacak. Ayrıntıları öğrenelim, ama sanırım bunu yapabiliriz."

"Zammı hak ettiğine eminim," diyorum.

İşildi. "Sana yardım edebildiğim için gerçekten çok mutluyum

Wyatt." "Ben de," diyorum, çünkü o taş gibi bir tilki olsa bile

Sayamayacağım kadar çok yönden muhteşem olmasına ve asistanım olmasaydı benimle eve gelmesi için çok ısrarcı olmama rağmen, yaptığı işte inanılmaz.

Peçetesini bırakıyor, saatine bakıyor ve bana hüzünlü bir gülümseme fırlatıyor. "Gitmeliyim. Bu akşam dersim var. Bu hafta dojoya gidebileceğim tek zaman."

"Kesinlikle anlıyorum," diyorum ve o gittiğinde, gerçekten sınıfa mı gidiyor, yoksa telefonuna bakarken bir adam ona mesaj mı atıyor diye merak ediyorum. Belki de benimle takılmak işkenceydi? Hayır. Ben bir maymun fıçısıyım. Ayrıca, kendime hatırlatıyorum, onun iş dışındaki hayatını bilmek bana düşmez.

İşte bu yüzden daha sonra evime gittiğimde onu düşünmüyorum. Ya da duş alırken. Ya da yatağa girip yunusların asla derin uykuya dalmadıkları da dahil olmak üzere hayvanlarla ilgili ilginç gerçekleri içeren bir makaleyi karıştırdığımda. Beyinleri çok aktif.

Ben olmanın güzel yanlarından biri de bu. Beynimi kapatabiliyorum.

Kadınlar karmaşıktır, ama Natalie'nin durumu basit. Ellerimi kendime saklıyorum.

Ve yemin ederim ki ertesi sabah Lila bize planını sunduğunda işler daha da karmaşık hale gelmiyor.

Lila Mayweather bize kenarlarında gül desenleri olan narin porselen fincanlarda kahve servis ediyor. Bilin diye söylüyorum, ben narin fincan seven biri değilim. Ama Roma'dayken . . .

Yemek odasında yüksek arkalıklı bir sandalyede oturan Lila tenis eteği giyiyor ve kahverengi saçları bakımlı bir at kuyruğu şeklinde yukarı doğru sallanıyor.

Onunla ilgili her şey kusursuz, bize ağzı olan özel şeylerden biriyle krema sunması ve ardından küp şeker için kalaylı maşa tutması gerçeğine kadar.

"Ben iyiyim," diyorum. En son ne zaman kâğıt bardaktan ya da kulpu kırık bir fincandan başka bir şeyden kahve içtiğimi hatırlamıyorum.

Ama Lila'nın evinden şıklık fışkırıyor ve onun tadilatı şimdiye kadar yaptığım en havalı tadilatlardan biri. İçimden bir ses bunun iş için çok daha fazla kapı açacağını söylüyor. Natalie ile en başından beri iyi anlaşıyorlardı ve şu anda Natalie'nin dövüş sanatları becerilerini tartışıyorlar.

Lila elini Natalie'nin kısa kollu beyaz bluzunun içinde çıplak duran koluna atar. "Bir ara senin derslerinden birine girmeyi çok isterim. Yeni egzersizler denemeyi seviyorum."

Natalie bacak bacak üstüne atarken şakacı bir tavırla, "Söz veriyorum seni terleteceğim," diyor.

Beni terletebilirsin.

Ne oluyor lan? Azgın uzaylılar geri döndü, beynimi tekrar ele geçirdiler. "Kendimi savunmayı öğrenmek istiyordum. Ne kadar zamandır

Karate öğretmek mi?"

Natalie lisede karate şampiyonu. Evet, sanki bu büyük bir tahrik değil. Lise kısmı değil, karate. Ama nasıl dövüşüleceğini bildiği gerçeğiyle oyalanmama izin verirsem, bayrak tüm gün boyunca tam direk dalgalanacak.

Onun yerine, küp şekerleri düşünüyorum. Ve fincanların üzerindeki gül yapraklarını. Ve uyumlu porselenleri. Çünkü ben Floyd değilim.

Birkaç dakika daha sohbet ediyorlar ve ben kahveyi boşaltıyorum, çünkü fincanım özenli olsun ya da olmasın, ben bir kahve fahişesiyim ve bu lezzetli maddeyi sabah, öğlen ya da akşam içebilirim. Lila fincanını bırakıyor, ellerini kucağında kavuşturuyor ve şöyle diyor: "Bugün ikinizi de burada istememin nedeni heyecan verici yeni bir projem olması. Craig yeni ve güzel bir binaya yatırım yapıyor ve ben de çatı katını istediğim gibi yeniden dekore etmek için tam yetkiye sahibim." Daha fazlasını paylaşırken kadından neşe yayılıyor gibi görünüyor. "Doğal olarak aklıma ilk WH Marangozluk ve İnşaat geldi ve mutfak tadilatını yapmayı düşünüp düşünmediğinizi görmek isterim. Burada yaptıklarınıza tek kelimeyle bayıldım ve başka birinin aletlerime el sürmesine izin vermeyi hayal bile edemiyorum."

Sırtıma engelleyemiyorum bile, sadece beklenmedik imalar yüzünden değil, aynı zamanda bu iş yeni işe alınanların finansmanına yardımcı olabileceği için. Ve gülümseme yüzümde yayılıyor çünkü bu, beyinsizliğin tanımı olacaktı. Benden daha fazla iş yapmamı istemek için neden kahve ayarlamak istediğinden gerçekten emin değilim. Tabii ki ilgileniyorum. Çalışmayı severim. İnşa etmeyi severim. Mutlu müşterileri severim.

"Kulağa harika geliyor," diyorum.

"Bu güzel daire nerede?" Natalie soruyor.

"Yirmi ikinci katta. Kesinlikle muhteşem ve muhteşem bir manzarası var."

"Kulağa harika geliyor. Başlangıç tarihi için aklında ne var?"

"Önce sana gösterebilirim diye düşündüm, böylece ne olduğunu bilirsin.

Lila'nın önerdiği gibi.

Başımı salladım. "Kesinlikle. Şimdi kontrol etmek ister misin?"

Hafifçe güler ve başını sallar. "Oh hayır, özür dilerim, bunu açıkça belirtmedim. Oraya gitmek için benim özel jetimi kullanmanız gerekecek."

Kuru bir şekilde yutkunuyorum ve Natalie'ye bakıyorum. O da bana göz kırpmıyor. Aramızda söylenmemiş sözler geçiyor. Hepsinin "*lanet* olsun" türünden olduğuna eminim.

Ne zaman kalkıyoruz demem için bir kereden fazla *özel jet* demene gerek

yok. Ben de öyle yapıyorum. Mutlu bir şekilde omuz silkiyorum. "Ne zaman kalkıyoruz?"

"Hafta sonu çok mu erken? Strip'te. Bina Bellagio'ya yakın." Elini göğsüne götürüyor. Parmağındaki yumurta büyüklüğündeki pırlanta neredeyse beni kör edecekti ki, pişmanlıkla, "Aman, sormalıydım. Las Vegas'ta çalışmak ister misin? Şehir dışında çalışmanın ve doğru ekibi ve işçileri bulma zorunluluğunun yaratacağı sıkıntılar için size New York'taki ücretlerinizin yüzde yirmi fazlasını ödemekten mutluluk duyarım."

Bence bu kadın bir iyilik perisi olabilir.

"Kontrol etmekten heyecan duyarım, Lila," diyorum. "Eminim bunu nasıl mümkün kılacağımızı bulabiliriz."

Lila bana gülümsüyor ve alnını Natalie'ye doğru eğiyor. "Bu yüzden ikinizi de düşündüm. Natalie'nin tüm bunların gerçekleşmesi için hayati önem taşıdığını biliyorum," diyor ve mutfağa doğru bir el sallıyor, "ve birlikte gitmeniz mantıklı göründü."

Son kelime yankılanıyor.

Birlikte. Birlikte. Birlikte.

Başta kimse bir şey söylemiyor, sonra sessizlik yayılıyor. Ağırlaşıyor. Daha ağır.

Kendime sadece ikimizin yemek yediğini hatırlatıyorum. Birlikte seyahat etmenin ne zararı var?

Boğazımı temizliyorum ve Natalie'nin mavi gözlü bakışlarıyla buluşuyorum. Gözlerinde heyecan gördüğüme yemin edebilirim. "Natalie, bu senin için uygun mu? Dojo'daki programın için?"

Işık hızıyla başını sallıyor. "Evet. Ve işin kapsamını öğrendiğimizde, bunu Wyatt'ın işine uydurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Lila neredeyse koltuğunda zıplıyordu. "Harika. Bellagio'da bir süitte kalmanızı bile ayarlayabilirim. Bu konaklama uygun olur mu?"

O ciddi. Tüm isteğinin en inanılmaz kısmı bu. Bellagio'yu *uygun* bulmama ihtimalimiz olduğunu düşünmesi. Ciddi bir ses tonuyla, "Evet, bize çok uygun olacağına inanıyorum," diyorum. "Natalie, Bellagio senin standartlarını karşılıyor mu?"

Tatlı tatlı gülen Lila'ya "Daha çok Motel 6 seviyesinde çalıştığımı düşünürsek, Bellagio'daki konaklamanın beni takla attıracağını düşünüyorum" diyor.

Taklalar. Natalie'yi baş aşağı dönerken görmek isterdim. Tercihen kısa bir etek giyerken.

"Birlikte mi yoksa ayrı bir odaya mı ihtiyacınız var?" Lila soruyor, gözleri aramızda gidip geliyor.

Sanki birbirimizin üzerine yuvarlanan yavru köpekler gibiyiz, aynı sert ses tonuyla *ayrı ayrı* cevap vermek için yarışıyoruz. Karışıklık olmasın diye ikimiz de tekrarlıyoruz: "Ayrı."

Biraz daha sohbet ediyoruz ve Lila birilerini aramak için izin istediğinde Natalie'nin telefonu bir mesajla çalıyor. Mesajı okuduğunda yüz ifadesi düştü. "Kahretsin. Hector gelemiyormuş. Dün gece yeterince uyumadığını söylüyor."

Hector, bugün dolap kurulumunun son detaylarında bana yardımcı olması için güvendiğim adamdı.

"Fuuuuuck," diyorum, sanki on hecesi varmış gibi. İçimi çekiyorum. "İşte bu yüzden tam zamanlı birilerini işe almamız gerekiyor."

Başını sallıyor. "Biraz hesap verebilirliğe ihtiyacımız var. Düzenlilik. Yine de yarın burada olabileceğini söylüyor."

Başımı salladım. "Olmaz. Ayrıca, ya Uyuyan Güzel yine yeterince uyuyamazsa?"

Elini ön koluma doluyor. "Etrafı bir arayayım, bakalım başka son dakika adamı bulabilecek miyim?"

Bir işi zamanında bitirmek her zaman hedefimdir ve Lila'yı hayal kırıklığına uğratamam. "Bu konuda endişelenme. Hepsini yapacağım. Sadece bitirmek için geç kalacağım."

Natalie parmağını bana doğru sallıyor. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Arka arkaya çok fazla saat çalışmak tehlikelidir. Sana yardım edeceğim."

Ona bir bakış attım. "Teşekkür ederim ama Hector şema ya da programlama yapmayacaktı. Matkap ve daire testere kullanıyor."

Bir kaşını kaldırıyor, sonra göğsüne vuruyor. "Bir dakika. Birlikte geçirdiğimiz altı aydan sonra daire testere kullanamayacağımı mı düşünüyorsun? Ya da çivi çakamayacağımı?"

"Bir çivi çakabilecek kadar yetenekli olduğumu biliyorum-"

Sözümü kesti ve üç parmağını havaya kaldırdı. "Sızdıran bir musluğu tamir edebilirim." İki parmak. "Yetişkin bir adamı çıplak ellerimle yere yıkabilirim." Son parmak. "Ve sadece habanero biberini içime çekmekle kalmam, her şeyi becerebilirim."

Çenem düştü. Cevap bile veremiyorum. Konuşamıyorum bile ve onun da bu çifte anlamın farkında olduğunu sanmıyorum çünkü ellerini belime götürmeye odaklanmış durumda. Onları biraz daha aşağı indirebilseydi, fantezilerim gerçek olabilirdi.

Tamam, onu sertçe becermeyi hayal ettim. Sanki bu bir sürpriz.

Alet kemerimi açıyor, beline doluyor, tokasını sıkıyor ve çok *seksi* görünmeye devam ediyor.

Kot pantolon. Beyaz bluz. Yıpranmış deri alet kemerim kalçasının altında duruyor. Günün geri kalanında onun yanında çalışacağım.

Lütfen, lütfen, lütfen azgın uzaylıların bugün başka bir adamın zihninin gezegeninde yaşamasına izin verin.

* * *

Günah, senin adın Natalie.

"Böyle aletlerle oynamayı nereden öğrendin?" Yan yana çalışırken soruyorum.

Bana gözlerini deviriyor, sonra da dilini çıkarıyor. İsteddiği etkiyi yaratmadı. Sevimli görünüyor. Tıpkı kızların seni aşağılamak için pantolonlarını indirmeleri gibi. Bu bir hakaret değil. Bu bir zafer. Son zamanlarda hiçbir kız bunu yapmadı. Düşündüm de, yıllardır kimse bana sarkmadı. Natalie'nin ayılmama serimi bozması güzel olurdu.

"Bebeklerle oynamayı öğrendiğin yerle aynı yer," diye karşılık veriyor. "Oh, ateş edildi," diyorum.

Elini alet kemerine daldırıp bir vida ararken, "Kadın olduğum için becerikli olmadığımı mı sanıyorsun?" diyor.

Alay ediyorum. "Bu beni suçlayabileceğin son şey, tatlım," diyorum ve sonra duruyorum. *Tatlım* mı? Genelde ona böyle seslenmem. Ama, bilirsin, ona uyuyor.

Vidayı tahtaya hizalıyor ve "Bilgin olsun, annemden öğrendim" diyor.

"Annen, cerrah olan mı?"

"Evet. Komik olan şu ki, cerrahlar da aletlerle oynar. Neşterler, makaslar, hatta şuna bakın"-duraklıyor ve gözleri hınzır bir şakacılıkla parlıyor -"Matkaplar."

Ürpermiş gibi yapıyorum. "Her neyse, etkilendim. Temel şeyleri yapabildiğini biliyordum ama becerilerinin boyutunu bir sır gibi saklıyordun. Ayrıca aylarca bana ninja olduğunu da söylemedin."

Gülüyor. "Ninja değilim. Sadece siyah kuşak, üçüncü seviye. Ayrıca, senin gibi usta bir marangozmuşum gibi davranmaya çalışmıyorum. İdare edebilirim ama Wyatt Hammer gibi çekiç kullanamam. Sen çekiç kullanmada ustasın, değil mi?"

Kaşlarımı oynatıyorum. "Sanki başka bir kariyer seçeneğim varmış gibi." Yerdeki alet kutusundan bir matkap ucu aldım. "Her neyse, Vegas'a gitmek senin için sorun olur mu?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle. Daha önce hiç gitmedim. Kulağa eğlenceli geliyor," diyor, sonra hemen ekliyor, "Yani, gezmeye gittiğimizden değil. Yapacak işlerimiz var."

"Hey, eminim rollercoaster'a ya da dönme dolaba ya da ne istersen ona binmek için zaman bulabiliriz. Rulet oynarız, gösteri izleriz. Bu arada, geçen gece zammı hak ettiğini söylediğimde ciddiymdim. Eğer bu yeni iş gerçekleşirse, sana yüzde on zam yapacağım." Dolabın kapağını hizalıyorum. O da yanımdakiyle aynı şeyi yapıyordu ki göz ucuyla kapağın kaymaya başladığını gördüm.

Yüzü için hızlı bir yolda.

Bir anda arkasımdayım, ellerim iki yanına doğru fırlıyor ve menteşelerden çılgınca sallanmadan önce onu yakalıyor.

"Anladım," diyorum, dolap kapağını olduğu yerde tutarak. "Kahretsin. Neredeyse vuruyordu-"

"Başın," diyorum usulca.

Başını sallıyor, saçları yanağıma değiyor. Bu olması gerekenden daha iyi hissettiriyor. Fazla iyi gibi. "Yüzümün bir dolap tarafından dümdüz edilmesi berbat olurdu," diyor, hafifletmeye çalışıyor, ama derin bir nefes alıyor ve titrek sesi onu ele veriyor.

"Ama sen iyisin," diyorum, çünkü şimdi şaka zamanı değil.

"Senin sayende. Hızlı hareket ettin."

"Sana bir şey olmasını istemedim."

Göğsüm sırtına yapıştı. Kasıklarım arkasına bastırıyor. Yüzüm boynunda ve nefes aldığımnda Natalie'nin kokusu beynime doluyor. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve o da tam beklediğim gibi kokuyor. Taze. Temiz. Güneş ışığı gibi.

Sanki bahçede bir hamakta uzanıyorum, çimler yeni kesilmiş, ve öğleden sonranın altın ışığı yüzünü aydınlatırken yanıma geliyor. Hamağa giriyor, tişörtünü çıkarıyor, fermuarımı indiriyor ve sevişiyoruz. Güneş ışığı gibi kokan bu kadınla tembel, telaşsız bir öğleden sonra sevişmesi.

Onu son bir kez içime çekiyorum ve nefesi kesiliyor.

Küçük bir ses çıkarıyor, yumuşak bir *oh*, ve bu ses bana bir şey yapıyor. Düşünmeye başlamamı sağlıyor. Meraklandırıyor. *Belki Natalie de benim için ateşlidir* diye tehlikeli bir yola giriyorum. Belki de sadece ben değilim

Biri biraz şehvet besliyor. Yemin ederim vücudunda bir ürperti hissediyorum, göldeki bir dalgalanma gibi.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyorum ve bu direktifin onun için mi yoksa Be

n. "Yapacağım."

"İş yerinde yüz krepî yok, tamam mı?" Dedim, ve şimdi ben deniyorum Olayları hafife almak için.

Dolabın kapağını tezgâha doğru indirip geri çekiliyorum. Arkasını dönüyor, yere bakıyor, alnındaki bir tutam saçı süpürüyor.

Bitirirken ikimiz de başka bir şey söylemiyoruz.

Yanımda çalışırken bir günü atlatabiliyorsam, bir hafta sonu gezisini de atlatabilirim diye düşünüyorum.

Vegas'a yapılan bir iş seyahatinde ne yanlış gidebilir ki?

Ayrılmak için gün sayıyorum ama beni meşgul edecek yeterince şey var. Ertesi sabah köpek barınağındaki gönüllü vardiyama giderken küçük kız kardeşimi ve erkek kardeşimi görmek gibi.

Bana verdiği yedi katmanlı çikolatayı ısırırken Josie'ye "Elizabeth Lecter'dan kurtulmanın zamanı geldi," diyorum.

Josie'nin yeşil gözleri büyür ve ellerini havada gezdirir. "Bu işin bitti mi demek? Tamamen bitti mi?" Sunshine Bakery'de limon sarısı bir masada karşıma oturdu. Burası annemizin fırını ama artık Josie işletiyor sayılır.

Barı gösteriyorum. "Bu bok çok iyi," diyorum ona.

Birini ikiz kardeşim Nick'e uzatıyor ve mutlu bir şekilde omuz silkiyor. "Biliyorum. Fırıncılıkta harikayım."

"Annemden bile daha iyi olabilirsin," diyor Nick ağzının kenarından, sanki fısıldar gibi. "Ama bunu ona söyleme."

Josie dudaklarını kıvrırma taklidi yapıyor, sonra telefonumu işaret ediyor. Ekranda sahte bir "Elizabeth Lecter"ın Facebook profili var. "Sahte arkadaşımız Elizabeth'ten kurtulmaya gerçekten hazır mısınız? Pazar gecesi yayınlanan bölümden sonra yaptıklarını düşününce bile mi?"

Parmağımı boğazımda gezdiriyorum. "Onu ve diğerlerini öldürmenin zamanı geldi."

Nick, Josie'nin mutfaktaki eşsiz yeteneğinin kanıtlarından bir parçayı koparıırken, "Yüksek bir notla git," der.

"Bundan daha iyisi olamaz. Şuna baksana." Telefonu gösteriyorum. Yüzümü tutuyorum ve Edward Munch'un *Çılgılık*ı gibi çenemi açıyorum.

"Sanki eski sevgilim acıdan eriyor."

Josie, eski sevgilim Katrina'nın bu hafta başında sayfasına yazdığı yanıtı yüksek sesle okuyor: "Hiçbir şey kutsal değil mi? Spoilerların ne kadar acı verdiğini bilen var mı? Bir bıçak alıp göğsüme saplasam daha iyi."

Nick gözlerindeki yaşları siliyormuş gibi yapar. "Wah, wah, wah."

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve bacaklarımı önüme uzatıyorum. "Bu şimdiye kadarki en büyük başarımız olabilir. Sahte Facebook profilleri fabrikamızla gurur duyuyorum. Ama küçük Bayan Elizabeth'in de hakkını vermeliyim. *Game of Thrones*'un final bölümü spoiler'ı konusunda gerçekten çok başarılıydı."

Josie bir parmağını kaldırıyor. "Ama uydurma arkadaşımız Emma Krueger'in spoiler'ını unutmayalım. Hold the Door'un ölümünü paylaştığı zamanı hatırlıyor musunuz? O gece Katrina'nın gözyaşları duvarını kaplamıştı." Josie bunun için bana beşlik çıktı.

"Ancak Elinor Bates'in Jon Snow'un hayatta olduğuna dair destansı mesajıyla zirveye ulaştı," diye ekliyorum, bu en büyük hitin anısı beni gururlandırıyor. "Ama yine de veda etme vakti geldi. İşimiz bitti."

Josie bir elini pembeye çalan saçlarında gezdiriyor. "Onları öldürmeden önce bir dakikalık saygı duruşunda bulunalım mı?"

Yüzüme ciddi bir ifade yerleştiriyorum ve üçümüz de başımızı öne eğiyoruz. Birkaç saniye sonra başımı kaldırıyorum ve Katrina'ya tatlı bir intikam yağdıran profilleri siliyorum.

Elizabeth Lecter, Elinor Bates ve Emma Krueger, Josie'nin edebiyat diplomasına bir gönderme olarak, Jane Austen'in kadın kahramanlarının isimlerinden alınmış, sonra da tüm zamanların en büyük film kötü adamlarından bazılarının soyadlarıyla eşleştirilmiş uydurma isimlerdir.

Bazıları, görünüşte zararsız bir eski kız arkadaş olan ve aynı zamanda eski web sitesi tasarımcım olan Katrina'yı neden serseri yaptığımı merak edebilir. *Gerçekten* eski. Birlikte çalıştığımız süre boyunca onunla çıkmadım, yemin ederim. Elbette, onun sevimli olduğunu düşünmüştüm ve o da benim için aynı şeyi hissetmişti, çünkü isteyken bana birkaç kez çıkma teklif etmişti. Ama işimle bağlantılı biriyle ilişkiye girmemek konusunda dersimi çoktan almıştım, hatta ilk kez üniversiteden kız arkadaşım Roxy'yle ilişkiye girdiğimde işimle doğru dürüst bir bağlantısı bile yoktu. Sadece öyle olmak *istemişti*.

Her neyse, web sitesi işi bittikten sonra, arkadaşım Chase'in değiştirmemi hatırlatması sayesinde, oturma açma işlemi üzücü nedenlerden çok daha güvenli nedenlerle değişti

İç çamaşırını değiştirir gibi şifrelerini değiştirirsin. Katrina'yla altı ay çıktık.

Şimdi izin verin de altı aylık güzel bir flörtün nasıl bu tür bir ayrılığa yol açtığını açıklayayım. Unutmayın, bu altı ay boyunca kimse kimseyi aldatmadı ve hatta lanet olası parkta piknik bile yaptık ve eğer benim piknik adamı olmadığım bir şey varsa, o da piknik yapmaktı, ama o pikniği seviyordu ve ben de onu mutlu etmek için ona uydum. Ne yazık ki Katrina'dan daha fazlasını istemiyordum ve yemin ederim bunun piknik işkencesiyle hiçbir ilgisi yoktu, bu yüzden ilişkimizi bitirdim. *Dostça*. İyi bir adam gibi.

Sonra Katrina bana karşı tam bir akıl hastası oldu ve web becerilerini kullanarak şirket sitemi hackledi ve tüm dosyalarımı sildi.

Birdenbire.

Şifreler değiştirildikten sonra bile. Tam bir deli gibi.

Evet, baktandı. Bana iş kaybettirdi. Geride bıraktığı karmaşayla başa çıkmak için bir avukat bile tutmak zorunda kaldım. Yol açtığı sorunlar, yeniden organize olmak için birinin yardımına ihtiyaç duymamın nedenleri arasındaydı.

Ben de kitaplardan nefret eden ve her şeyi seven Katrina'ya *Game of Thrones*, tam da onu en çok incittiği yerden. Josie ve ben Katrina'nın web hizmetleri için potansiyel müşteri olabilecek kadınların sahte profillerini oluşturduk, Facebook'ta onunla arkadaş olduk ve ardından her Pazar gecesi Katrina'nın duvarına her bölüm yayınlanırken canlı ve gerçek zamanlı olarak spoiler gönderdik. Şakamız işe yaradı çünkü Katrina sezon başladığından beri ülke dışında bir işte çalışıyordu ve evrendeki en sevdiği diziyi izlemek için hemen bir internet yayını bulamadı.

Boo-fucking-hoo.

Bu şimdiye kadarki en trollü trolleme ve en iyi hak edilmiş geri ödemelerden biri. Yani, hatun sebepsiz yere yağlanmamış bir yıldız tornavidayla işimi mahvetti, bu yüzden işle ilgili herhangi biriyle ilişkiye girme konusunda biraz temkinli davranıyor olabilirim.

Ama tüm iyi şakaların bir sonu vardır ve buna veda etme zamanı geldi. Facebook uygulamamı kapatıyorum, sonra elimi Josie'ninkinin üzerine koyuyorum. "Annem ve babam en iyisinden öğrendiğin için seninle gurur duyardı. Değil mi kardeşim?" Nick'e söylüyorum, çünkü ikimiz eşek şakalarının krallarıyız ve Josie'ye en iyi ipuçlarımızdan bazılarını aktardık.

Nick, "Bize verdikleri beyinlerle yaptıklarımız gerçekten etkileyici," diyor. "Onları iyilik için kullanıyoruz, değil mi?"

"Tamamen." Yedi katlı barın geri kalanını ağzıma atıyorum, sonra ayağa kalkıp bir elimi diğerine sürtüyorum. "Köpekleri gezdirmek için Küçük Dostlar'a gitmemiz gerekiyor. Kahretsin, aklıma geldi. Nick, Cuma günü köpeklerle sen ilgilenebilir misin? Bir konser için Vegas'a gitmem gerekiyor."

Kaşını kaldırıyor. "Artık Vegas'ta mı çalışıyorsun?"

"Olabilirim. Bir müşteri beni uçuruyor. Harika bir işe benziyor. Umarım gerçekleşir."

"Bu harika. Aferin sana," diyor Nick sırtını sıvazlayarak. "Evet, iyi bir yolculuk olacak."

Josie "Komik" dediğinde açık turuncu kapıya yöneliyorum - fırın parlak ve neşeli olan her şeye bir saygı duruşu niteliğinde.

Yüzümü ona döndüm. "Komik olan ne?"

Bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Natalie'nin de geleceğini söylememiştin."

"Bu neden komik?" Nereden bildiğini sormama gerek yok. Josie, Natalie'nin oda arkadaşı ve ikisi de Natalie'nin kız kardeşinin eski evinde yaşıyorlar. Charlotte taşınıp Spencer'la evlendiğinde eski evini kız kardeşine kiralamış ve Natalie'nin şehirde yaşayıp buradaki bir karate stüdyosunda gece dersleri verebilmesi için ona kira indirimi sağlamıştı. Birkaç ay önce Josie'nin kira kontratı bitmiş ve o da taşınmış.

Küçük kız kardeşimin onunla yaşaması benim için garip değil. Yemin ederim benim için hiç garip değil.

Josie, "Onunla birlikte gideceğinden bahsetmemiş olmanı garipsedim," diyor.

Nick gülerek başını sallıyor. "Dostum, bu gördüğüm en büyük bela tarifi."

"Bilmen gerekirdi," diye karşılık veriyorum. "Bu yüzden söyledim."

Avuç içlerimi havaya doğru bastırıyorum, bu *sakinleşme* işareti. "Bu iş, arkadaşlar."

Josie üzerinde kirazlar olan açık mavi önlüğünün düğümünü sıkıyor. "Her halükarda Natalie yolculuk için ve Vegas'ı ilk kez göreceği için heyecanlı görünüyor."

Kulaklarım diken diken oldu. "Öyle mi?" Lanet olsun, sesim sonunda yükseldi, ergenlik çağındaki bir dokuzuncu sınıf öğrencisi gibi. "Yani, güzel." diyerek omuz silktim.

Blöfüm fark edilmedi değil. Josie bilmiş bir kaşını kaldırdı ama sadece "Manzaraları gördüğünden emin ol, tamam mı?" dedi.

"Yapacağım. Vegas işareti. Bir gondol yolculuğu. Bellagio Fıskiyeleri."

Nick kulağıma "Fermuarının altında ne var?" diye fısıldıyor ve ben de dirsek atıyorum.

"Sadece iyi bir adam ol. Bana her zaman bir kızın hak ettiğini söylediğin gibi," diyor Josie tezgâha dönerken ve sözleri içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Kalbimin en derinlerinde iyi bir adam olma arzusu var. Çünkü her zaman iyi değildim. Ama şimdi öyleysem, bu Josie sayesinde. O kızı kimsenin sevmediği kadar seviyorum.

İkimizi de işaret ediyor. "Bu genel bir kural olarak ikiniz için de geçerli. İkinizin nasıl olduğunu çok iyi biliyorum. Siz baş belalarıyla birlikte büyüdüm, hatırladınız mı?"

Onu selamlıyorum ve topuklarımı birleştirerek esas duruşa geçiyorum. "Ben her zaman iyi bir adamım, Josie."

Nick ve ben ayrılıp gönüllü olarak çalıştığımız Little Friends köpek kurtarma merkezine gidiyoruz.

"Nasıl iyi bir çocuk olunacağını biliyor musun?" diye soruyor Columbus'a doğru yürürken, ılık bahar havası bizi çevreliyor.

Tişörtümün yakasından güneş gözlüklerimi alıp gözlerimin üzerine düşürüyorum. "Evet. Senden tam tersini yapıyorum."

"Çok fena sıçacaksın," diyor bana gülerken başını sallayarak. Taksiler ve arabalar caddede hızla ilerlerken neon pembe taytlı bir koşucunun yanından geçiyoruz. "Spencer'ın düğününden beri Natalie'ye kötü davranıyorsun. Hatırladın mı?"

Reddedici bir şekilde elimi sallıyorum. "Hayır, bu doğru değil."

"Dostum, düğünde benimle dans etmeye geldiğinde seni istediğini söylemiştin."

"Beni istedi."

"Ben de onu diyorum. Bunu sadece bir kızı istediğinde söylüyorsun."

Mavi gökyüzüne bakıyorum. "Bunu her zaman söylediğime eminim. Ben ukala bir piçim, değil mi?" Göz kırıyorum, sonra yaya geçidine ulaştığımızda omzuna vuruyorum. "Sakin ol kovboy. Bir zamanlar onu istemiş olsam bile, kendimi kontrol etmekte ustayım."

Alay ediyor. "Özdenetim. Küçük kardeşimi tanımlamak için daha önce hiç kullanmadığım kelimeler."

Gülüyormuş gibi yapıyorum. "Belki de beni o kadar iyi tanımıyorsun."

"Sanırım seni herkesten daha iyi tanıyorum."

"O zaman bana şunu söyle, ey bilge kişi, başka nasıl olur da bunca ay ondan uzak kalarak yüzyılın başarısını elde edebilirdim?" Nick'e meydan okuyan bir kaş atıyorum ve bana geri vermesini bekliyorum.

Gözlüklerini daha yukarı itiyor ve hafifçe başını sallıyor. "İyi, iyi. Kendini kontrol edebiliyorsun." İnanmıyormuş gibi başını sallıyor.

Ama ben
inanıyorum.

Yapmak
zorundayım.

Özellikle de üç gün sonra Natalie Rhodes ile özel bir jete bindiğimde, cazibe ete kemiğe büründü, demir ateşten bir dili olan All-American siyah kuşağı.

Bej rengi deri koltuğuna yerleşip bacak bacak üstüne atarken bana bir gülümseme fırlatıyor.

O tatlı, seksi gülümseme.

Lanet olsun, iyi bir çocuk olmak çok abartılıyor. Onunla kötü olmak istiyorum.

Buna alışabilirim. Sonuna kadar yatabilen deri koltuklar. Üç çeşit öğle yemeği de dahil olmak üzere kusursuz hizmet. Natalie'nin yanında lüksün kucağında sessiz bir yolculuk.

Lila koridorun karşısındaki koltuğunda uyukluyor. Bir Xanax almış. Uçmanın onu endişelendirdiğini söylemişti, bu yüzden yüzünde siyah saten bir göz maskesiyle uyukluyor.

"Size başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor uçuş görevlisi.

İki kez baktım. Bir an için güzel olduğunu fark ettim. Uçuş boyunca bize hizmet ediyordu, ama birden fark ettim - görünüşü. İpeksi kızıl saçlar, dolgun dudaklar, sıcak kahverengi gözler ve sıkı, düzgün bir vücut. Ama sonra, onunla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Bunun nedeni sadece Lila'nın uçağındaki uçuş görevlisine asılmanın kaba bir davranış olması değil, aynı zamanda bir çalışanın önünde ona asılmak da klas bir davranış olmazdı. Ama gerçek şu ki *onu* daha fazla tanımak istemiyorum. Bu uçuşta Natalie'yle konuşmak ilgimi çekiyor. Ofiste birbirimize takılsak da, birkaç kez yemeğe çıkmış olsak da, çoğunlukla iş hakkında sohbet ediyoruz. Onun hakkında bilmediğim çok şey var.

Görevli Ahi ton balıklı öğle yemeği tabaklarımızı temizliyor ve film izlemek isteyip istemediğimizi soruyor. Dikkatimi Natalie'ye verip kararı ona bırakıyorum. Başını sallıyor ve "Sanırım kitap okuyacağım." diyor.

Ama okumuyor. Kindle'ını ya da ciltsiz kitaplarını çıkarmıyor. Onun yerine dirseğiyle beni dürtüyor ve "Bir inşaat firmasında çalışmanın Vegas'a böyle uçacağım anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim. Bunu yapmalıydım.

uzun zaman önce izini buldum. Daha önce yaptığım o berbat işleri asla yapmazdım."

Gülüyorum. "Bana kareli iş geçmişinden biraz daha bahset." Aslında benim için çalışmadan önce ne yaptığı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Özgeçmişini ona bu işi kazandırmadı. Cesareti kazandırdı.

Bir kaşını kaldırıyor. "Telefonda seks operasyonu için çalıştığım zaman gibi mi?"

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Sonra yüz ifademi düzeltiyor ve şaşırmamış gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. "Ah, öyle mi?"

Başını sallıyor. "Müthiş bir şeydi. Her şeyi yaptık ama kürkler ve ayaklar konusunda uzmanlaştık."

Natalie'nin minik ayaklarındaki yüksek topuklu ayakkabıları mırıldanarak telefon kablolarını çevirdiği görüntüler ve sesler gözlerimin önünde neon bir reklam panosu gibi yanıp sönerken suratımı asmamak için elimden geleni yapıyorum. Yutkunuyorum ve sonra kuru bir "Gerçekten mi?" diyorum.

Açıldım mı yoksa kafayı mı yedim emin değilim. Belki ikisi de. Coğunlukla açık ama.

Birkaç kez başını sallıyor. "Telefon seksi yapana kadar kaç erkeğin ayak fetişi olduğunu bilemezsin. Topuklu ayakkabılarınızla yürürken sizi duymak istiyorlar. Sert bir tahta üzerinde çıkardıkları sesi severler. -Kat."

Lanet olsun, kelime oyunlarına bayılırım. Onlar için çıldırıyorum. Ama buna nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrim yok. Elimi çenemde gezdiriyorum. Bu Natalie'nin yepyeni bir yönü. Ve onu stilettolarla yerde kasıla kasıla yürürken hayal etmekten kendimi alamıyorum. Zaten amigo kız görünüşü ve erkek fatma kalbinin sarhoş edici bir karışımı; bir de topuklu ayakkabılar eklenince, ben gidici oluyorum. Bilin diye söylüyorum, ayak fetişisti falan değilim ama bahse girerim 5 santimlik topuklu ayakkabılarla çok seksi görünecektir. Kırmızı olanlardan. Ben onu duvara yaslayıp sikerken bacakları belime dolanırdı.

"Peki ya kürklüler?" Soruyorum, konuşmanın iğrenç kişisel fantezi kısmına değil, tuhaf fetiş kısmına bağlı kalmak için elimden geleni yapıyorum.

"Tam kürklü kostümler giyen insanlar" diye açıklıyor.

"Ne olduğunu *anladım*." Şaşkınlıkla kaşlarını çatıttım. "Anlamadığım şey, kürklülerin daha çok gerçek hayata ait bir şey gibi görünmesi."

Abartılı bir şekilde başını sallıyor. "Telefon seksinde çok *büyük bir* şey. Tam bir tilki kıyafeti giyiyormuş gibi yaparsınız. Ya da bazen bir

sincap kıyafeti. Rakunlar da popülerdi. Ama çoğunlukla seksi bir sincap. En sevilen buydu."

Deniyorum. Yemin ederim deniyorum. Ama *yanaklarımda fındık depolarken* Natalie'nin *tüylü kuyruğunu bana sürt* gibi müstehcen sözler fısıldadığını hayal etmek bir işe yaramıyor. "Sincap kıyafeti giymiş bir kızla yatmak isteyen erkekler mi aradı?"

Başını sallıyor. "Buna yiffing deniyor. Çılgınca, değil mi?"

Elimi bugün biraz dalgalı olan gür saçlarımda gezdiriyorum. "Biraz, ama nasıl istersen."

Bir kaşını kaldırıyor. "İtiraf et. Şok oldun."

"Yok," diyorum, sakın davranıyorum. Sonra düşündüm ki *siktir et*. "Peki tamam. Belki biraz."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Yakaladım seni." Beni işaret ediyor ve açık mavi gözlerinde zafer ışıltıları parlıyor.

"Beni neyde yakaladın?"

"Şakaları sevdiğini duydum. Josie söyledi."

Gülmekten kırılıyorum ve takdirle başımı sallıyorum. "Aferin," diyorum ve sonra yavaşça alkışlıyorum. "Bacağımı çekme konusunda sen kazandın."

Sol bacağımı düzeltiyorum ve o da bacağımı çekmek için elinden geleni yapıyor. Onu yakalamış gibi yapıyorum ve o da bacağımı yakaladığı büyük bir balık gibi havaya doğru daha sert çekiyor.

Toparlanırken homurdanıyor, sonra ayağımı yere basıp onunla yumruklaşıyorum. "Ciddiyim. Bu akşam yemek benden."

"Her zaman senin üzerinde olsa iyi olur," diyor, sonra vurgu için ekliyor, "*Patron*." Ah, işte bu hatırlatma.

"Her neyse," diye devam ediyor, "seninle dalga geçiyor olabilirim. Ama söylediğim her şey doğru. Aramaları *benim* yaptığımı asla söylemedim. Ve tüm bunları biliyorum çünkü bir telefon seks şirketi için çalıştım. Sadece kendim operatör değildim. Bizim için çalışmak isteyen kızları seçiyordum, programları ayarlıyordum, paralarının ödendiğinden emin oluyordum, tüm aramaları kaydediyordum. Garip bir şekilde eğlenceliydi."

"Ve garip bir şekilde etkilendim." Telefonda seks işini Natalie'nin iş geçmişinin bir parçası olarak asla düşünmezdim, ancak bunu tanımlama şekli onun organizasyon becerilerine tamamen uyuyor.

Pazuma şakacı bir şekilde vuruyor. "Ve teknik olarak yalan söylemiyordum." "Teknik olarak beni çok eğlendiriyordun ama."

"Güzel," diyor parlak bir gülümsemeyle. "Daha fazla şey bilmek ister misin?"

geçmiş işler? Bazı ilginç işlerim oldu."

"Elbette," diyorum, uzun bacaklarımı uzatıyor ve bacak boşluğunun tadını çıkarıyorum, sohbetten bahsetmiyorum bile.

"Telefon seks şirketinden sonra evcil hayvan pedikürçüsü olarak çalıştım." "Bu bir iş mi?"

Başını sallıyor, gözlerindeki bakış çok yoğun. "Tabii ki. Ve geçimini sağlamak için fena bir yol değil. Manhattan'lı zenginlerin evlerine birinin gelip chihuahua'nın pençelerini kesmesi için ne kadar ödeyeceklerini tahmin bile edemezsin."

"O zaman neden devam etmiyorsun?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, tüm hayatımı köpek ayakları üzerinde çalışarak geçirmek istemedim."

Beni yanlış anlamayın. Köpekleri seviyorum ve patileri harika ama akşamları dojudaki programımla çakışmaya başlayınca bırakmak zorunda kaldım."

Dizine dokunuyorum. "Bu da bizi senin gerçek tutkuna getiriyor. Kafaya yan tekme atmak."

Bu kadar yaklaşmışken göğsüme yumruk atacakmış gibi yapıyor. "Ya da kalbine."

Gözleri parlıyor. Bir an için onlarda bir şey görüyorum. Ya da belki de sadece sözleri bir uyarı gibi geliyor, sanki gerçekten kalbime bir darbe indirebilirmiş gibi.

Gözlerimi kırıştırıp başka tarafa bakıyorum.

Kolunu indiriyor ve ellerini kucağına koyuyor. "Yine de seviyorum." Sesi şimdi daha sakın, yiffing ve ayaklar, pençeler ve pençeler hakkında konuştuğu zamankinden daha ciddi. "Her zaman sevmişimdir."

"Küçüklüğünden beri mi?"

"Altı yaşımıdayken ailem beni karate kursuna gönderdi. Çok enerjiktim ve enerjimi atabileceğim harika bir yerd. Büyüdükçe sevmeye başladım. Teknikleri, becerileri ve en önemlisi, her zaman gelişebileceğiniz gerçeğini." Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşuyor. Şu anda, daha kişisel bir alana girerken aramızdaki bir katmanı -patron-asistan katmanı belki- atıyor gibi görünüyor. "Öğretmeyi de çok seviyorum. En sevdiğim kendini savunma kısmı. Kadınlara kendini savunmayı öğretmeye ve bunun için dövüş sanatlarını kullanmaya devam etmek istiyorum. Bunun yapabileceğim özel bir şey olduğunu hissediyorum, anlıyor musunuz?"

Sesi savunmasız, sanki kabulünün benim için bir anlamı olduğuna dair güvence istiyor. Ona özenle davranacağıma dair. Öyle de yapacağım. "Ne demek istediğini tamamen anlıyorum ve bu konuda harika olduğundan şüpheleniyorum."

"Beni yanlış anlamayın. Ben de şirketiniz için çalışmayı seviyorum ve WH'deki işim harika bir iş" diyor. Sonra yumuşak bir gülümseme dudaklarını büküyor,

esnemeye dönüşene kadar yayılır. Kocaman, açık çeneli bir esneme. Elini ağzına götürüyor. "Sanırım bir uykunun adımı çağırdığını duyuyorum."

Birkaç dakika sonra, koltuğunda mışıl mışıl uyuyordu. Ondan biraz sonra, başı omzuma kayıyor. Sonra, derin uykuya daldığında, vücudunun üst kısmı aşağıya doğru sarkıyor, aşağıya, aşağıya ... başı kucağıma çarpıyor.

Uçuşun geri kalanını Natalie'nin bana sarılmasıyla geçirdim. kucak.

Evet, beni tahrik ediyor. Evet, tahrik oluyorum. Ve evet, aklım Uyanırsa, birkaç santim kayarsa ve ağzını genişçe açarsa başının nerede olabileceğine dair bir dizi görüntüyle doluydu.

Natalie'nin yüzünü aile mücevherlerinden biraz uzaklaştırmaya çalışarak koltukta geriye doğru çekiliyorum.

Çok geçmeden Las Vegas'a doğru alçalmaya başladık. Yere indiğimizde uyanıyor ve doğruca yukarı fırlıyor, kendine gelirken nerede olduğunu kaydediyormuş gibi gözleri etrafta geziniyor. "Ben ...?"

Bacaklarımı işaret ediyor. "Kucağımda uyur musun?" Başını sallıyor. "Evet."

Gözleri fincan tabağı kadar açıldı. "Bunu ben mi yaptım?" Çılgınca kasıklarımı işaret ediyor.

Ah, lanet olsun. Cebimdeki muzı fark etti. Gözlerim parmağını takip ettiğinde, öğleden sonra kucak uykusu sırasında odun sporu yapmak için potansiyel bahaneler arasında dolaşıyorum. İşaret ettiği şey aletim değildi. Kotumdaki ıslak nokta. Kocaman ıslak bir leke.

Bir elini göğsüne götürüyor. "Üzerine salyama akıttığım için çok özür dilerim." Gülmekten kırıldım. "Tatlım, istediğin zaman üzerime salyalarını akıtabilirsin."

Özür dileyen bir gülümseme takınıyor, sonra muhtemelen telefonunu almak için arka cebine uzanıyor. Boş çıkınca etrafıma bakıyorum, ayağımın dibinde yerde görüyorum, uyurken düşmüş olmalı.

Onun için almak üzere uzanıyorum ve başka tarafa bakmak için elimden geleni yapıyorum, ancak ekranda beliren kız kardeşinden gelen bir mesajın sonunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

Böyle hissedeceğini biliyordum!

Ne şekilde, merak ediyorum?

Eyfel Kulesi bir cüce. Dönme dolap minyatür bir oyuncak gibi dönüyor ve New York-New York rollercoaster'ı bir mimarın maketi gibi kumarhanenin etrafını sarıyor. Burada, Lila'nın kocasının yeni sarayının yirmi ikinci katında, bir kraliyet şehrinin kralları ve kraliçeleriyiz.

Bu bina şehrin en yüksek binalarından biri. Yakında burası, kule kadar yüksek reklam panolarına ev sahipliği yapacak ve turistleri duyulara hitap eden ışıltılı gösterilere çağırarak. Şimdilik, potansiyel olarak bir sonraki işimin yeri.

Lila'nın neden yerel biri yerine beni istediğinden hâlâ tam olarak emin değilim, bu yüzden ona sordum. Dürüstlüğümlle ün yaptım, şimdi bunu değiştirmeye gerek yok. Yanımda duruyor, kollarını kavuşturmuş, oturma odasındaki tavandan tabana pencerelerden günah şehrinin geniş manzarasına bakarken gözlerinde gururlu bir ifade var.

"Beğendiniz mi? Ev çok güzel ama mutfak berbat, değil mi?" Lila kolunu kırmızı ocağa, siyah dolaplara ve zümrüt yeşili tezgâha doğru sallıyor. "Şunu ters çevirebilir misin?"

"Kesinlikle. Her şeyi birbirine bağlayacağız ve istediğiniz evin en önemli parçası haline getireceğiz. Ama sormak zorundayım Bayan Mayweather, neden yerel birini bulmuyorsunuz? Herhangi bir müteahhit bu muhteşem alanda çalışmaktan memnuniyet duyacaktır."

Bana dönüyor, gözlerimle buluşuyor ve kıbarca gülüyor. "Bunu söylemen çok hoş. Ama güvendiğin birini bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Onları evine almanın? Özellikle de yeni bir şehirde?" Ses tonu yükseliyor ve incileriyle oynamaya başlıyor. Söylemediği sözlerden anladığım kadarıyla

Lila daha önce bazı çürük elmalarla karşılaşmış. "Arkadaşınız kılığına girmiş çok fazla yırtıcı müteahhit var."

Neredeyse dayanışma için yumruk vurmak istiyorum, çünkü hiç çürük elma tanıdım mı? Üniversitedeki kız arkadaşım Roxy, içlerinde en çürük olanıydı ama o zamanlar bunu asla bilemezdim. Mezun olduktan sonra beni bir tamirci işi kurmaya teşvik etti, en büyük amigom oldu ve bir iş planı üzerinde beyin fırtınası yapmama yardım etti. Wall Street'te daha büyük paralar kazanan bir adam için çekip gittiğinde, WH Carpentry & Construction'dan çıplak dişleriyle bir parça koparıp kendine saklamak için kapıdan çıkarken elinden gelen her şeyi yaptı. Timsah olduğu ortaya çıkan bir koala ayısı gibiydi.

Çürük elmaları, timsahları ya da deliliklerini çok iyi saklayan eski sevgilileri umursamadığım için Lila'ya başımı sallıyorum. "Seni anlıyorum. Bana güvenebileceğini söylemeni takdir ediyorum ve böyle hissetmene sevindim. Çok şey ifade ediyor."

"Ayrıca, zamanında bitirdiniz ve Manhattan'da hiçbir arkadaşım bunu yapan tek bir müteahhit bile bulamadı." Elini havada gezdiriyor ve çenesini kaldırıyor, sanki arkadaşlarının bu konuda uğradığı hakaretlerden rahatsız olmuş gibi. "Sen nadir bulunan bir türsün Wyatt ve en çok ihtiyacım olan şey zamanında bitirmek, çünkü burayı en sevdiğim hayır kurumlarından biri için bir galaya ev sahipliği yapmaya hazır hale getirmek istiyorum. Yerel bir hayırsever, Sophie Winston, burayı hazırlamama yardım edecek. Bu işi uzaktan idare etmek çok mu zor olacak?"

Arkamı dönüyorum ve evin planını bir kez daha içime çekiyorum. Geniş bir alana sahip açık bir kat planı, gömme bir oturma odası ve muhteşem yatak odaları. Tarz modern ve temiz. Beyaz duvarlar, sade mobilyalar ve açık renk parke zeminler. Buna karşın mutfak, sarhoş bir maymunun muz yerken tasarladığı gibi uyumsuz bir karmaşa.

Natalie ölçüm yaptığı mutfaktan dışarı çıkar. Elinde kapalı dizüstü bilgisayar, bilgisayarın üstündeki not defterine bir şeyler karalayarak kararlı bir şekilde çıkıyor.

"Hey, Natalie," diye seslendim. "Sence bu işi halledebilir miyiz? Bir elektrikçiye ihtiyacımız olacak ve parçalar için bazı yerel tedarikçiler bulmamız gerekecek."

"Aslında," diyor Lila, parmağını kaldırarak, "bunu yapmana bile gerek kalmayacak. New York'taki tüm düzenli tedarikçilerinizi kullanabilir ve her şeyi benim uçağımla uçurabilirsiniz."

Sırıtişımı dizginliyorum. Aman Tanrım. O bir iyilik perisi. Bütün iş hayallerimi gerçekleştirmeye çalışıyor.

Natalie yanımda duruyor. "Elektrikçiye gelince, benim zaten bir elektrikçim var. Burada bir gece kulübü olan Edge'i işleten bir arkadaşım la konuştum. Bize elektrik için kendi adamını ve diğer özel işler için ihtiyacımız olan herhangi birini ayarlayacak. Senin sadece işçilik için burada olman gerekiyor," diyor Natalie bana ve sonra Lila'ya dönüyor. "Bunu yapabiliriz. Ben her şeyi uzaktan yönetebilirim ve Wyatt da işi yapmak için sahada olabilir. Bunu başaracağız."

"Harika! Çok heyecanlıyım," diyor Lila, sırtı şı Strip kadar geniş. "Bu yardım benim için çok önemli ve evimin ışıldamasını istiyorum. Bütçeyi karşılayabilir misiniz?" diye soruyor ve ardından bana ne kadar harcamak istediğini söylüyor. Rakamda çok sayıda sıfır var ve neredeyse çenem çözülecek.

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Neden bir fiyat teklifi üzerinde çalışıp size göndermiyoruz ve sonra-"

Lila atlıyor. "Ve sonra bu gece imzalayabilirim!"

Bibbidi-bobbidi-boo gerçekten.

Asansöre bindiğimizde, Lila arkada kalırken sadece Natalie ve ben vardık. Kapılar yumuşak bir *vınlamayla* kapanıyor ve asistanıma dönüyorum. "Şimdi söyleyebilir miyim?"

"Bana yüzde yirmi zam yapacağın kısım mı?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

Gülüyorum. "Yüzde on dediğime eminim."

"Yüzde on. Yüzde yirmi. Ne fark eder ki?"

Araba usulca aşağı iner. "Cidden ama. Bunun için sana fazladan ödeme yapmam gerekecek. Bu bir ton iş."

"Kolumu bük," diyor ve bana kolunu uzatıyor.

Tirbuşon gibi çeviriyormuş gibi yapıyorum.

"Ah, ah, ah," diyor yüzünü buruşturarak.

Bıraktım. "Ama resmi olarak cevabım evet. Zam bugün başlıyor. Lila sayesinde."

"Resmi olarak imzalamamış olsa bile mi?"

Elimi havada salladım. "Bitmiş bir anlaşma kadar iyi."

Tokalaşmak için ona elimi uzattım ama o bunun yerine kollarını bana doladı. "Çok teşekkür ederim," diyor en içten ses tonuyla, dudakları boynuma yakın, göğüsleri göğsüme yakın, parmakları saçlarıma yakın.

"Buna değersin," diyorum.

Ve harika kokuyorsun. Ve muhteşem hissediyorsun. Ve ben lanet olası bir kendini kontrol etme ustasıyım çünkü tek yapmak istediğim durdurma düğmesine basmak, bacağını kalçama dolamak ve seni sertçe becermek.

"Artık videolarımı çekebilirim." Biz ayrılırken yumruğunu zaferle havaya kaldırıyor. "Videolar mı?"

Tüm yüzü hareketlenmiş. Gözleri maytap gibi parlıyor. "Bir dizi kendini savunma videosu üzerinde çalışmaya başladım. YouTube'da gördüğünüz türden. İyi üretilmiş olmalarını istiyorum ve öyle olurlarsa derslerime yeni öğrenciler çekebileceğimi düşünüyorum."

Gülümsüyorum. "Bunu hiç bilmiyordum. Bu harika bir şey. Onları henüz çekmediniz mi, yoksa hala planlama sürecinde misiniz?"

"Birkaç tane yaptım ama daha kaliteli olmalarına ihtiyacım var. Belli bir şey eksik. Sanırım ne olduğunu biliyorum, ama onları ihtiyacım olan seviyede yapmaya devam edecek param yoktu," diyor hızlıca, sonra sesi değişiyor, sanki umutlu olduğu için özür diliyormuş gibi. "Muhtemelen aptalca geliyordur -kendimi savunma hayallerim." Küçümseyici bir el sallıyor.

Kolunu tuttum. "Hayır. Kulağa hiç de aptalca gelmiyor. Hayaller asla saçma değildir. Artık onların peşinden istediğin gibi gidebilirsin."

Bana her zaman beni silahsız bırakan, kalbime kancayı takan ve hayatımı mahvetmekle tehdit eden o gülümsemeyi atıyor. O kadar dürüst bir gülümseme ki bu; her şeyi açıkça ortaya koyan, tamamen açık sözlü bir insan olduğunu söylüyor.

İltifatlar yağdıran, heyecanı paylaşan, kim olduğunu ya da ne istediğini saklamayan. Tüm bunlar dudaklarının kıvrımından, mavi gözlerinin ışıltısından, tüm yüzünün nasıl parladığından Kahretsin, onun bir parçasında kayboluyorum ve kendimi toparlamam gerekiyor. Timsahları hatırlamak için... Çılgın timsahları, Natalie'yi o sürüngen kategorisine koymam mümkün olmasa da.

Yine de, bir kere ısırılan iki kere utanır, bu yüzden onunla ilgili bu düşünceleri bırakmanın zamanı geldi. Kolunu bırakarak başlıyorum.

Zemin kata ulaşır lobiye çıktığımızda, "İtiraf etmeliyim ki, Lila'nın evi için birkaç haftalığına burada çalıştığında seni ofiste görmeyi özleyeceğim" diyor.

Ve lanet olsun, eğer bu yorum beni daha da etkilemezse. Kendimi kontrol etme ustalığımı gösteremedim, beynimin filtrelenmemiş kısmı kontrolü ele geçiriyor. "Ve biliyor musun? Ben de seni özleyeceğim," diyorum ve bunu söyleyen azgın uzaylılar değil. Sadece ben.

Döner kapıya ulaşıyor ve Vegas'ın öğleden sonra güneşinin altında Bellagio'ya doğru hızlı bir yürüyüşe çıkıyoruz.

Natalie geldiğimiz yönü işaret etti. "Sanırım daha önce yolunuzu kestim. Asansöre ilk adım *attığımızda*, "Sadece söyleyebilir miyim?" demiştin.

Bizi çatı katından çıkarken düşündüğüm şeye geri sararken gülüyorum. "*Kahretsin*. Lila tanıdığım en cömert insan."

"O cömert biri. Ama ne dediğini duydun. Onun cömertliğini hak ettin." Natalie'nin ses tonunda artık alay yok ve iltifatı bana neyin önemli olduğunu hatırlatıyor - iyi bir adam olmak. İşte. Hayatta. Kadınlarla.

Natalie'ye asansörde çıkmayı ve aynı şekilde onu özlemeyi düşünmeyi bırakmalıyım. Bunlar kız arkadaş seviyesinde şeyler. Natalie sadece bir çalışan. Daha fazlası değil.

Saatime baktım. "Neredeyse dört oldu. Sence bu erken saatte bize hizmet edecek bir içki mekânı bulma şansımız var mı?" Şaka yapıyorum, çünkü burası Vegas ve günün her saati içki içmek sadece mümkün değil, aynı zamanda teşvik de ediliyor.

"Kesinlikle. Bellagio'da bir şeyler atıştıralım."

"Kulağa hoş geliyor. Erken bir akşam yemeğine, birkaç içkiye ve bir tahmine ne dersiniz?" Gördün mü? Ben tamamen çalışıyorum.

"Belki daha sonra kutlama yapar ve rollercoaster'a bineriz?" Evet diyorum, çünkü hep çalışmak ve hiç oynamamak Wyatt'ı sıkıcı bir çocuk yapar.

Beş saat sonra, Natalie boğazıma tam olarak nereden bıçak darbesi indirmek istediğini gösterdi.

"Sonra da yere düştüğünden emin olmak için şöyle bir dönerdim," diyor hızla ve dizimin yakınına hızlı, alçak bir tekme atıyor. "Ama kesinlikle daha sert tekmelerdim ve yere düşerdin." Göz kırıyor. "Bu sadece benim bar tekmemdi."

Ürperdim. "Karanlık bir sokakta seninle karşılaşmaktan nefret ederim, Sensei Natalie, ister bar tekmeni ister karate pirzolanı boynuma getiriyor ol."

Rollercoaster burada olduğu için New York-New York otelinde rock müzik çalan gürültülü bir bardayız. Natalie şimdiden iki içki içti bile. Bu gece tercihi mojitolar. Kendini savunma videolarında tam olarak ne yapmak istediğini detaylandırıyor. Çoğu zaman hareketleri benim üzerimde gösteriyor. Kıçımın üstüne yattığım tam bir demo değil ama bana yumruk atıyormuş gibi yapıyor.

Belki mazoşistim ama buna bayılıyorum. Ya da belki bu kadın için sadece bir ilgi domuzuyum. Sebep her ne olursa olsun, sonuç benim kitabıma göre iyi - onun elleri üzerimde. Ama şu anda her şey yolunda, çünkü iş büyük bir yeşil ve biz de bunu kutluyoruz.

Bellagio'ya döndüğümüzde bir hesap yaptık. Natalie bunu Lila'ya e-posta ile gönderdi. Otuz dakika sonra Lila şöyle yazdı: "*Harika! İlk çek Pazartesi günü yatırılacak.*"

Bu da Natalie için zam, benim için de genişleme yolu demek. Bu aynı zamanda Natalie'nin otoyolda vızıldayarak koştuğu ve benim de onun çok gerisinde olmadığım anlamına geliyor. İş kıyafetlerini değiştirdi. Kırmızı bir etek giyiyor.

gerçeküstü bir çiçek deseni, siyah topuklu ayakkabılar ve ipeksi siyah bir üst. Topuklular çok seksi ama parmak arası terlikler de uygun olurdu.

Ben her şeyi seven bir adamım. Kadınlar söz konusu olduğunda belirli bir tipim yok. Bazı beyler sarışınları tercih eder, bazıları kızıl saçlılara bayılır, bazıları da egzotik görünümlü kadınlar için çıldırır. Ben mi? Söz konusu kadınlar olduğunda her şeyi yiyen biriyim ve büyük, doyurucu bir iştahım var.

Şu anda, Natalie'nin enerji ve heyecan saçmasıyla birlikte, sarışın ve şaplak atmanın favorim olduğunu düşünüyorum. Belki ateşli aç öpücüklerden oluşan bir aperatif, sert sikişten oluşan bir ana yemek ve tatlı olarak da çiftler halinde gideriz.

Kahretsin.

Oraya tekrar gittim.

İş için güvenli olmayan düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve zihnimi iyi adam bölgesine geri döndürmek için üzerinde konuşacak genel bir konu bulmaya çalışıyorum.

Fantezilerimi ateşlemeyecek bir şey. Belki hangi faturaları dosyalamamız gerektiğini. Ya da sipariş edilecek yeni aletler. Muhtemelen bu yeni Vegas işinden sonra programda sırada ne olduğu bile olabilir.

Ama iş konuşacak havada değilim, bu yüzden hafta başında okuduğum bir şeye takılıyorum. Ona son zamanlarda öğrendiğim en sevdiğim tuhaf gerçeği söylemek üzereyken -kedilerin bizim gibi köprücük kemikleri yok, bu da neden kafaları büyüklüğündeki küçük açıklıklara sıkışabildiklerini açıklıyor- ses sisteminde Bon Jovi çalarken bana yaklaşıyor.

"Şuraya bak," diyor çıplak bir fısıltıyla. "Ona tüm tüylü fantezilerini anlatıyor."

Bakışlarını barın karşısındaki bir çiftte doğru takip ediyorum. Adam lacivert takımından gevşetilmiş kırmızı kravatına kadar Brooks Brothers. Gıcır gıcır beyaz bluzuna bakılırsa kadın bir iş arkadaşı gibi görünüyor ya da belki de adamın yeni iş anlaşması yaptığı biri. Ama kolunu kadının omzuna atmış, sanki başka tür bir anlaşma yapacakmış gibi görünüyor.

Natalie'nin oyunu kedi gerçeklerinden daha eğlenceli görüldüğü için "Rakun kıyafeti odasında," diyorum. Alnımı kulak tıkacı takmış gotik görünümlü bir kadına ve yanındaki dövmeli adama çevirip içkilerimi yudumluyorum. "Küçük Bo Peep gibi giyiniyor, böylece adam ona ... ne deniyordu onlara?"

Gözlerini deviriyor. "Wyatt," diyor sahte bir uyarı tonuyla, "onlara dolandırıcı deniyor."

Parmaklarımı şıklattım. "İşte bu kadar. Kıçına bir tokat atıyor."

Bir anlığına Natalie'nin nefesi dudaklarından fırlayacak gibi oluyor. "Kulağa eğlenceli geliyor," diyor şımarık bir ses tonuyla, sanki böyle bir oyun oynamak istiyormuş gibi. "Ya koyunlarımı kaybedersem?"

Ve belli ki öyle.

"Onları bulmana yardım etmemi ister misin?"

Gözlerindeki bakış davetkâr. "Evet ama onları bulmak için bir içkiye daha ihtiyacım var. Bu sefer votka tonik istiyorum," diyor ve barmen etrafımda döndüğü için iki tane sipariş ediyorum.

İçkiyi doldurmaya koyulduğunda, çenesini elinin arasına alıp doğrudan bana bakıyor. "Votka toniğe bayılırım. Nedenini bilmek ister misin?"

"Emin olabilirsin."

Ancak bu liköre olan aşkının kökenini açıklayamadan, çantasından çıkan telefon dikkatimizi çekecek kadar yüksek sesle çalıyor. Telefonu arıyor ve değerli bir şeymiş gibi göğsüne bastırıyor. "Lila arıyor. Bu gidişle muhtemelen bize daha fazla ödeme yapmak istediğini söylemek için arıyordur."

"Siktir, evet. Ve *sana* fazladan vereceğim." Göğsümü şişiriyorum.

"Çünkü ben cömert bir adamım."

Gördün mü? Ona iyi davranabilirim ve onu çivilemeyi düşünmüyorum bile. Bu saniye yani. On saniye önce kesinlikle öyleydim.

"Sanırım seni seviyor olabilirim," diyor ve barmen içkilerimizi getirirken bana bir öpücük konduruyor.

Ekranı kaydırarak açıyor ve ifadesi değişiyor. Dudakları aşağı doğru kıvrılıyor ve uzun, hiç bitmeyen bir "oh fuck" sesi çıkarıyor.

Gözleri kapanıyor, yutkunuyor ve sonra nefes alıyor. "Ördeği sikeyim," diyor ama sesi şirin ya da eğlenceli gelmiyor. Sesi sinirli geliyor.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve endişe kök salıyor. "Ne oldu Natalie?" Koluna uzanarak soruyorum.

Gözlerini açar ve monoton bir sesle konuşur. "İş iptal edildi." İçimdeki tüm heyecan dışarı sızıyor. "Gerçekten mi?"

Bu hiç mantıklı değil.

Başını sallıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tekrar soruyorum, çünkü bu hiç mantıklı değil.

"Keşke," der ve ekrandaki yazıyı yüksek sesle okur. "*Sevgili Natalie: Bunu gönderdiğim için çok üzgünüm ama Bay Mayweather'ın başka bir güneye giden bir mülk. Ne yazık ki, Vegas'taki tadilatı*

bekle. Yakında geri dönmeyi umuyorum ve lütfen bu konuda WH Carpentry & Construction ile çalışmak için sabırsızlandığımı bilin.

Not: Onu rahatlatmak için şu anda jeti eve götürüyorum. Aynı şey olmadığını biliyorum ama siz ve Wyatt için yarın öğleden sonra kalkacak ticari bir havayolunda birinci sınıf biletler ayarladım. Biletler e-postanızda. Umarım servis yeterlidir. En iyi dileklerle, yakında yeniden bir araya geleceğiz."

Natalie telefonu kederli bir çınlamayla barın üzerine bırakıyor, ses kemiklerimde yankılanıyor.

Çünkü . . .

Lanet olası bir ördek sürüsünü sikeyim. Bu acıtıyor.

Votka toniği alıp yarısını büyük bir yudumda içiyorum. O da aynısını yapıyor.

O güzel dudakları bir kez daha sarkarken, "Üzgünüm Wyatt," diyor.

Ve bu benim için yeterli. Bu kızın üzgün olduğu düşüncesine katlanamıyorum. Yüzündeki o gülümsemeyi geri istiyorum ve bunu yapmanın bir yolunu bulacağım. Bu iş kaybının *beni* nasıl hissettirdiği umurumda değil. Natalie'yi yeniden mutlu etmem gerekiyor ve bu aynı zamanda aklımı bu boktan haberlerden uzaklaştıracak. "Hey," diyorum omzunu tutarak. "Vegas'tayız. Elimizden gelenin en iyisini yapalım. Tamam mı?"

Kederli bir şekilde iç geçiriyor.

Ellerimi her iki omzuna da koyuyorum. "Ciddiyim. Bunu çözeceğiz. Bu işi başaracağız. Ne olursa olsun sana zam yapacağım. Ama şu anda, burada, eğleniyoruz. Anladın mı?"

Başını sallar. "Bunu söylemen çok hoş ama bana zam yapmak zorunda değilsin. Mayweather işine bağlı olduğunu biliyorum."

"Hayır," diyerek onu düzeltiyorum ve bakışlarını tutuyorum. "Yaptığın işte harika olman şartına bağlıydı. Ve bu değişmedi. Bir aksilik yüzünden moralimizin bozulmasına izin vermeyeceğiz. Daha önce hiç Vegas'a gitmedin ve sana gezilecek yerleri göstereceğime söz verdim. Adını sen koy. Bu şehir senin ve bu gece ne istersen yapacağız."

Omuz silkiyor ve elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Daha iyi bilmeliydim. Saçma sapan, fazla maaşlı, çılgın bir işti. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Kalorisiz çikolata diye bir şey yok ya da komik, iyi asılmış ve tatlı bir adam." İtiraz etmek istiyorum ama haklı, çünkü hiçbir şekilde tatlı değilim, "Ve aynı şey bu iş için yüzde yirmi daha fazla ödemeye istekli bir müşteri için de geçerli. Hepsi tek boynuzlu at."

"Natalie, bu saçma değil. Mantıklı. Daha önce de söyledin. Yaptığımız işte iyiyiz. Lila bunu biliyor. Bu sadece bir pürüz. Anlaşmalar suya düşer. Bu işte bunun defalarca olduğunu gördüm. Nick de kendi işinde bunu yaşadı. Eminim kız kardeşin de aynı şeyi söylerdi. Eminim o ve Spencer'ın tedarikçilerle yaptığı anlaşmalar suya düşmüştür. Bu işler böyledir. İstedik, olmadı, yolumuza devam ederiz." Gecenin en iyisini yapma teklifimi henüz kabul etmediği için devam ediyorum, içimdeki kararlı mofo gemiyi yönlendiriyor. "Ve ne olursa olsun, yine de zam alacaksın, böylece videolarını yapabilirsin. Peki ya bu gece? Hayatımızın en güzel zamanını geçireceğiz. Anlaştık mı?"

Dudakları seğiriyor ve bu daha fazla bastırmam için gereken ipucu. Ona üzülme şansı vermeyeceğim. Hızlıca barı arıyorum ve gözlerim turkuaz tropik gömlekli orta yaşlı bir adamla ona uygun bir gömlek giyen bir kadına takılıyor. Elim Natalie'nin omzundan çekiyorum ama yaklaşıp fısıldıyorum: "Hawaii gömleği ikilisine kelepçe. Bu gece, adam kadını kelepçeliyor.

Ve onu Flamingo'daki bir yatak direğine iyice ve sertçe vuruyor." "Evet," diye fısıldıyor komplocu bir tavırla, ipliği eline alarak, sanki bu oyuna karşı koyamaz. "Yirmi yıldır evliler ve hala her gece bunu yapıyorlar."

Bu ilginç bir ekleme. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu hoşuna gidecek bir şeye benziyor mu tatlım?"

Başını sallıyor. "Bir gün. Özellikle de son erkek arkadaşım-" diye sözünü kesiyor. "Bunu söylememeliydim."

Merakım arttı. "Hayır, söylemelisin. Bilmek istiyorum."

Bardağını kapıyor ve bir yudum daha alıyor.

"Söyle bana Natalie. *Ne gibi* değildi?"

Cevap vermekten kaçınarak parmak ucunu bardağın kenarında gezdiriyor.

Ona sert bir bakış attım. "İtiraf et. Seni kelepçelemek istemedi mi? Seni tokatlamak mı? Bunu her gece yapmak?"

Çünkü onu kelepçelerdim. Onu bağlardım. Ona şaplak atardım. Onu dört ayak üstünde becerirdim. Arabada. Uçakta. Her yerde ve her gece. Bu adam için takıntı yok.

"İyi. Yatakta pek *ilginç* biri değildi."

Ve ben serttim. Aynen böyle. Eski sevgilisi yüzünden değil, bunun ima ettiği şey yüzünden - yatakta *ilginç olduğu* için ve onunla çarşafların arasında ilginç şeyler olmasıyla çok ilgileniyorum.

"Ve siz de ilginç olanı tercih ediyorsunuz, sanırım?"

"Garip, ben," diyor kaşlarını oynatarak, "en azından normal sevişmeyi tercih ederim. Ve bence kelepçeler, köpek stili, halka açık seks ve şaplak atmak gayet iyi ve züppe." Bir elini ağzına götürüyor ve irkiliyor.

"Kahretsin. Bunu yüksek sesle söylemedim, değil mi?"

"Her bir lezzetli kelime." Sırıyorum. "Anlaştık mı? Bu gece daha fazla üzgün Natalie yok mu?"

Nefes veriyor, dudaklarının kenarını ısıırıyor, sonra şakacı bir şekilde sırtıyor. "Rollercoaster'a binebildiğim sürece anlaştık."

"Rollercoaster'ınızı alacaksınız ve tam bir Vegas deneyimi yaşayacaksınız.

Daha azı değil," diyorum elimi uzatarak.

Aldı ve el sıkıştık. "Tam Vegas deneyimi." "Bir gece.

Hepsini sığdıracağız."

"Elimizden geleni yapacağız." Kolunu görkemli bir şekilde sallıyor. "Serbest bırak."

"Tedbiri elden bırakma," diyor tüm gücüyle sırtarak. Votka tonağıne uzanıyor, dirseğıyle telefonunu bana doğru yaklaştırıyor. Göz ucuyla mesajlarını görüyorum. Lila'dan gelen en son mesaj. Ama onun altında, Lila'ninkini kapattıktan sonra Charlotte'a açmış olması gereken bir mesaj var ve kelimeler, geçmemem gereken ama yine de geçeceğim bir çizgi gibi beni baştan çıkarıyor.

Onu çok istiyorum.

Ve bilmem gereken tek şey bu. Bu sözler beni cesaretlendiriyor ve Lila'nın mesajı gelmeden önce ima ettiğinden emin olduğum şeye geri dönüyorum. Bardağına dokunuyorum. "Söyle bana, neden votka tonik seviyorsun?"

"Sanırım," diyor, yaklaşıyor, komutu cilveli bir davet. "Seni öptüğümde dudaklarında bıraktığı tat yüzünden mi?" Soruyorum, deniyorum

Bunu denemek için.

Tek bir kelime söylüyor. *Evet.*

Ve daha ne olduğunu anlamadan Natalie'yi öpüyordum.

Geri dönelim.

Öpüşmemekten öpüşmeye nasıl geçtik? O dönüm noktası neydi? Bana doğru eğildi mi? Ben ona yaklaştım mı? Detaylar önemli. Memnuniyetle paylaşırım.

Altı aylık cinsel gerilimle başla. Onun için iki mojito, benim için iki bira ve birkaç votka tonik ekleyin. Bunu iş dünyasından gelen kötü haberlerle karıştırın ve Natalie'nin ne istediğine dair hiçbir soru işareti bırakmayan, kafama sopayla vuran yorumuyla süsleyin... ve işte buradayım.

Birbirimize yaslanmıyoruz. Yavaş yavaş, şehvetli bir çekim yok. Bu yavaş bir yanma değil.

Bu ateşli bir kaza. Bu gecenin otobanında hız yapan iki arabayız ve birbirimize çarpıyoruz, kaputların arasında sürünüyoruz ve deli gibi öpüşüyoruz.

Bu konuda hiçbir şey belirsiz değil. Altmış nanosaniyeden daha kısa bir sürede öpüşmeden öpüşmeye geçiyoruz. Evet, ben de nanosaniyenin ne olduğunu bilmiyorum. Ama çok kısa sürede oluyor.

Ve şimdi elim saçlarında, dudaklarımızı birbirine bastırırken onu kendime çekiyorum. Bastırılmış arzu ve bunu kaçınılmaz kılmaya yetecek kadar votka ve romla beslenen sert ve kaba öpüşüyoruz.

Dişleri beni sıyrıyor ve ben hırlıyorum, onun sertliğinden hoşlanıyorum. Alt dudağını sertçe emiyorum ve ondan neredeyse aynı sesle ödüllendiriliyorum. O bir kaplan gibi ve birlikte hayvan gibiyiz.

Başını daha sıkı kavriyorum ve elleri saçlarımda, sonra göğsümde, sonra kollarımda geziniyor. O kadar derinden öpüşüyoruz ki sanki

birbirlerine tırmanmaya çalışıyorlar.

Bir ara ara veriyor, sertçe nefes alıyor, sonra kulağıma fısıldıyor, "Bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyordum."

"Benim kadar uzun değil. şimdi o dudakları benimkilere geri getir," diyorum ve o da bana uyuyor.

Ellerim yanaklarını kavırıyor ama nazik değilim ve o da beni öyle istemiyor. O nazik bir kız değil. O belalı ve sert biri ve benim istediğimi istiyor. Yüzünü ellerimin arasında sıkıca tutuyorum ve o daha da yakınlaşmak için aceleyle kuağıma tırmanıyor, sonra göğüslerini göğsüme bastırırken daha da yakınlaşıyor.

Barda bir tabureye oturmuşum ve bir tür gösteri yapıyoruz. Ama umurumda değil.

Dilim arıyor ve avlanıyor, ağzının her köşesini tatmak istiyor, votkanın, toniğin ve en önemlisi *Natalie*'nin tadını çıkartıyor. İnliyor ve inliyor ve çıkardığı her seksi sesi yutuyorum.

Bu tabure bizim. Bu bar bizim. Gece bu pücüğe ait, çünkü bu bir başlangıç pücüğu değil. Bu gecenin nerede biteceğine dair bulmacayı birleştirmek için gerekli tüm ipuçlarını içeriyor.

Sarsılmaz bir kesinlikle, bunun ne tür bir öpücük olduğunu biliyorum.

Ben onun ağzını keşfederken ve o da benimkini aynı aciliyetle talep ederken, bu gece *Natalie*'yi becereceğimi biliyorum.

* * *

Bir şekilde bardan çıkmayı başardık. Ben hesabı ödüyorum, o çantasını ve telefonunu alıyor ve New York'un büyük midesine doğru tkezliyoruz.

"Yani, tüm bu Vegas deneyimi." Gözleri flörtöz, sesi yaramaz ve yürürken kalçaları sallanıyor. "şırada rollercoaster *var mı*?"

İşte bu bir davettir. Davete icabet ediyorum. "Hadi gidelim. Bu şehirde geçirdiğimiz her saniyeyi en iyi şekilde değerlendiriyoruz."

Bir sonraki kısmı söylemiyorum. Pazartesi günü normale döneceğiz. İşe. Bu geceden fazlası çok riskli, ama şimdi temel kurallar koymak istemiyorum. Bu gece anı yaşamak istiyorum. Ayrıca votka zaten beynime *pazartesi*yi *kimin umursadığını* söylüyor. "Hepsini yapıyoruz,"

Çünkü bu, şu anda sonuçları düşünmekten çok daha mantıklı geliyor.

"Güzel." Müşterilerin foot-long ve cheesesteak'leri ağızlarına tıktığı Nathan's Famous Hot Dogs'un önünde durduğumuzda siyah tişörtümün yakasından tutuyor. "Çünkü rollercoaster'ları seviyorum," diyor, kumarhane koridorunun parlak ışığında bana sürtünerek, yakındaki slot makinesi ödemelerinin *plink-plink-plink* sesleri ve havada süzülen rulet çarklarının dönüşü.

Kalçalarını ellerimle kavıyorum, böylece sert uzunluğumu ona karşı hissedebiliyor. Aletimle temas ettiğinde nefesi kesiliyor, sonra dudaklarından tatlı, seksi bir inilti dökülüyor. Tepkisi paha biçilemez ve mükemmeldi. "Rollercoaster'ları ne kadar seviyorsun?" diye soruyorum.

"Düşerken çığlıklarımı duyana kadar bekle. O zaman ne kadar olduğunu anlayacaksın."

Kaşımı kaldırıyorum. "Tatlım, seni cehennem gibi bir gezintiye çıkaracağım."

Bir şekilde birbirimizden ayrılıyoruz.

Yürüyoruz ve öpüşüyoruz. Yolculuk için işaretleri takip ediyoruz ve yolda öpüşmek için duruyoruz. Onu duvara yaslayıp boynunu öpüyorum, kirli sakallarım yumuşak tenine sürtünüyor. Bunu yaptığımda inliyor ve çıkardığı sesler beni deli ediyor. Tüm mırıltılarını ve seksi çığlıklarını duymak, bunları yapmasının nedeni olmak ve sonra onu tekrar inletmek ve inletmek istiyorum.

Yüz metre kadar daha ilerledikten sonra yürüyen merdivenden yukarı çıkıyoruz ve ortak atari salonu ve rollercoaster'ın girişi yakınımızda belirliyor.

Ama ona tekrar dokunmam gerekiyor, bu yüzden onu döndürüyorum, duvara yaslıyorum ve bileklerini yanlarına sıkıştırıyorum, vücudumu onunkine bastırıyorum ve dudaklarını bir kez daha dudaklarımla eziyorum. Geri çekilmeyi başardığımda, ağzımı kulak memesine götürüp ısıırıyorum. Yumuşak bir çığlık atıyor. "Seni çok istiyorum," diyorum ona.

"Tanrım, hiçbir fikrin yok. Sana yakın olmak işkence gibi. Sana dokunmak için ölüyordum. O uçağa bindiğimde kız kardeşime buraya seninle gelip de seni istemememin mümkün olmadığını söyledim." Bunu nefes nefese bir telaşla söylüyor, itirafı belki de içkiden kaynaklanıyor ve bu benim için sorun değil çünkü benim de kafam iyi. Gerçi o kadar da değil, gördüğüm kısa mesajlar yerine kilitleniyor.

Kız kardeşine benim hakkımda mesaj atıyormuş. Charlotte'a benim yanımda olmanın işkence olduğunu söylüyordu. Charlotte da Natalie'yi tanıdığını söylüyordu.

bunu benimle Vegas'ta yapmak isteyeceğini düşündüm. Ve bu beni daha çok tahrik etmezse ne olayım.

Ona direnmek için tüm nedenlerim yok oldu. İş ve zevki birbirinden ayıran tüm kurallarım yerle bir oldu. Bu geçici bir durum, bu geceyi en iyi şekilde değerlendirdiğimiz tek gecelik bir buluşma.

Umarım sabah işler garipleşmez, ama lanet olsun, sadece *şu anı* düşünebiliyorum. Yarın, yarın için.

Atari salonundaki parlak ışıkların ve yanıp sönen ekranların arasından geçip rollercoaster sırasına doğru ilerliyoruz. Önümüzde sadece birkaç kişi var. Fazla vaktimiz olmayacak ama bu bekleyişin onun için bir ön sevişme olmasını istiyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, sırtı önüme geliyor, kıcını sert horozumun ana hatlarına doğru çekiyorum.

Başını omzuma yaslıyor, ağzını boynuma dayıyor ve mırıldanarak adımı söylüyor.

Kulağına onunkini fısıldıyorum ve bu üç heceyi söyleme şeklim onu harekete geçiriyor gibi görünüyor. Bana doğru geri itiyor, seksi küçük kıcı uzunluğum boyunca yukarı ve aşağı sürtünüyor. Şu anda PDA'nın tam tanımını yapıyoruz. Biz odaya giren insanlarız ama şaşırtıcı bir şekilde kimse bir şey söylemiyor.

Vegas, bebeğim. Bu şehri seviyorum.

Parmaklarım eteğinin üst kısmıyla oynuyor. "Bunu ne kadar istediğini söyle bana. Söylediğini duymak istiyorum."

"Rollercoaster'a binmeyi ne kadar istiyorum?"

Ellerim kalçalarına gömülüyor. "Hayır. Bu gece seni becermemi ne kadar istiyorsun?"

Dönüyor, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. İlk başta hiçbir şey söylemiyor, sadece beni inceliyor. Gözleri arzuyla kararıyor ve bakışlarını benden hiç ayırmıyor. Bakışlarının yoğunluğundan ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Wyatt Hammer, bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?" Sesim kuru bir kabuk gibi çıkıyor.

Ağzından çıkan her kelimededen arzu damlıyor. "Senin için yanıyorum."

Dört kelime bir araya geldiğinde kulağına hiç bu kadar ateşli gelmemişti. Yalnız olmasak bile, yalnız da olabiliriz. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve bütün gece ilk kez onu usulca öpüyorum. Bir ya da iki saniye sürdü, sonra fısıldadım, "Beni burada öldürüyorsun, Nat."

Sonra sıra bize geliyor ve grubumuz taksi gibi tasarlanmış sarı arabalarla istasyona doğru ilerlerken birbirimizden ayrılıyoruz.

İşimi şansa bırakmam. Elini tutuyorum ve onu son arabaya doğru yönlendiriyorum. Önce o kayıyor, eteği kalçalarından bir iki santim yukarı çıkıyor ve pürüzsüz tenini daha fazla ortaya çıkarıyor.

Ona katılıyorum ve yerimize oturur oturmaz elim bir göreve başlıyor. Önümüzdeki arabalar dolarken, parmaklarım eteğinin kenarına ve altına, sonra uyluklarına, bacaklarının arasına, külotunun nemli paneline gidiyor.

Sonra içeri.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

Ve bunu ona tekrar söyletmek için iki dakika kırk beş saniyem var. Ve daha yüksek sesle.

Bacaklarını benim için açabildiği kadar açıyor, arabanın dar alanı ve bizi güvenli bir şekilde kilitleyen kucak çubuğu göz önüne alındığında bu çok fazla değil.

Ama ihtiyacım olduğu kadarıyla.

Kaygan, yumuşak ve çok ipeksi. Ağzım sulanıyor çünkü eminim tadı muhteşemdir. Araba inleyerek duraktan çıkıyor ve parmaklarımı tüm o muhteşem ıslaklığın üzerinde kaydırıyorum. Ön tarafa bakıyoruz ve hareket edecek fazla yer yok, ama tek ihtiyacım olan eller ve kelimeler. Omuz kemeriyle bile yüzümü ona dönebiliyorum, tırmanmaya başlarken ağzım kulağına yakın. "Yalan söylemiyordun tatlım," diyorum parmağımı klitorisinin lezzetli yükselişinin üzerinde kaydırırken.

"Yalan söylemek," diyor kırık bir nefesle, "ne hakkında?"

"Birbirimize yakın olmanın tatlı işkencesi hakkında. Bu gerçekten de tatlı bir işkence."

Başını sallıyor ve dudaklarından sert bir nefes dökülüyor. "Yalan söylemiyorum.

Sadece gerçekten tahrik oldum."

"Bunu söyleyebilirim. Parmaklarım kanıtlarla kaplandı," diyorum klitorisinin üzerinde daha hızlı hareket ederken. Parmağımın altında neredeyse zonkluyor.

Açı değiştikçe ve tırmanışa başladığımızda bizi sert gece havası karşıyor.

Uzun araba yavaşça tırmanırken dişliler gıcırıyor ve metal metale çarparak gıcırıyor. Sanki kırk beş derecelik bir açıdaymışız gibi geliyor. Belki de öyleyizdir. Her nasılsa, bizim için işe yarıyor. Biz yükselirken Natalie kıvranıyor ve parmaklarımı itiyor.

Yavaşça yükselirken daha hızlı hareket ediyorum. Amını okşuyorum,

klitorisini sıkıca yukarı ve aşağı kaydırıyorum, ipuçlarını takip ediyorum.
Bakışlarım

yastıklı kucak çubuğu. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi ya da belki de sadece zevki buna bağılıymış gibi şiddetle kavıyor. Bu dar alanda bile kalçaları parmaklarımı aceleyle karşılamak için kalkıyor. Onları yukarı aşağı sürüklüyorum ve her darbeye daha da ısınıyor, kayganlaşıyor.

Önümüzde bir yerde, sesler havayı yırtıyor. Beklentinin vahşi sözleri. İlk büyük düşüşün beklentisi.

Ama burada, kulağına "Seni çok fena boşaltmak istiyorum" diye fısıldarken tek sözüm ona.

"Tanrım, lütfen. Evet. Bunu istiyorum," diye inliyor parmaklarımın içine doğru iterken.

Tepeye yaklaştık ve iki parmağımı içine soktum. Sıkı ve sıcaktı ve bana karşı kenetlendi. İniltilerini gizlemek için başını eğdi sanırım ama buna pek gerek yoktu. İki yüz metre havadayız ve onun iniltileri bir ses korosunun parçası oluyor -çığlıklar, bağırışlar ve en yüksek ses, tekerleklerin raylara çarpma sesi.

Zirvede asılı kalırız, tüm Vegas önümüze serilir. Sonra yeryüzü üzerimizden düşer ve dibe çakılırız.

Çığlık atıyor. Yüksek sesli, vahşi, heyecan verici bir çığlık. "Aman Tanrım, evet," diye haykırıyor. "İşte böyle!"

"Lanet olsun!" Araba gecenin içinde ışık hızıyla ilerlerken ve Natalie parmaklarımı sikerken benim sesim de onunkine katılıyor. O canlı bir tel ve neredeyse orada olduğunu ve tüm dünyadaki hiçbir şeyin şu anda onu boşaltmamı engelleyemeyeceğini biliyorum.

Arzu ve kararlılık beni eşit ölçülerde kavıyor, parmaklarımı onun içinde çalıştırırken bir diğeriyle muhtaç klitorisini okşuyorum. O vahşi şey, kalçalarını bana doğru sallamayı, küçük alanda sürtünmeyi ve itmeyi başarıyor. O da en az benim kadar kararlı. Boşalmak için duyduğu acil ihtiyaç yüzüne, göz kapaklarını sıkarak kapatmasına yansıyor. Kuduz konsantrasyon yüz hatlarına kazınmış.

Devam etmem için inlemelerle bana yalvarırken vuruşlarımı klitorisine odaklıyorum. Sanki şimdi durmayı düşünebilirmişim gibi.

Diğer sürücülerin bağırışları havayı doldururken, pistlerin tirbuşon bölümü boyunca yarışıyoruz ve sonra döngüde patlıyoruz. Çok azgın bir piçim, ama aynı zamanda şanslı bir piçim ve pelvisini elime sürttüğünde ağzının mükemmel bir *O olduğuna bakılırsa*, onu saniyeler içinde uçuracağım.

Sonra çığlık atıyor ve bu sadece cesaret verici bir şey değil, *neredeyse oradasın, yapmaya devam et*. Baş aşağı döndüğümüzde tam bir doruk noktası. "Aman Tanrım!"

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!" Parmaklarımın üzerine boşalırken amcığı beni sıkıca kavırıyor.

Yolculuğun geri kalanında uçarken çılgınca çığlık atıyor. Kısa süre sonra çığlıkları orgazmik olmaktan çıkıp hız treninin heyecanıyla neşeye dönüşüyor. Yolculuk yavaşladıkça, başını eğiyor ve istasyona girdiğimizde boynumda bir öpücük izi bırakıyor, kulak mememi ısırarak ve sadece benim için fısıldayarak bitiriyor: "Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Bu çılgıncaydı. Ama çılgınca iyiydi."

"Çok iyi," diyorum.

Evet, kötü olmak çok daha iyi.

Araba durup parmaklıklar yükseldiğinde ona elimi uzatıp inmesine yardım ediyorum.

Önümüzdeki çift arkasını döndüğünde aynı Hawaii tişörtlerini giymiş bir adam ve kadınla karşılaşırız. Kadın Natalie'ye göz kırptı, sonra da bana başparmağıyla onay verdi.

Natalie yüzünü omzuma gömüyor, ama ben de onlara hızlıca el sallıyorum. "Buna boşuna eğlence gezisi demiyorlar," diye sesleniyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor adam, sesinde gururlu bir tonla, sanki bir lunapark aracının arka vagonunu vaftiz etmiş gibi.

İçeri girdiğimizde Natalie beni kendine çekti ve kollarını boynuma doladı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana aptalca gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba."

"Bu ..." Sesi kesiliyor. Belki kelimeleri bulamıyor ama yanaklarındaki pembe parıltı ve mavi gözlerindeki memnun parıltı benim için yeterli.

"İlginç mi?" Ben öneririm.

"Çok ilginçti."

"Eminim daha da ilginçleşiyordur."

Yolumuza devam ediyoruz, sonra izleri üzerinde duruyor ve işaret ediyor. "Bak!"

Parmağını takip ediyorum ve tezgâhın arkasındaki ekranda resmimizi gördüğümde bir gülümseme yayılıyor. "Demek senin *O* yüzüne böyle diyebiliriz."

Omzuma vuruyor. Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp bir yirmilik alıyorum ve kasadaki kadının yanından geçerek ekranı gösteriyorum. "On altı numara lütfen," diyorum ve Natalie'ye göz kırptıyorum. Alnı avucunun içinde. "On altı en tatlı sayıdır."

Atkuyruklu ve kırmızı gözlüklü neşeli esmer fotoğraf tezgahından gülümsüyor. "Kesinlikle öyle. Ve on altıncı yaş gününüz hemen hazır olacak. Fotoğraf

Baskı sadece kırk beş saniye sürüyor ve hoş bir karton çerçeve ile birlikte geliyor. Lamine edilmesini de ister misiniz?"

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hmm. Ne düşünüyorsun, Nat? Anı lamine etmeli miyiz?"

Yüzünü kaldırıyor. Gözleri ateş saçıyor. "Hayır, teşekkür ederim," diyor neşeli kıza. "Bir karton çerçeve yeterli."

Kız bana bir çanta ve Natalie'yle benim raylardan aşağı uçarken çılglık attığımız beşer yedişer yakın çekim iki fotoğraf veriyor. Dışarı çıkarken onları inceliyorum. "Sanırım teknik olarak bunun tam olarak geldiğiniz an olduğundan emin olamayız," diye düşünüyorum ona resmi gösterirken.

Bana bir bakış fırlattı. "Yeterince yakın."

"Yakınlık sadece at nallarında iyidir. Orgazmlarda değil. Yani, bunun zafer anı olduğundan emin miyiz? Güvende olmak için tekrar yapmalı mıyız?"

Gözlerini deviriyor. "Benimle alay etmek için gerçekten bunu alman mı gerekiyordu?"

Kolundan tutarak onu durduruyorum. "Ben asla orgazmla dalga geçmem. Senin zevkini ciddiye alırım."

"Biliyorum," diye fısıldıyor.

"Onları dışarı atmamı ister misin? Atacağım."

Yumuşuyor. "Sadece sana zor anlar yaşıyorum."

"Uh, evet. Öyle diyebilirim." Gözlerim aşağıya, kasıklarına doğru kayıyor. "Uzun zamandır bana zor anlar yaşıyorsun, tatlım."

"Sen kelime oyunlarının kralısın."

"Ve sen de rollercoaster *O* suratının kraliçesisin. Ama cidden, eğer istemezsen bunu kimseye göstermeyeceğim."

"Ayak parmaklarımı kıvrarak mutluluğun stratosferine uçmak üzere olmasaydım bile, bu fotoğrafı gerçekten etrafta gösterir miydin? İkimiz de çılglık atan aptallar gibi görünüyoruz." Fotoğrafı alıp bana doğru tutuyor, sonra da bizim yüz ifadelerimizi taklit ediyor: Gözler kocaman, ağızlar açık, coaster raylar boyunca uçarken çılglık atıyor.

Omuz silkiyorum. "Bana deli diyebilirsiniz ama hoşuma gitti. Onları saklayacağım."

Sonra eteğinin kemerinden tutuyorum ve bir shoot-'em-up atari oyununun yanından geçerken onu kendime doğru çekiyorum. "Ayak parmaklarını kıvrıran mutluluktan bahsetmişken, boşalırken de boşalmazken de ateşli görüldüğünü söylemem gerek. Yani neredeyse her zaman seksisin, tamam mı?"

Gülümsüyor ve yüzündeki ifade -tam bir mutluluk- göğsüme komik şeyler yapıyor. Basit bir "Teşekkür ederim" ile cevap verdiğinde sesi de öyle. Sonra ekliyor. "Sanırım sana bir hediye getirdiğimi söylemek için iyi bir zaman. Ama onu Manhattan'dan ayrılmadan önce almıştım."

İlgimi çekti.

Elini çantasına daldırıyor, karıştırıyor ve elime bastırdığı bir şeyi alıyor. Folyo ambalaj ve lastik halka içime bir sıcaklık yayıyor.

"Çok küstahsın."

Omuz silkiyor. "Ama yanılıyor muyum?"

Şu anda tek yönlü düşünen bir adamım.

Bu otelde kalmayacağımıza göre ve bu kadına bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım olduğuna göre ... Avlanıyorum.

Onun eli benim elimdeyken atari salonunda kararlı bir şekilde yürüyorum, tarıyorum, arıyorum. Belki yakınlarda bir tuvalet vardır. Ya da sessiz bir köşe. Muhtemelen bir fotoğraf kabini. Her zaman bunların küçük bir halk eylemi için mükemmel gizli mücevherler olduğunu düşünmüşümdür. Ayrıca hatıra fotoğrafı da çektirirsiniz.

Sonra pasajın çıkışına yakın siyah kadife bir perde görüyorum ve bu bana bir fikir veriyor. Bir perdenin arkasında ne saklandığını asla bilemezsiniz.

Muhtemelen, yeterince mahremiyet.

Kaldırıyorum ve -şansıma bu gece bir perde var- arkasında bir tür depolama alanı var. Kullanılmayan atari oyunları ve tilt makineleriyle dolu.

Ağır kumaşın arkamızdan düşmesine izin veriyorum. "Haksız değilsin," diyorum ve onu tekrar öpüyorum. Votka tonik şimdi dudaklarında daha soluk, ama ağızda kalan tat orada, bana onun cesaretinin Bacardi ve Belvedere ile beslendiğini hatırlatıyor.

Ama sorun değil. Sıvı cesaret olmasaydı, ben de burada olmazdım, seksi asistanımı kırık bir Metallica langırt makinesinin üzerine kaldırıyor olmazdım.

Elleri saniyeler içinde gömleğimin üzerindeydi. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum." "Öyle mi?" Daha fazlasını davet ederek soruyorum, çünkü sözleri en büyük lanet hayatımın dönüşü.

Parmakları karın kaslarımdaki oluklarla oynuyor. O dokundukça
Be ürperiyorum
n.

"Bazen ofise geldiğinizde sizi kontrol ediyorum," diyor
alçak, seksi bir sesle.

"Saçım gibi mi?" Şaka yapıyorum. "Saçıma mı bakıyorsun
yani?" Yaklaşıyor ve çenemi ısırıyor. "Aletin, Wyatt."

Bacaklarını ayırırken tenim cızırdıyor. "Seni sapık."

"Kollarına ve beline bakıyorum, sonra kendime engel olamıyorum.
Aletini kontrol ediyorum. Çalışırken sertleştiğini biliyor musun?"

Yüksek sesle gülüyorum. "Tanrım, neden acaba? Manzara yüzünden
olabilir mi? Belki de resepsiyondaki soğukkanlı tilki?"

O da kıkırdıyor. "Bana beni becermek istiyormuş gibi baktığını
biliyordum. Ben de sana aynı şekilde baktım ve tek düşünebildiğim ne
kadar ... *iyi asılı* olduğundu." Kaşlarını oynatıyor, sonra daha yüksek sesle
gülüyor. "Kulağa yetmişli yılların pornosu gibi geliyor, değil mi?"

"Eskiden yetmişler tarzı pornolarda oynadığımı bilmiyor muydun?"

İşaret parmağını üst dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bıyığın var mıydı?"

Başımı sallıyorum. "Tam bir porno bıyığı. Paçaları bollaşan süper dar
kotlar giyerdim. Özellikle de bilardocu ya da pizzacı adamı oynarken."

Mırıldanarak onaylıyor. "Belki bir gece VHS koleksiyonunu getirirsin,
biz de senin en iyi filmlerini izleriz. Sana Well Hung mı diyorlar?"

"Bana sadece Well Hung demekle kalmadılar, bu isim altında bütün bir
dizim vardı." Sesimi uyarıcı bir fısıltıya düşürüyorum. "Ama dürüst olmak
gerekirse Natalie, bilmiyor musun? Hepsi Beta kasetlerdi. Film ve patlamış
mısırlı bow-chicka-wow-wow gecemiz için bir Betamax makineniz
olduğundan emin olun."

Onu langırt makinesinin kenarına çekiyorum ve ellerini kot
pantolonumun kemerine götürüyorum. Şimdi ciddiylim. Artık şaka yok.
"Onca zaman bunu mu yapıyordun? Ellerini sikime dolamanın nasıl bir his
olacağını mı merak ediyordun?"

Başını sallıyor, gözleri arzuyla parlıyor. "Bazen eve gider ve kot
pantolonunun düğmelerini açmanın, ellerimi boxer'ının içine sokmanın ve
seni ellerimde hissetmenin nasıl bir şey olacağını düşünürdüm."

Yüce Tanrım. Wildfire damarlarımda kıvılcımlar çıkarıyor, kanıma
yayılıyor ve beni hayatımda hiç hissetmediğim kadar arzuyla tutuşturuyor.

"O zaman öğren," diyorum, ellerini düğme boyunca sürüklüyorum,
açıyorum ve parmaklarını fermuardan aşağıya doğru yönlendiriyorum.
"Yap hadi. Sikime dokun."

Gözleri aç, sanki en büyük fantezisi gerçekleşmek üzereymiş gibi. Benim için de öyle. Natalie'mi becermek üzereyim.

Külotumu aşağı itiyorum ve sikim serbest kaldığında Natalie'nin gözleri açılıyor. Ağzı açık kaldı. "Haklıydım," diye fısıldıyor ve sonra yumuşak bir elini sikimin etrafına sararken bacaklarını daha geniş açıyor.

Dokunuşunun lezzetli ateşinden tıslıyorum. Beni aşağı yukarı ovuyor, eli uzun, sert, kalın boyum boyunca kayıyor. O oynarken bacaklarını daha geniş açıyorum. Gözlerindeki bakış fotoğraflanacak kadar güzel. Bunu uzun süre hatırlamak istiyorum. İrisleri şehvetle puslanmış ve okşarken sikime bakıyor.

Bana ölçer gibi dokunuyor, sikimi elinde tartıyor ve tatmin olduğunu biliyorum. Belki ukalaca gelebilir ama öyle demek istemedim. Eğer memnunsaydı, bunun nedeni birbirimizi aynı çılgınca istekle arzuladığımızı, ikimizin de birbirimizi aynı kirli şekilde arzuladığımızı itiraf etmiş olmamızdır. Ve sonunda arzuladığınız kişiye dokunmanın en ödüllendirici yanı da budur; ikinizin de oyunda eşit paylara sahip olduğunuzu bilmektir.

Sikimi sertçe sıkıyor, sonra parmak ucunu başının üzerinde gezdirerek daha yukarılara sürüyor. Boynumu geriye doğru uzatıyorum ve göğsümden bir gümbürtü yükseliyor. "Siktir, Natalie. Senin içinde olmak istiyorum. Ve hemen şimdi ihtiyacım var."

Ambalajı açıp prezervatifi bana uzatıyor ve on saniye sonra eldivenlerimi giymiş ve işe hazır hale gelmiş oluyorum. Onu bir iki santim daha yaklaştırıyorum, sikimi girişine yerleştiriyorum ve sonra içeri itiyorum. Sikim onun sıcak, ıslak merkeziyle temas ettiği anda beynim kapanıyor. Sadece *hissediyorum*.

Omurgayı çatırdatan hislerin bir kataloğu. Sıcak gerginlik. Uyarılmışlığının kaygan ıslaklığı, içine kaymayı o kadar kolay hale getiriyor ki. Sikimin amına tam oturması. Sanki tüm vücudum fişe takılmış gibi hissediyorum, sanki gaza gelmişim ve süper şarj olmuşum gibi, çünkü biriyle ilk kez birlikte olmak böyle olmalı.

Kesinlikle akıllara durgunluk veriyor.

Göz göze geldiğimizde, zevk başka bir seviyeye, bu dünyanın dışına taşınıyor. Birbirimize bakışımız, aramızdaki bağlantı o kadar yoğun ki.

"Sen ..." Ne söylemeye çalıştığımı bile bilmiyorum. "Sen de ..."

Tenim tepeden tırnağa cızırdıyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Kahretsin, meme uçlarım da sertleşti. Her yerim tahrik oldu. Bacaklarını kıcıma doluyor, ayak bileklerini birbirine bağlayıp beni daha derine çekiyor. Onu tamamen dolduruyorum, şaftım dibine kadar onun içinde kaplanıyor ve aletimin hiç bu kadar mutlu bir yerde olduğunu sanmıyorum. Kolları boynuma dolanıyor, ben de kalçalarını sıkıca tutuyorum. İşte böyle, onu beceriyorum.

Bu yavaş, uzun süren bir sevişme seansı değil. Sert ve aceleye getirilmiş bir sevişme. Yakalanabiliriz. Tutuklanabiliriz. Görülebiliriz. Aciliyet havayı dolduruyor.

Bir saniye, onun derinliklerindeyim. Sonra geri çekiliyorum. Sonra tekrar içine giriyorum ve onun inlemeleri bu ritmi sevdiğini söylüyor. Yarışı seviyor. Heyecanı seviyor. Ve beni tekrar içine çekmek için kalçalarını kaldırdığında, birbirimize uymamız hoşuna gidiyor.

Tanrım, ben de öyle. Keşke bunu detaylara indirgeyebilseydim, kalçalarımı nasıl yumrukladığımı ya da tatlı küçük amını sikime nasıl sürttüğünü söyleyebilseydim. Ama hayır. Bu dünya dışı bir şey çünkü onu çok istiyorum ve şimdi ona sahibim. Ve bu hayal ettiğimden de iyi.

"Çok iyi hissettiriyor,"

diyorum. "Harika hissettiriyor." "Çok ıslaksın."

"Çok sertleşmişsin."

İterken hafifçe gülüyorum. "Sanırım temel bilgileri öğrendik."

O da gülüyor ve inanılmaz bir şekilde bu beni daha çok tahrik ediyor, konuşmanın hala *ne* kadar *kolay* olduğunu. Etrafta dolaşmak aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmedir.

Biz hala aynı insanlarız.

"Tekrar gelebilir misin?" Küstahlık etmek istemem. Belki de tek seferliktir.

"Tanrım, umarım öyledir," diyor kırık bir nefesle. "Beni oraya götürebilir misin?"

İyi bir meydan okumaya bayılırım. "Biliyorum," diye cevap veriyorum, sonra başparmağımı aramızda kaydırıyorum, içeri ve dışarı okşarken tatlı klitorisini ovuyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyor. Ellerini belime indiriyor ve parmaklarını sırtımdan yukarı, tişörtümün altına doğru kaydırıyor. "Evet, evet, evet," diyor kulağıma, beni teşvik ederek.

Sevişiyorum, ovuyorum ve ona odaklanıyorum. O benim dünyamın

merkezi.

Bir boncuk ter alnımdan aşağı düşüyor. Yüzünü kaldırıyor, dudaklarını kaşımın üzerinden geçiriyor ve öpüyor. Bu jest bir elektrik gönderiyor

İçime hücum ediyor. O inliyor ve ben o kadar heyecanlanıyorum ki yakında boşalacağımı ve bunun destansı olacağını biliyorum. Omurgamdan aşağı bir zevk sarsıntısı fırlıyor, sonra tüm kemiklerimde dalgalanıyor.

"Seni oraya götürmem gerek," diye inliyorum, klitorisini ovuyorum, kayganlığını başparmağımda ve sikimin üzerinde hissediyorum.

"Çok yakınım Wyatt. Çok yaklaştım. Bunu yapmaya devam et. Lütfen," diye yalvarıyor, sesi kısık, sanki bir rock konserinde ya da rollercoaster'da çığlık atıyormuş gibi.

Ve bu gece öyle olduğumuzu fark ettim. Bir rock şarkısı gibi sevişiyoruz. Dönüp duran vahşi bir yolculuk gibi sevişiyoruz. Bizler uç noktadaki aşıklarız.

Hızlı ve güçlü hamlelerle içine giriyorum.

Başparmağım klitorisinin üzerinde öfkeli daireler çizerken ve sikim onun içini daha da iyi tanıyıp G noktasına ulaşırken, "İşte böyle," diye inliyor.

Tırnaklarını sırtımda gezdiriyor. Vay anasını. Kazıyor. Beni tırmalıyor. Ne kadar bırakmak istediğimi zar zor kontrol edebiliyorum.

Ama önce o gider ve patlar. Büyük bir gürültüyle patlıyor, kıvranıyor, kıpırdanıyor ve yüksek sesle "oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım" diyerek parçalanıyor. Yüzünü omzuma bırakıp inlemelerini bastırdı.

Ama onu duyabiliyorum - seksi mırıltılarını, durmak bilmeyen zevk çığlıklarını ve tekrar tekrar adımı haykırışlarını.

Şu rock şarkısının nakaratı gibi.

Sadece bir *oh tanrım*, tekrar tekrar ve tekrar, ama benim de patlamam için fazlasıyla yeterli. Taşaklarım sıkılaşıyor, boynum geriliyor ve inliyorum. Olmak istediğimden daha yüksek sesle, ama dudaklarımdan dökülen gürültüyü kontrol edemiyorum. "Boşalacağım," diye uyarıyorum ve bu sözler homurdanmalara ve küfürlerle dönüşüyor, son bir kez daha derine iniyorum, Vegas'taki bir otelin atari salonundaki depoda bir tilt makinesinde onun içine sertçe boşalıyorum.

Nefes alıp veriyorum. Kollarını boynuma doluyor. Destansı zevkin artçı etkileri kemiklerimde uğulduyor. Kahretsin, bu harika bir gece. Ve daha yeni başladı.

"Gürültücü birisin," diyor bana

gülümseyerek. Omuz silkiyorum. "Gürültü iyidir."

Başını sallıyor. "Öyle." Memnuniyetle iç geçiriyor ve saçlarımla uçlarıyla oynuyor. "Birlikte iyiyiz," diyor usulca ve sözleri içimde derinlere kök salıyor. Doğru hissediyorum. Doğru hissediyorum.

"Evet, öyleyiz," diye fısıldıyorum. "Ve bu gece bunun geldiği yerde daha fazlası var."

"Umarım öyledir," diyor ve sonra dudakları kıvrılıyor. "Wyatt ve Natalie'nin Vegas'taki Mükemmel Macerası'nın gündeminde sırada ne var?"

Çenemi sıvazlıyorum, düşünüyorum. Sonra aklıma geldi. "Sana gösterecek bir şeyim var."

Otelden çıkarken dolduruyoruz. İkimiz için de birer double içki, geceyi daha da iyi bir vızıltının ince bir katında parıltıtmaya devam ediyor.

Yine de beni bu kadar iyi hissettiren sadece Casa Noble'ın yumuşak tadı değil. New York-New York'tan ayrılırken Natalie'nin eli arka cebimde. Strip'te yürürken kıcıımı sıkması. Sohbet ederken diğer elini saçlarımda gezdirmesi.

Bana dokunmadan duramıyor ve bu harika bir şey. Kalabalık bir yaya geçidinde durup günahlar şehrini gezen turist kalabalığının arasında beklerken ona, "Oldukça oynak bir eldivensin," diyorum.

Parmaklarını tişörtümün önünde gezdirerek, "Ve benden çok hoşlandığın izlenimini edindim..." diyor.

"Suçluymuşum gibi." Parmaklarını kendi parmaklarımla kapatıyorum ve kot pantolonumun üst kısmına kadar karın kaslarımdan aşağı sürüklüyorum.

Bellagio'daki fiskiyelere ulaştığımızda, dokunmaktan başka yapacak bir şeyimiz olduğu için hafifçe minnettar olduğum noktaya kadar tüm sıradan tahrik seviyelerini aştım. Bu hızla devam ederse, birkaç dakika içinde zina suçundan nasıl tutuklanmayacağımdan emin değilim.

Halkın nezaketi çok abartılıyor.

Elimle gölü işaret ediyorum. "Sanırım burası Vegas'ta görülecek yerler listenizdeydi."

Avuçlarını korkuluklara dayamış, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak su gösterisinin başlamasını bekliyor. "Buradaki su gösterisini görmek istiyordum

Kahramanın kadın kahramanı parmaklıkların önünde indirdiği bir sahnesi olan bir kitap okuduğumdan beri."

Bu sınırın güneyindeki durumuma hiç yardımcı olmuyor. "Bu bana bir şey söyleme şeklin mi, Frisky Mittens?"

Her zamankinden daha yüksek sesle gülüyor ve iki parmağını kaldırıyor. "Çantamda zaten iki tane var. Üçüncüyü biraz sonra alacağım." Bir an için düşüncelere dalmış görünüyor. "Düşündüm de, bu yazarın burada geçen sahneleri olan bir sürü kitabı var."

"Belki de Bellagio fiskiyelerine karşı bir şeyler hissediyordur," diyorum ışıklar gölün sakın yüzeyinde sıçrarken ve göl gece balesine başlarken.

Natalie, su püskürtüleri havada dans ederken gösteriyi seyrediyor. Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve sadece likörün bir geceye katabileceği memnuniyetle önündeki manzaraya bakıyor. "Neden sevdiğini anlayabiliyorum." Bana dönüyor ve ses tonu flörtöz ve meraklı. "Gerçekten neyi seviyorsun?"

"Birkaç kitap yazacak kadar mı?" "Elbette."

"Burgerler. Bira. Baharatlı yiyecekler. Ama sen bunların hepsini biliyorsun," diyorum, sırf yapabildiğim için kışını çimdiklerken. Kaşlarını oynatıyor ve ben devam ediyorum: "Spor yapmayı ve Yankees'i izlemeyi seviyorum. Köpekleri kurtarmak için gezdirmeyi, yuva bulmalarına yardım etmeyi seviyorum. Dünya hakkında rastgele gerçeklerden hoşlanırım. Ve elimden geldiğince sık yemek yapmayı severim."

Yüzüne kocaman bir sırıtiş yayılıyor ve elini göğsüme bastırıyor. "Yemek mi yapıyorsun?"

Başımı geriye atıyorum. "Neden bu kadar şaşırmış gibisin? Ben çok yetenekli bir adamım. Bir ızgara ve bir tavayla harikalar yaratabileceğimi bilmeni isterim."

"Sadece şaşırdım. Çekiç, matkap ve taktığın günah kadar seksi alet kemerine o kadar alıştım ki," diyor ve gözlerini vücudumda aşağı yukarı gezdirerek beni daha da sarhoş edecek şekilde içime çekiyor. "Şimdi seni mutfağında lezzetli, baharatlı bir tavada kızartma pişirirken hayal ediyorum ve bu benim fantezim olduğu için spatulayla gömleksiz olduğuna karar verdim."

"Fantezimde, sana bu baharatlı tavada kızartmayı servis ederken kırmızı külot giyiyorsun, topuklu ayakkabılar giyiyorsun ve başka hiçbir şey giymiyorsun."

Daha yakına kayıyor, sesi seksi ve şehvetli bir şekilde "Eminim nefistir" diyor.

"Tıpkı senin gibi," diyorum, elimi kalça kemiğine dolayarak onu kendime çekiyorum. Tekrar suya dönüp çeşmeye bakıyoruz

koreografi. "Peki ya sen, Frisky Mittens? Hakkında bir sürü kitap yazacak kadar çok sevdiğin şey nedir?"

"Ed Sheeran şarkıları dışında mı?"

Ürperdim. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım." Adama katlanamadığımı biliyor ama şarkılarıyla müzikal kayganlaştırıcı sağlayarak çok sayıda erkek için yaptıklarını takdir edebiliyorum.

En popüler şarkısından birkaç nota mırıldandıktan sonra bana cevap veriyor. "Cesur olmayı seviyorum. Yeni yerler keşfetmeyi ve zaten bildiğim yerleri keşfetmeyi seviyorum. Bazen şapşal olmayı, bazen de ciddi olmayı seviyorum. Pedikür yaptırmayı ve ayak tırnaklarımı farklı renklere boyatmayı da seviyorum. Ve sonunda Manhattan'da yaşayabilmeyi seviyorum, çünkü denemeye devam edersem her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyor."

"New York'u tanımlamak için mükemmel bir yol."

"Ve Vegas," diye ekliyor, bir kez daha gözlerimin içine bakarak. "Las Vegas'ı sevdiğim ortaya çıktı." Avucunu göğsüme koyuyor, bu sefer daha yumuşak, daha az Frisky Mittens ve daha çok Sweet Natalie. "Hem de *çok*," diye ekliyor. "Ben çok seviyorum."

İçimden bir elektrik akımı geçiyor, tüm vücuduma sıcaklık ve arzu yayılıyor. "Ben de." Ağzımı onunkine daldırıyorum, dudaklarını dudaklarımla fırçalıyorum. Nazik öpücüğümü geri çekerken yumuşak nefesi üzerimde geziniyor. "Seninle gerçekten harika vakit geçiriyorum."

Kısa bir an için, bu şekilde daha fazla sohbet ettiğimizi görebiliyorum. Baharatlı yemek yarışmalarını, Manhattan'ın yeni köşelerini keşfetmeyi, üç eyalet bölgesindeki tüm hız trenlerini kontrol etmeyi ve kaç tanesinde meşgul olabileceğimizi işaretlemeyi hayal ediyorum. Yatak direklerimize çentik atmaya çalışacağımız için değil, eğlenceli olacağı için. Natalie ve benim ortak noktamız bu; durmaksızın eğlence peşinde koşmak. İkimiz de her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirmeyi seviyoruz.

Ama onu işe almamla ilgili o küçük ayrıntı yüzünden böyle bir şey söz konusu değil.

Pazartesi sabahı işe döndüğümüzde neler olabileceğine dair titrek bir farkındalık beynimde yanıp sönüyor, ama sonra geldiği gibi hızla kayboluyor - çünkü bu gece kendi baloncuğunda var oluyor ve ben burada ve şu andan başka bir şey düşünemeyecek kadar çok eğleniyorum.

Önümüzde, su gösterisi finale doğru süzülüyor, spreylere gökyüzünde yükseliyor.

"Hey, hadi hemen bir selfie çekelim" diyor, sonra telefonunu çıkarıp çekim pozisyonuna getirerek çılgınca sallıyor. Yaklaşıp bir kolumu ona doladım.

onun etrafında. Arka planda Vegas'ın en güzel manzaralarından birinin çerçevelediği kameraya gülümsüyoruz.

"Şimdi seni Venedik'e götürelim ve bir sonraki gondola bin." Kıcını tokatladım.

Kaşını oynatıyor. "Bunu sevdim."

"Çok ilginç birisin, Küçük Bo Peep."

"Dolandırıcılığımı görene kadar bekle."

Venedik'e doğru giderken, birlikte çektiğimiz fotoğrafı Facebook sayfasında paylaşıyor. Şehirde gezintiye çıkmış bir grup kadın bize doğru yürüyor. İçlerinden biri kimya dersinden kalma büyük boy bir behere benzeyen yüksek bir içkiyi yudumluyor. Natalie telefonunu kaldırdıktan sonra uzun uzun bakıyor.

"Hiç Vegas'ta bunlardan yedin mi?" Ona söyledim. Kaburgalarımın dirsek attı.

"Yapmadığımı biliyorsun."

"O zaman sizi 'sokakta gördüğünüz yüksek, lezzetli görünümlü kokteyl' bölümünde kızılığınızı bozmamız gerekiyor." Grup bize yaklaşırken sesleniyorum, "Merhaba. Şu harika karışımlardan birini nereden alabileceğimizi merak ediyorum."

Kadın bir sonraki bloktaki bir sokak arabasını işaret ediyor ve biz de bir tane sipariş ediyoruz. Ve bu şişenin iyi malla dolu olduğu ortaya çıktı.

Natalie bong şeklindeki pembe plastik kaba dokunuyor. "Bu süper buzz'a giden hızlı bir yol gibi."

"Evet, doğrudan beyne gidiyor. Muhtemelen yargılama merkezine," diye şaka yapıyorum, sonra da daha önce söylediği Sheeran şarkısından bir mısra mırıldanıyorum. "Kesinlikle yargılama merkezi."

Kanal boyunca yürürken, kolum onun omuzlarında, müstehcen fıkralar anlatıyor, en sevdiğim şarkılardan parçalar söylüyor ve o kadar çok gülüyoruz ki durabileceğimizden emin değilim.

"Hey, komik bir şey duymak ister misin?" "Tabii ki isterim."

"Ben ortaokuldayken, yirmi dört saat boyunca aralıksız gülerseniz altılı karın kası sahibi olacağınıza dair bir söylenti dolaşıyordu. Tek seferlik bir şeydi. Eğer bunu tam bir gün boyunca başarabilirsen, ömür boyu hazır olurdun, oyulmuş ve boktan," diyorum, karnımı işaret ederek.

Gülüyor, sonra parmaklarını gömleğimin kumaşı üzerinde kaydırıyor. "Bunları almak için gülme yarışması mı yaptın?"

"Hayır, ama evde denedik," diye itiraf ediyorum utanarak.

Karnını tutuyor, gülmekten kırılıyor. "Aman Tanrım, saçmalıyorsun."
"Televizyondaki en komik programları izlemeye karar verdik ve Nick
ile ben

Bu çizgi filmlere bayılırdı. Çok komik bir Japon animasyonuydu. Yaklaşık
on beş dakika boyunca durmadan güldük." Sonra onu kendime çektim.

"Ama bu gece çok güldüm, belki de sonunda on iki paket alıyorumdur."

Başını iki yana sallar. "Öyle bir şey
olmayacak." Suratımı astım. "Neden
olmayacakmış?"

"Çünkü yakında gülmeyi bırakacaksın." "Bana
üzücü bir şey mi söyleyeceksin?"

Bir kez daha salla. "Hayır. Ama daha sonra çıplak olduğumuzda
glmeyeceğinden eminim. Benim için kontrolünü kaybettiğinde çıkardığın o
seksi sesleri çıkaracaksın ve inleyeceksin."

Ve içimdeki sıcaklık tavan yapıyor. Onu kendime çekerken inliyorum.
"Sadece. Gibi. Bu," diyor seksi bir mırıltıyla.

Başının arkasını tutuyorum ve onu deli gibi öpüyorum. İkimiz de
birbirimize doyamıyormuşuz gibi sesler çıkarıyoruz.

Çözmeyi başardığımızda, onu gondol yolculuğuna yönlendiriyorum.
Çizgili gömlekli ve kırmızı bereli bir adam dev bir sırık gibi küreği suyun
içinde iterken koltuğa yerleşiyoruz. Kolumu Natalie'ye doluyorum ve bir
anda yine aynı melodiği mırıldanmaya başlıyorum. Bu şarkıyı ayıkken asla
söyleyemezdim. Asla sarhoşken de söylemezdim.

Bu da demek oluyor ki, kafam
iyi değil. Sınırdan sarhoşum.
Ve dünya benim istirdiyem.

Belli ki bu gece herkes istirdiye gibi, çünkü diğer gondollardan alkış
ve tezahürat sesleri geliyor. Gözlerimi önümüzdeki tekneye çeviriyorum.
Ütülü pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giymiş bir adam diz çökmüş,
esmer bir kadın kollarını adamın boynuna dolamış, parmağındaki yeni
yüzüğe bakarak mutluluk gözyaşları döküyor. Etrafımızda evlenme teklifi
sonrası yaşananları izliyorum. Diğer herkes de onlar için tezahürat yapıyor.
Kanal kıyısındaki seyirciler yuhalıyor ve bağırıyor, Natalie de öyle.

Ellerini ağzının etrafında birleştiriyor. "Woohoo!"

Beni dürttü ve bu benim de katılmam için bir işaretti, ben de bir yumruk
salladım ve "Tebrikler! Git bu gece onunla evlen!"

Adam gülüyor ve bana bir başparmak işareti yapıyor. Müstakbel gelini bize el sallıyor. Dükkânların önünden geçen biri fikrimi destekliyor. "Küçük Beyaz Düğün Şapeli'ne gidin!"

Gondollarında, düğmeli adam ve kadını göz göze gelir ve birbirlerine fısıldayarak bu fikri tartıyor gibi görünürler. Birkaç saniye sonra adam kollarını iki yana açıyor. "Bu gece evleniyoruz!"

Tezahüratlar patlak veriyor, bu kez en sevdiğiniz boksörün dokuzuncu maçın sonunda attığı sayı gibi. Natalie'nin bağırışları en gürültülüsü ve "Şapele gidiyorlar ve evlenecekler..." diye gürültülü bir şekilde seslenirken kolumu tutuyor. Kolunu belime sımsıkı doluyor. "Çünkü onları bu gece düğüm atmaya ikna ettin."

"Vegas'tayken ..." Diyorum ve gözlerimiz buluştuğunda sesim kesiliyor. Bu üç kelime yankılanıyor.

Gözleri parlıyor ve sanki aynı lanet şeyi düşünüyormuşuz gibi.

Cesur olmayı seviyorum.

"Tam olarak ne kadar cesur olmayı seviyorsun?" Ben soruyorum.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Tam olarak olabileceğim kadar cüretkâрім. Neden sordunuz?"

"Bu geceki anlaşılmamız yüzünden. Hepsini yapmak için. Sadece bir gece." Alnımı çifte doğru eğiyorum ve yemin ederim ki fikirler tarihinde şu anda sahip olduğumdan daha iyi bir fikrim olmamıştı. Dahice bir fikir.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Ağzı açık kalıyor, sonra başını sallıyor, gözleri heyecandan çılgına dönmüş. "Olabileceğime oldukça eminim. Bana ne düşündüğünü söylemek ister misin?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Bence bunu tam bir Vegas deneyimi haline getirecek bir şey daha var."

Bir elini ağzına götürüyor ve sonra bırakıyor. "Aman Tanrım. Gerçekten onların yaptığını mı yapacağız?"

"New York-New York barında yaptığımız anlaşma göz önüne alındığında başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Ya büyük oyna ya da evine dön."

Bir an için sessizlikten başka bir şey yok. Yine de bir cevap için uzun süre beklemem gerekmiyor.

"Büyük oyna Wyatt," diyor, sesi yumuşak ama niyeti yüksek. Belli ki o da benim fikrimin harika olduğunu düşünüyor. Nasıl düşünmesin ki?

Tek dizimin üzerine çöküp elini tutuyorum. "Frisky Mittens, yirmi dört saat açık bir kiliseye gidip düğümü atmak ister misin?"

Hıçkırıyor, sonra gülüyor ve tekila ve meyve karışımı tadında özensiz bir öpücük için beni kendine çekiyor. "Vegas'tayken . . ."

Adamın yüzündeki favorilerden biri kayıyor.

Biraz dikkat dağıtıcı. Ama nikâh memurunun altın rengi takım elbisesi kadar rahatsız edici değil. Tek parça elbisenin yakası kanat yerine geçebilecek şekilde ve daracık. Vücudunun her santimini sarıyor ve evet, *santim* demek istiyorum.

Üzgünüm, üzgün değilim. Lanet bir üniforma giyiyor. Fark etmemek çok zor. "Leisure Suit Larry mi yoksa Elvis mi?" Natalie'ye tısladım. Mekan Larry, Lana ve Kral'ın Tam Hizmet Şipşak Düğünleri gibi bir ismi varsa, ikisi de olabilir.

Perma yaptırmış, kıvrıcık saçlarını yeni bir boyuta taşımış olan adama başıyla selam veriyor ve bana fısıldıyor: "Ya da Richard Simmons yeni bir iş buldu."

Ama bu gerçek bir fısıltı değil. Sarhoş fısıltısı. Yani hiç de sessiz değil, ama egzersiz fanatiği çiftin umurunda olduğundan şüpheliyim, çünkü kafasının iyi olduğundan oldukça eminim. Biz küçük kilisenin önünde dururken o nikâh yüzüklerini ararken öyle görünüyor. Bu tam hizmetin bir parçası.

-Elli yedi dolara iki altın bant. Ne kelepir.

Esrar kokuyor ve şu anda düğün müziğimiz olarak çalan Bob Marley melodisine bakılırsa, limuzin bizi birkaç dakika önce bırakmadan önce, ofisler gece yarısı kapanmadan önce evlilik cüzdanımızı aldıktan hemen sonra kafayı bulduğunu tahmin ediyorum. Gösterişli siyah limuzin otoparkta bizi bekliyordu. Düğün gecem için en iyisini seçtim. İşte ben böyle havalı bir adamım.

Takım elbisesinin göğüs cebini karıştıran adam yüzükleri alır ve havaya kaldırır. "Aldım." Bir tanesi parmaklarından kayar. "Oopsy daisy."

Bu, Natalie'yi kahkahalara boğuyor ve kollarımdan tutup beni sıkıca kavırıyor. Ben de kıkırdıyorum çünkü bu gece her şey çok komik. Ve her şey harika, sanki hayatım ılık güneşin altında sonsuzluk havuzunda bir salın üzerinde sallanıyormuş, dünyada umursamadan bir piña colada içiyormuş gibi.

Natalie ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor, ben de kaşlarımı oynatıyorum. Flört etmeden, dokunmadan, kıkırdamadan duramıyoruz.

Adam yüzüğü almak için eğildiğinde dikişlerin söküldüğünü duyuyorum. Takım elbisenin hangi kısmının açıldığından emin değilim ama Larry Elvis Officiant'ın komando tarzı bir adam olma ihtimaline karşı gözlerimi gelin adayına sabitlemeye karar veriyorum.

Natalie, "İşte gerçek oopsy daisy bu," diyor ve şimdi onun ince belini ellerimle kavrayarak kahkahayı basan ben oluyorum. Kendi düğününüzde sırtlan gibi gülmek gibisi yok.

"Her şey hazır," diyor adam ve sonra elini ağzının kenarına götürüp bağılıyor, "Hey Lana! Büyük final müziği alabilir miyiz?"

Beyaz Elvis takım elbiseli bir kadın, fermuarının büyük bir kısmını açtığı göğüslerini dışarı çıkararak içeri giriyor ve başıyla onaylıyor. "Oh, şu mutlu çifte bakın," diye cıvıldadıktan sonra başıyla yukarıyı işaret ediyor. Belki de şapeldeki ses sistemi, bilge adamların söyledikleriyle ilgili ilk mısrayı duyar duymaz tanıdığım bir şarkının açılış mısralarını çalıyor.

Kollarımdaki Natalie'ye döndüğümde göğsümde yine garip bir şey oluyor. Sanki kalbim sıkılıyor. Gözlerimi kırıştıırıp kendimi toparlamaya çalışıyorum ama o bana bakarken Leisure Suit Larry boğazını temizliyor ve Kral aptalların koşturmasıyla ilgili romantik bir şarkı mırıldanıyor. Sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. İçki bana oyun oynuyor olmalı, Natalie bana bakarken aptal gibi gülümsememe neden oluyor, gözleri büyük ve dolu.

Nikâh memuru bana yüzüğünü uzatıyor ve Natalie'yle kısa bir süreliğine ayrılıyor. Yüzüklerimizi değiştiriyoruz ve ben yeni süslenmiş parmağıma bakarken içimde adı konmamış bir şey kabarıyor. Natalie'ye bir kez daha yaklaşıyorum, ellerini ellerimde kavırıyorum ve kelimeler bir anda ağzımdan dökülüveriyor. Ona ne kadar muhteşem olduğunu, onunla çalışmayı ne kadar sevdiğimi ve bu gecenin ne kadar eğlenceli olduğunu söylüyorum ve sonra geleceğin neler getirip neler götüreceğine dair bir sürü şey söylüyorum ve söylediğim her şeyi zar zor takip edebiliyorum. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecekle ilgili doğru hissettiren her şeyi sunuyorum. Başıyla sürekli onaylıyor,

Bu özelliğini seviyorum, beni *anlıyor*. Sonra, içimdeki o adı konmamış şey değişiyor ve şimdi sıkılaşıyor, endişeye dönüşüyor. Ne olduğunu anlamadan, ona şimdiye kadar söylediğim en önemli şeyi söyledim. Ve kendimi ona söz verdirirken buluyorum.

"Sadece bana söz ver, Nat. Bana söz ver, bana söz ver, bana söz ver," diyorum sert bir yutkunmayla ve sonra bekliyorum.

Ama uzun sürmez.

"Söz veriyorum Wyatt. Söz veriyorum. Söz veriyorum. Ve anlıyorum. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

İçimdeki anlık gerilim bir anda yok oluyor ve dünyam bir kez daha puslu, seksi, sarhoş edici bir iyiliğe bürünüyor.

Ellerimi yüzüne koyuyorum ve sonra karımı ilk kez öpüyorum - bu gecenin ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatan yakıcı, derin, tutkulu bir öpücük. Ben onu öperken hafifçe sallanıyor, ben de yalpalıyorum ama sonra kendimi toparlıyorum ve sonunda ayrılıyoruz, acele eden aptallar gibi sırtıyoruz.

Nikâh memuru boğazını temizler. "Natalie ve Wyatt için artık Heartbreak Hotel'de kalacak yer kalmadı ve şimdi bu ikisi birbirlerine yapışmış durumdalar. Büyük Nevada eyaletinin ve bizzat Kral'ın bana verdiği yetkiyle, Natalie ve Wyatt'ı karı koca ilan ediyorum. Ama unutmayın, gönderene geri dönüş yok. Şimdi hepiniz için silkelene zamanı. Evlendiniz!" Altın saten kaplı kollarını havaya kaldırıp kükrüyor. "Sana gelini öpmeni söyledim evlat, ama zaten öptün ve eminim daha fazlasını da yapmışsındır. O yüzden yoluna git ve daha fazlasını yap!"

Birkaç dakika sonra limuzine bindik. Şampanyayı patlatıp gelinime kadeh kaldırıyorum ve gece yarısından sonra tekrar yatay bir şekilde şehirde dolaşıyoruz. Kısa süre sonra rulet oynamak için Flamingo'da durduk. Bir tur kazandığımızda, masamızda bir rapçi için çalıştığını söyleyen çakırkeyif bir adam bizi çatı katı süitindeki bir partiye davet ediyor.

"Sizler harikasınız. Secretariat'ın partisine gelmelisiniz," diyor büyük avucunu tıraşlı kafasında gezdirerek.

Paramızı alıp gidiyoruz, çünkü neden olmasın?

Özellikle de rapçi kendisine bir Triple Crown galibi adını verdiğiinden beri.

Otelin en üst katında parti devam ediyor. Müzik o kadar yüksek sesle çalıyor ki kemiklerim titriyor, açık saçık giyimli kadınlar açık saçık giyimli erkeklere sürtünüyor ve başka bir grup partici içkilerini yudumlarken hobi atlarına biniyor. Natalie ve ben tüm bunları izliyoruz, sonra Strip'in manzarasına bakıyoruz ve serbestçe akan şampanyanın

tadını çıkarıyoruz.

Natalie elini kulağıma götürüyor. "Küçük kızın odasını bulmam gerek."

Bu bana da iyi bir fikir gibi geliyor ve ikimiz de doğanın çağrısına cevap verdiğimizde, odanın sonundaki koridora bakıyor ve işaret ediyor.

Vay anasını.

"Çatı katında lanet olası bir Titanic slot makinesi var," diyorum ve doğruca ona yöneliyorum, ekranda meyve olan standart bir Las Vegas slot makinesinin yanına park edilmiş.

"Oynamak ister misin? Faturalar gerekiyor" diyor.

Ağızına birkaç dolar atıyoruz ve ruletten kazandıklarımızı kaybetmeye başlıyoruz. Ama Natalie kucağıma oturup kollarını bana doladığında ve Jack, Rose ve Okyanusun Kalbi ortaya çıktığında kaybetmiş gibi hissetmiyoruz.

Dudakları dudaklarımı ezdiğinde ve elleri göğsümden aşağı kaydığında kazanmış gibi hissediyorum. Kıyının temiz olduğundan emin olmak için kontrol ederken, onu kumar makinesinin arkasına çekerken ve seyahatimiz için çok düşünceli bir şekilde paketlediği prezervatiflerden birini daha iyi kullanırken, tüm edep duygusu köşeden kayıyor. Bir kutu getirmiş olmalı.

Bacağını kalçama dolayıp daha da derine inerken kulağına fısıldıyorum. "Çok cüretkârsın."

"Ve sen çok ilginçsin," diyor inleyerek.

Sesi yükseldikçe, sınıra yaklaştıkça, ağızını kapatıyorum çünkü biri şimdi koridorda bizimle birlikte, diğer tek kollu haydutu çekiyor. Her kimse, Natalie gecenin üçüncü doruk noktasına ulaştığında üç kiraz çiviliyor.

Sanırım bu gece hepimiz şanslıyız.

Secretariat'a ve kel kafalı adama veda ediyor, misafirperverlikleri ve kumar makinelerinin harika yüksekliği için bol bol teşekkür ediyoruz. İyi ki çok uzunlardı ve yeterince koruma sağlıyorlardı. Oradan ayrıldıktan sonra Strip'in aşağısına doğru ilerliyoruz ve ünlü Vegas tabelasında bir selfie çekiyoruz. Natalie bunu Facebook'ta da paylaşıyor. Ve yeni bir otelin Edge gece kulübünde kirli dans ediyoruz. Saat dört buçuktan sonra onun odasına dönüyoruz. Ya da belki benim odama. Gerçekten bilmiyorum. Gece bulanıktı. Kahkaha, seks ve vahşi, çılgın bir eğlence.

Kral yataklı süite girdiğimizde kesin olarak bildiğim tek şey, bu gecenin bitmekten çok uzak olduğu. Meşgul parmakları hızlıca gömleğini ve eteğini karıştırırken bana ateşli gözlerle baktığında değil.

Ellerim onunkileri kapatıp onu durduruyor. "Bundan sonrasını ben hallederim. Karımı becerme vaktim geldi."

Onu ilk kez çıplak göreceğim ve Noel sabahındaki bir çocuk gibiyim. Bayan Hammer'ın çıplaklığını hediye etmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Genel olarak konuşursak, her seks iyi sekstir.

Bu erkeklere özgü bir şey. Dürüst olmak gerekirse, kötü seks yapmak bizim için anatomik olarak zor. Yeterince sürtünme ve ekipman üzerinde biraz ıslak bir şey varsa, büyük patlamayı gerçekleştirme şansımız yüksektir. Erkek olmanın güzel yanı da bu.

Ancak bazı seksler diğerlerinden daha iyidir ve zirvede otel seksi vardır. Gecenin karanlığı, yatağın büyüklüğü, gerçeklikten kaçış ... otel odaları harika seks için tasarlanmıştır.

Natalie ve benim için şu anda, burada, büyük kaçışımızın son durağında hiçbir şey daha doğru olamazdı.

Las Vegas gecesinin neonları zayıf bir ışık saçarak yüzünü aydınlatıyor, vücudunu siluet haline getiriyor. Yatağın kenarına tünemiş.

Bir yanım onu yavaşça soymak, pürüzsüz, yumuşak teninde ipek ve dantelin her kayışının tadını çıkarmak istiyor. Ama daha güçlü bir yanım şu anın tembel, telaşsız, bütün gece ön sevişmenin zamanı olmadığını biliyor. Otel radyosundaki kırmızı ışıklar bana güneşin doğmasına az kaldığını hatırlatıyor, bu yüzden baldırlarındaki yavaş öpücüklerin ve karnındaki kalıcı okşamaların tüm görüntülerini aklımdan çıkarıyorum.

Ayrıca, göğüsleri beni çağırıyor. Siyah dantelli sütyeninin dekolteli kupları etli, öpülesi, ısırılmalı soluk tenini ortaya çıkarıyor. Birkaç saniye içinde serbest kalacaklar ve ellerimi üzerlerinden çekebileceğimden emin değilim. Sanırım onlara şimdiden aşık oldum.

"Bu gece bu güzelliklerle henüz tanışmadığıma inanamıyorum," diyorum sütyenini hızlı bir çırpıda çıkarırken. "Ama hiçbir zaman

Bunu düzeltmek için buradayız."

Sütyenini arkama atarken danteli bir yere düşüyor ama fark etmiyorum ya da umursamıyorum çünkü göğüsleri artık özgür ve ben haklıydım.

İlk görüşte aşk. Ellerim göğüslerini avuçlamak için dışarı fırlıyor ve evet, bu da ilk dokunuşta aşk, çünkü *lanet olsun*. Muhteşem hissediyorlar. Belli ki ona da iyi geliyor, çünkü ben sıkıp yoğurdukça nefesi kesiliyor. Nasırlı parmaklarımı meme uçlarına sürüyorum ve çimdikliyorum. Elleri saçlarıma doğru uzanıyor. Parmaklarını saç tellerimin arasından geçirip beni sıkıca kavırıyor ve adımını uzun, alçak bir inilti gibi söylüyor. "Bu beni çok tahrik ediyor," diye mırıldanıyor.

Vay canına, Natalie'nin delicesine hassas meme uçları var ve ben onun göğüslerine bayılıyorum.

Kim daha mükemmel bir birliktelik tahmin edebilirdi ki? Belki de ellerim onun göğüsleriyle evlenmeli.

"Tam olarak ne kadar tahrik olduğunu doğrulamamın bir sakıncası yok değil mi?" Alay ediyorum.

"Lütfen düzgün ve kapsamlı bir test yapmaktan çekinmeyin. Müfettiş Hammer," diyor sırtarak.

Elimi karnında gezdirirken gülüyorum, sonra avucumu kalçalarının arasına kaydırduğımda gülmeyi bırakıyorum. Ben bile bu tür bir ıslaklık hakkında şaka yapamıyorum çünkü bu çok fantastik. Külotu sırılsıklam.

Güzelce ıslanmış.

Ona doğru yaklaşıyorum, iri bedenim onunkini yatağa doğru itiyor. Geriye doğru sürünüyor ve dirseklerinin üzerinde duruyor. Üzerine tırmanıyorum, kıyafetlerim hâlâ üzerimde.

Başımı göğsüne indiriyorum, bir meme ucunu ağzıma çekiyorum ve sertçe emiyorum. Meme uçlarını yalayıp emerken ve öperken bana karşı kamburlaşıyor. Bu gerçek bir ikramiye - kadınının meme uçlarıyla oynanmasından hoşlandığını öğrenmek.

İnliyor, inliyor ve tekrar başımı tutuyor.

Beni kafamdan yakaladı ve inanın bana, bu kız bu hareketi nasıl yapacağını biliyor, ama ağzımdaki bu güzel göğsü bırakmamın imkanı yok. Endişelenecek bir şey yok. Beni bu cennet tadından koparmak zorundasın. Bacaklarını aralıyor ve ben meme ucunu daha derine çekip dilimi değdirdikten sonra ısırırken içime doğru sallanıyor. Küçük bir çığlık attı.

"Bu beni deli ediyor," diye inliyor, beni hiç bırakmıyor ve bir an için bu tür bir oyundan gerçekten boşalabilir mi diye merak ediyorum. Çok zorlama bir fantezi gibi görünüyor, ama mesafeyi aşip bunu öğrenmeye istekliyim. Ben onun göğsünü yerken, elim diğer memeyi sıkıyor, Natalie altımda çırpınana kadar yoğuruyor, çimdikliyor ve çekiyor.

Tanrım, bu kadın yatakta *ilginç* olmaktan çok daha fazlası. Elektrik gibi. O vahşi. Çok şehvetli ve vücuduyla temas halinde. Benim istediğimi istemesi bağımlılık yapıyor. Başımı itiyor ve bana bakıyor. Ellerini aramıza sokup kot pantolonumu ararken ve fermuarını kurcalarken gözleri çılgın ve aç. "Şimdi, Wyatt. Sana şimdi ihtiyacım var. Sana içimde ihtiyacım var."

Bir erkekte anında harekete neden olan bazı kelimeler vardır. Başka ne yapıyor olursanız olun, bir kadın "İçimde sana ihtiyacım var" dediğinde durur, düşer ve çağrıya cevap verirsiniz.

Saniyeler içinde Natalie külotunu çıkardı ve ben de çıplaktım, aletimin başını amının kaygan cennetine sürüyorum. Kıçımı kavradı. Üzerimdeki elleri başımı döndürüyor. Siktir, onu çok istiyorum. Bu gece bu arzuyu bastırmak için yeterli olmayacak.

İçine doğru itmeye başlıyorum ki aletimin korunmasız olduğunu fark ediyorum. "Kahretsin," diye küfrediyorum, başımı öne eğiyorum.

"Ne oldu?"

"Prezervatif. Bir tane almam lazım."

Ama elleri beni daha sıkı kavlıyor. "Ben hap kullanıyorum.

Güvende misin?" Başımı salladım. "Bir ıslık kadar temiz."

"Ben de." Yüzünü kaldırıyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor.

"Kocamın beni prezervatifsiz becerebileceğini düşünüyorum."

Ve bu işe yarıyor. Bu kelimelerin ağzından davetkâr bir mırıltıyla dökülüşünde karşı koymamı imkânsız kılan bir şey var.

İçine batıyorum ve bu beni şaşırtıyor. Sıcak ve sıkı ve ıslaklığı sonsuz derecede daha harika çünkü onu hiçbir engel olmadan hissediyorum. Tene karşı ten. Sıcaklığa karşı sertlik. O ve ben. Dizlerini kaldırıyor ve ayak bileklerini belime bağlıyor, ben de pompalıyorum. İçine girip çıkıyorum. Yüzünü izlemek. Tepkisini incelemek. Sertçe nefes alıp verişine ve inleyişine bayılıyorum.

Çok gürültücü ve çıkardığı sesler uyuşturucu gibi. Kendini tutamamasını seviyorum. İnliyor, "oh tanrım" diyor ve "evet, aynen böyle" diyor. Hanımefendinin nelerden hoşlandığını bilmek işimi çok kolaylaştırıyor.

Ve tüm hesaplara göre, kadın onu becermemden hoşlanıyor. Derinlere girdiğimde. Geri çekildiğimde, neredeyse içinden çıkıyordum. Ve yüzümü tekrar göğüslerinin Şeker Diyarı'na bıraktığımda, inleyene kadar her bir meme ucunu emdiğimde.

Bıraktığımda ağzımı boynuna götürüp onu ısıyorum. Ödülüm, sesleri aşırı hızlanırken kalçalarını daha hızlı ve daha çılgınca kaldırması oluyor.

Onu derin, hızlı itişlerle alıyorum. "Bunu seviyorum. Sıcak, ıslak amını seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Seni sikmeyi çok seviyorum."

"Ben de bayıldım," diyor kırık bir nefesle.

Göğsümüzden terler akıyor ve oda *bizim* seslerimizle doluyor. Et tokatları, vahşi homurtular, gırtlaktan gelen çığlıklar ve yatağın duvara çarpması. Bu otel seksi. Bu, ateşli bir serbest bırakmaya giden hızlı yol boyunca öfkeli bir yarış.

Kıpırdanıyor ve kıvranıyor, sonra tırnaklarını sırtımda gezdiriyor. "İz bırak," diyorum ona, bir emir gibi.

"Yapacağım," diyor, daha derine iniyor ve bedenimin her köşesinde ısı sarmalları gönderecek şekilde etimi kaşıyor. Sertliği seviyorum. Sert seksin kanıtlarını da seviyorum.

Başını kaldırıyor ve beni öpüyor, sert ve aç bir öpücük, dişlerle ve ihtiyaçla dolu. Ben onun içine girerken birbirimizin ağzını tırmalıyoruz ve o da benimkilerle buluşan itişlerle ve kıcıma batan tırnaklarıyla beni teşvik ediyor.

Dudaklarımız teması kaybettiğinde, mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve o kadar dürüst, o kadar arzu dolu ki.

Ve beni silahsızlandırıyorlar. Beni tüm savunmalarımdan soyuyorlar. Bunu bu geceden sonra sürdüremeyeceğimizi bilmemin tüm nedenlerini ortadan kaldırmakla tehdit ediyorlar. Kalbimin daha sert atmasını sağlıyorlar ve ben yavaşlıyorum.

Hızımı azaltıyorum.

Sevişmemizin acımasızlığına bir ara veriyorum. Elleri kaşımayı bıraktığında o da öyle yapıyor. Bunun yerine sırtım boyunca, boynuma ve saçlarıma doğru ilerleyerek beni ürpertiyor.

Aramızdaki sesler sadece nefes alıp vermeye, boğuk inlemelere dönüşüyor. Elim kalçasına uzanıyor ve onu yavaşça becerirken bacağını daha yukarı kaldırıyorum. Dirseklerime kadar alçalıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Titriyordu. Tüm vücudu titriyor.

"Tanrım, Wyatt," diye fısıldıyor.

Gürültücü ve çılgın değil. O artık sadece çiğ ve gerçek ve ben de aynı şekilde hissediyorum. Çıplak, tamamen çıplak, ve sadece doğum günü kıyafetikle olduğum için değil.

Ama bu beni çok etkilediği için -yarın ne olursa olsun, bu gece karımı becereceğim. Ağzımı kulağına götürüyorum ve mırıldanıyorum, "Karımı sikmeyi seviyorum. Tanrım, karımı sikmeyi çok seviyorum."

Gerçek bu. Gerçeklerden başka bir şey değil. Ve haykırıyor.

Dudaklarından zar zor anlaşılan bir dizi "oh Tanrım", "geliyorum" ve "çok sert geliyorum" dökülürken altımda titreyerek paramparça oluyor. Ağzını kontrol edememesine, altımda parçalanırken zevk sözcüklerinin dökülmesine bayılıyorum, sanki beşinci kategoriden bir orgazm vücudunu kasıp kavurmuş, dalga dalga coşku dalgalarını serbest bırakmış gibi. Onun serbest kalması içimdeki şalteri indiriyor. Kaslarım geriliyor. Taşaklarım sıkıştı. Ve zevk vücudumda bir fırtına gibi dalgalanıyor, her yere yayılıyor, kendi inlemelerim artık komşuları uyandıracak kadar yüksek.

"Siktir, Natalie," diye inliyorum, içine boşalırken. "Tanrım. Lanet olsun. Tanrım." Her kelime, vücudum sarsılırken beni aydınlatan yoğunluğu noktıyor, ve inlemeyi, sızlanmayı ya da küfretmeyi durduramıyorum. "Lanet olsun," diyorum üzerine yığılırken uzun bir nefesle.

Kolları bana dolanıyor. "Çok ses çıkarıyorsun," diyor. "Böyle boşaldığında ne kadar ateşli olduğunu biliyor musun?"

Hafifçe gülüyorum. "Bana yaptıklarından zevk almana sevindim." "Seni inlettiğimi bilmekten daha seksi bir şey olamaz."

"Sen hariç. Sen daha seksisin," diyorum ve sonra aklıma bir şey geldiğinde dudaklarımı hafifçe onunkilere değdirmek için yüzümü kaldırıyorum.

Evet, her seks iyidir ama her seks eşit yaratılmamıştır. Sadece otel seksinden bahsetmiyorum. Çünkü Natalie ile seksin kendi sınıfında olduğunu yeni öğrendim. Otel seksinin ötesinde. Arıların dizlerinden daha fazlası. Kedinin miyavlamasından daha iyi.

Kalp durduracak kadar muhteşem.

Ve ben o kelimeyi kullanacak türden bir adam değilim. Ama onunla seks yapmak gerçekten muhteşem.

Terliyorum, nefes nefese kaldım ve tamamen tükenmiş durumdayım ve gözeneklerimden alkol çıkarabileceğinize eminim, ama bu asırlık bir geceydi. Onu kendime çekiyorum, saçlarını yanağından ayırıyorum ve ona "Vegas tarihinde hiç kimse bu şehri bizim kadar iyi idare edemedi" diyorum.

Gülümsüyor. "Ve hiç kimse yapmayacak."

Ve eminim ki bu geceye dönüp baktığımda, her bir lezzetli detayın tadını çıkaracağım.

Natalie: Felekten *Bir Gece*'yi hatırlıyor musun? Ertesi sabah sahnesini?

Charlotte: Bir dişinin eksik olduğunu söyleme şeklin bu mu? Çünkü bu hiç hoşuma gitmiyor. Çok güzel beyaz, düz dişlerin var.

Dişler iyi durumda. Başım hala ağrıyor, ama boğazım biraz aspirin ve kahve ile yakından tanıştı, bu yüzden sonraki etkileri atlatıyorum. Şimdi, tekrar dene.

Charlotte: Oh, bekle! Bradley Cooper senin süitinde üstsüz mü?

Natalie: Hayır. Ama bir kız hayal edebilir :)

Charlotte: Zach Galifianikas pantolonsuz mu?

Natalie: Bir tahmin daha.

Charlotte: Küvetinde bir kaplan mı var?

Film kartını elinden alıyorum. Devam edelim.

Charlotte: *Yanında getirdiğin altı paket yağmurluğun hepsini mi, bir kısmını mı yoksa hiçbirini mi kullanmadın? Patronunla sarhoş oldun mu? Patronunu öpmek mi? Patronunla yatmak mı? Geceyi patronunla mı geçireceksin?

Natalie: Neredeyse hepsini kullandık. Bu da yukarıdakilerin hepsine evet demek oluyor. Ve sana söylemem gereken bir şey var.

Charlotte: !!!!!!! Şimdi bana her şeyi anlat. İyi şeylerle başla. TAPU NASILDI?

Harikaydı. Bak, her şey harikaydı. Bir şey değildi. Ama ona geleceğim.

Charlotte: Ne? Ağzı kokuyor mu? Ayak parmakları çirkin mi? Uykusunda osuruyor mu?

Natalie: NO!!!!!! HAYIR!!!! HAYIR!!!

Charlotte: O zaman kötü olan ne?

Natalie: İlk olarak, iyi şeyler. Öpüşmek, konuşmak, gülmek. Çok iyi anlaşıyoruz. Beni güldürüyor. Beni önemsiyor. Bana karşı çok iyi. Ve beni her zaman öpülmek istediğim gibi öpüyor.

Charlotte: Swoon. . . Dünyanın sonu gelecekmiş ve öpücükten başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi mi?

Natalie: Evet. Ve seks. Aman Tanrım, seks. Hayal edebileceğim her şeyin ötesinde.

Charlotte: Ve iyi bir hayal gücün var.

Yaparım, yaparım, yaparım. Her şey çok güzeldi. Ama sana söylemem gereken bir şey var.

Charlotte: Sen gelmedin mi?

Natalie: Hayır, gelmeyi bırakmadım. İzini kaybettim. Yirmi orgazm yaşadım. Belki altı. Ama yirmi gibi hissettim. Ya da iki yüz.

Charlotte: Sorun ne peki? Onun senin patronun, senin de onun çalışanı olman ve benim de seni tamamen aşık olduğun adamın peşinden gitmeye teşvik ettiğim için çok kötü bir kız kardeş olmam dışında mı? Çünkü herkes patron-çalışan ilişkilerinin büyük bir hayır-hayır olduğunu ve her zaman kalp kırıklığıyla sonuçlandığını bilir. Ama eğer biri kalbini kırarsa, taşaklarını yirmi kez tekmelerim çünkü seni deli gibi seviyorum. Sonuç olarak, onu taşaklarından mı tekmeliyorum?

Natalie: Dün gece onunla evlenmiş olabilirim. (Alo? Ed Helms'in evli olarak uyandığını hatırlamıyor musun?)

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Natalie: Um. Merhaba? Orada mısın? Bueller?

Charlotte: &*\$#%^

Charlotte: BANA ŞAKA YAPTIĞINI SÖYLE.

Charlotte: Bunun senin patentli Natalie bacağımı çekiyor şakalarından biri olduğunu söyle.

Natalie: Bana bağırma! Başımı ağrıtıyor!

Charlotte: Böyle bir Şey iin sana bağıracağım! Ve neden bana daha önce söylemedin?

Natalie: Deniyordum ama sonra seks sorularına geldik. Neyse, rahatla. Uyandığımda biraz panikledim, ama kafein ve aspirin kaybettiğim beyin hcrelerimin bir kısmını geri kazanmama yardımcı olduktan sonra, bunu düzeltmek iin bir planım var.

Charlotte: Onunla evlendiğine inanamıyorum. Ona aşık olduğunu biliyorum. Ama sen deli misin???

Natalie: ok sarhoştuk.

Charlotte: Onu *evlendirmeyin*. Hemen.

Natalie: Yapacağım. Belli oluyor.

Charlotte: Nasıl oldu?

Nikah memuru "Sizi av köpeği ve eş ilan ediyorum." dedi. Ya da onun gibi bir Şey.

Charlotte: Gerek tören değil. Yeminlerin nasıl edildiğini biliyorum. ÖNCESİNDEKİ HER ŞEYİ kastetmiştim.

Gondoldaydık. Başka biri evlenme teklif etti. Biz de yapmaya karar verdik. Yarım düzine iki itiğinizde tüm fikirlerin yaptığı gibi, o anda parlak, eğlenceli, harika bir fikir gibi görünüyordu. Böylece evlendik. Sonra daha fazla seks yaptık. Limuzinde. Bir kumar makinesinin arkasında. Ama ondan önce tilt makinesindeydi. Ve biraz da rollercoaster'da.

Charlotte: Tamam, halka aık sekste üstün baŐarı madalyası alırsın. Hayatının en iyi seksi olduğunu anlıyorum, ama beynini kızartmasına izin veremezsin, tatlım. Yani, onunla ıkabilirsin, Nat. Ama onunla evlenme.

Merak etme. Çok uzun süre evli kalmayacağız. Ve çıkmayacağız da.

Charlotte: Neden? Yukarıda kötü bir fikir olduğunu söylediğim her şeyi unut. Sana karşı iyi olduğunu söyledin. Neden çıkmayalım?

Kahretsin. Uyanıyor. New York'a döndüğümde sana söylerim.

Charlotte: Burada beklerken ölmek . . .

Gökyüzündeki büyük küre öfkeyle pencereden içeri giriyor ve gözlerime saldıran parlak ışık huzmeleri fırlatıyor. Göz kapaklarımı sıkıyor, ovuşturuyor ve güneşin amansız saldırısını uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ama kafam . . .

Kafam ne zaman gülle taklidi yapmaya başladı? Bekle, bekle. Hayır, daha çok bir inşaat alanı gibi hissediyorum ve bir ordu küçük kızgın adam kafatasımın içinde çekiçle vuruyor. İnliyorum ve bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum.

Küçük bir ses usulca konuşuyor. "Hey, kalkma zamanı."

Sesten değil ama gerçeklikten irkiliyorum. Gerçeklik berbat. Ağzım talaş gibi. Damarlarım çamur içinde. Kafam elli ton ağırlığında.

Akşamdan kalmalar eğlencelidir, bunu kimse söylemedi.

"Uyuyan güzel," diye fısıldıyor ses, omzumu hafifçe sarsarak.

Yatakta doğruluyorum, bir elimi dağınık saçlarımda gezdiriyorum, sonra esnerken ağzımı kapatıyorum ve ... *Sol elimdeki bu şey de ne???*

Dik oturuyorum, gülle beyinli lanet olsun.

Sanki uykumda uzaylılar tarafından dikilmiş gibi elimi kaldırıyorum.

Çünkü parmağымda lanet olası bir altın bant var.

Evet. Uzaylılar. UFO'lar. Marslılar. Tek mantıklı açıklama bu. Dün gece küçük yeşil adamlar beni ziyaret etti ve parmağıma bir alyans taktılar.

Başımı hafifçe çeviriyorum ve yatağımda bir sarışın görüyorum.

Yumuşak sesin sahibi o olmalı. Ya da belki bir melektir. Öyle görünüyor. Güneş pırıl pırıl parlıyor, gözlerimi kısıyorum ama gülümsediğini görebiliyorum, biraz da hüzünlü.

Kahretsin, çok güzel ve gözleri mavinin şimdiye kadar gördüğüm en sıcak tonu. Ağzımı kapatıyorum çünkü nefesim şu anda çöplük seviyesinde olmalı ve onun gibi bir güzele sabah ağzını bulaştırmak bir suç.

Göz
kırpıyoru
m. Vay
anasını.

Yatağımdaki asistanım, gri bir atlet ve kot pantolon giymiş, ıslak saçlarını başının üstünde topuz yapmış.

Ve çıplak yüzmeye gidecekmişim gibi giyindim.

Başımı kaşıyorum. Belki dün gece onu aramışımdır. Bu yüzüklerin diğer yarısını takan kişiyle yaptığım saçmalıklardan beni kurtarması için ona yalvardım. Dostum, dün gece kiminle evlendiğimi ya da Natalie'nin, her zaman etkili ve süper organize, kıcımlı kurtarmak için ne zaman geldiğini bilmiyorum. Belki de hâlâ sarhoşumdur.

Kendime not: Gelecekte çalışanlara karşı biraz daha edepli davranın.

"Dişlerimi fırçalamam lazım," diyorum ve yataktan fırlıyorum.

Karıştırmak abartı olabilir. Daha çok akşamdan kalma zavallı kıcımlı yataktan çıkarmak gibi. Oh. Doğru ya. Çıplak kıçla da. Terbiye konusunda gerçekten çalışmalıyım, hemen.

Ama doğa çağırıyor. Banyoda o kadar uzun süren destansı bir çiş yapıyorum ki Guinness'i arayıp gelmiş geçmiş en uzun çişler listesine girmem gerekebilir. Hazır başlamışken, *işemek* deyiminin "*çiş bırakmak*" olarak değiştirilmesi için kampanya başlatmak istiyorum. çünkü kimse gerçekten *çiş yapmıyor*.

Sifonu çekiyorum, ellerimi yıkıyorum ve ağzımdaki sabah kokusunu temizliyorum.

Daha iyiyim. Artık yarı insanım.

Hayır, bu çok cömertçe. Daha çok dörtte bir insan gibi. Musluğu çalıştırıyorum, yüzüme ve gözlerime soğuk su çarpıyorum ve aynaya bakıyorum.

Sonra yüzüğüme. Sonra tekrar aynaya.

"Dün gece ne halt ettin Hammer?" Mırıldandım.

Natalie'nin gözleri yansımada bana geri dönüyor. Kafamdaki delme işlemi devam ederken dönüp yüzümü buruşturuyorum ve inliyorum.

Bir elinde bir fincan kahve tutarken diğer eliyle mermer tezgâhı işaret ediyor. "Orada aspirin var. Kalkıp kendiminkini içtiğimde senin için de biraz hazırladım. İhtiyacın var gibi görünüyor."

İki beyaz hapı alıp dilimin üzerine atıyorum ve acıyı dindirmek için

merhamet göreviyle kapaktan aşağı gönderiyorum. Kahveyi bana doğru
itiyor. "Madem kahve orospususun," diyor bilmiş bir göz kırpmayla.

Aldım ve ona teşekkür ettim. Ne de olsa o da yarı melek. Yaşamı destekleyen maddeden biraz içiyorum ve onarıcı güçleri devreye girmeye başlıyor. Belki de artık insanlığın yarısına yaklaşıyorumdur.

"İyi misin?" Sesi nazik ve şefkatli. "Uyandığında ben de kendimi pek iyi hissetmiyordum. Ama şimdi daha iyi idare ediyorum."

Omuz silkiyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, ki bu sabah serbestçe sallanıyor olmam da buna yardımcı olmuyor. Yine de pantolonsuzluğumdan etkilenmiş gibi görünmüyor. Bu kadına gerçekten zam yapmalıyım. O soğukkanlı. Görev çağrısının ötesine geçti. "Evet, tabii. Ve tüm bunlar için özür dilerim." Sabah odunu bölgesine doğru ilerleyen kasıklarımı işaret ediyorum.

Bana küçük bir sırtış attı.

Aman Tanrım.

Onunla daha fazla uygunsuz davranış çizgisini aşabilir miydim? Gözlerim sol eline ve ona uyan yüzüğe takılıyor.

Kalbim durdu. Nefesim kesiliyor. Zemin düşüyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Olamaz. Mümkün değil. *İmkânı yok*. Bu sadece bir rüya.

Çok canlı bir rüya. Aslında *o* çizgiyi geçmedim. Ama gözlerimi açtığımda o burada, ben buradayım ve yüzükler de öyle. Kalbim göğsümden dörtlüye fırlıyor ve onunla birlikte akıl sağlığımı da alıyor.

İşaret

ediyor

um.

Gawk.

Konuşmaya

çalışın. "Ne . . .?"

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ne? Küvette bir kaplan mı var?"

"Ha?"

"Bir dişin mi eksik?"

Elim ağızma gitti. Hayır, lütfen Tanrım hayır. Bu konuda kabuslar görüyorum. Dişlerimi seviyorum. Yıllar süren diş telleri onları düzleştirdi ve şimdi pırıl pırıl harika dişlerim var. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirerek rahat bir nefes alıyorum. Vay be. Hepsi iyi. "Dişler iyi."

"Yoksa seni korkutan şey *bu* mu?" Elini havaya kaldırıyor ve eşleşen bandı bir kez daha sallıyor. "Dün gece benimle evlendin, dingdong." Gözlerini deviriyor. Gözleri biraz kızarmış, sanki benden daha fazla uyumamış gibi. "Hatırlamadığına inanamıyorum."

"Hayır," diyorum soğukkanlılıkla, kırım yırtarcasına yalan söyleyerek. "Her şeyi hatırlıyorum. Her şey kristal berraklığında."

Başını eğip beni inceliyor. "Öyle mi?"

Bir elimi enseme gezdiriyorum, zihnimin içindeki koca boşlukla başa çıkmaya kararlıyım. "Evet, burası Technicolor'da," diyorum kafama vurarak.

"Bu harika o zaman. Polisler kısa bir süre sonra doğum günü kıyafetini çıkarıp Bellagio Fıskiyelerine nasıl atladığın ve 'Bana katıl Frisky Mittens' diye nasıl bağırdığın hakkında ifade almak için geldiğinde şaşırmayacaksın."

Ding, ding, ding.

İşte bu kadar. Bu sözlerle birlikte dün gecenin parçaları su yüzüne çıkıyor. Bir favoriyi, bir rollercoaster'ı, onun oynak ellerini, yüksek bir içkiyi, çılgın bir teklifi hatırlıyorum ve sonra başım dönüyor. Sallanıyorum, lavaboyu tutuyorum. Daha fazlası odaklanıyor. Sevişmeler, öpüşmeler, konuşmalar ve sonra parlak bir fikir, sanki dünyada daha iyisi yokmuş gibi, evlenmek.

Biz de öyle yaptık.

Çünkü Vegas'ta sarhoştuk. Vay anasını.

Asistanımı öptüm.

Asistanımı becerdim.

Asistanımla evlendim.

Tek büyük kuralımı çiğnedim. Çünkü ben asla iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmam. Ama dün gece bu kuralı muhteşem bir şekilde çiğnedim.

"Oh, ve görünüşe göre Vegas tabelasına tırmandığınız viral bir video dolaşıyor," diye ekliyor. "Bir ağaç maymunu gibi."

Benimle dalga geçiyor, ama sersemlediğimi belli etmektense en şakacı gülümsememi takınıyorum. "Çevdiğim ama o kadar da çevik değilim tatlım. Bunu başarmak için ellerimde vantuz olması gerekir." Hafızasını biraz olsun tazelemek için, "Belki bana rollercoaster'a tırmandığımı söyleseydin sana inanırdım. Ya da bir langırt makinesine."

O sevişme şenliklerinin bir evlenme teklifine yol açtığını aklım almıyor ve parmağıma bakmaktan da kendimi alamıyorum, sanki ne kadar uzun bakarsam kaybolma ihtimali o kadar artacakmış gibi. Ama düğünün detayları gecenin üzerindeki bir neon çizgisi gibi bulanık olsa da, bu bir kaybolma eylemi değil. Altın rengi dar bir takım elbise giymiş bir adam, Elvis şarkıları, Natalie'yle deli gibi gülüşmeleri ve ardından hızlı bir "evet" dediklerini hatırlayabiliyorum. Sonra, limuzinde bir yolculuk, kadeh kaldırmalar, kafalarımızı camdan dışarı çıkarmalar, gece havasının yüzümüze vurması ve tüm o sevişmelerin sıcaklığından bizi serinletmesi.

Boşalırken çıkardığı seslerin anısı, zevkinin bir korusu gibi beynimde patlıyor ve sikimi tam bir selam için harekete geçiriyor.

Neden, ah neden, onunla seks yapmak bu kadar gülünç derecede yüce olmak zorundaydı?

Bileğine dokunuyor. "Uçağımız iki saat içinde kalkıyor, Uyuyan Güzel. Sen yataktan kalkmadan önce küçük bir araştırma yaptım ve görünüşe göre senin duş alman, bizim de fesih almamız, havaalanına gitmek için bir araba bulmamız ve yola çıkmamız için yeterli zaman var. Uçağımıza kaydımızı çoktan yaptırdım ve birinci sınıf olduğumuz için TSA ön taramasından geçebiliriz," diyor bir avucunu diğerine sürterek.

Zihnim kırbaç gibi dönüyor. Dün gece evlendik ve Natalie bu kötü karardan kaçışı çoktan ayarladı mı? Bunu nasıl yapabiliyor? Dün gecenin onu da etkilediğinin tek kanıtı olarak esniyor ama sonra hemen normale dönüyor. Lanet olsun, akşamdan kalmalığı atlatma konusunda etkileyici yetenekleri var.

"Şimdiden birini mi buldun?" Şaşırmamalıyım. Onun işi bu. Kusursuz bir şekilde organize olur ve usta bir planlamacıdır. Yine de bu onun için bile yeni bir verimlilik seviyesi.

"Ben yaptım. Sen farkına bile varmadan evlenmemiş olacağız," diyor ve sonra bir kıskırtma hareketi yapıyor. "Devam edin."

"Biz daha düğümü atmadan fesih için rezervasyon mu yaptırdın?" Şaka yapmaya çalışarak söylüyorum. "İtiraf et, beni buraya koridordan aşağı indirmeyi ve benimle hınzırca oynamayı planlayarak getirdin. Beni kandırdın, değil mi?"

Ama kaşlarının çatılmasına bakılırsa, mizah departmanında fena halde başarısız oldum. "Seni kandırdım mı?"

"Evet. Böylece bütün gece bana sahip olabilirsin."

Derin bir iç çekti. "Bu, dün gece seninle evlenmeye niyetlendiğim anlamına gelirdi."

"Bir dakika. Kimin fikriydi o zaman?"

Ağzımdan çıkan kelimeler yabancıymış gibi bana bakıyor. Belki de öyledirler. Konuştuğunda ses tonu hayal kırıklığı ile doludur. "İkisi de. Evlendik çünkü sarhoştuk, cüretkârdık ve eğleniyorduk, *ben* planladığım için değil," diyor göğsüne vurarak. "İkimiz de akşamdan kalma uyandık. İkimiz de şok içinde uyandık. Ben sadece ikimizin de yarattığı karmaşayı çözmeye ve eve zamanında döndüğümüzden emin olmaya çalışıyorum. Şaşırtıcı Google becerilerim ve senden önce uyanma yeteneğim sayesinde bunu başardım. Üstün bir hileyle değil.

Her neyse, havaalanına giderken çok uzakta olmayan bir avukat yardımcısı buldum. Araba servisi otuz dakika içinde burada olacak. Şimdi izin verirsiniz saçıma fön çekmem gerekiyor."

Topuklarının üzerinde dönüyor. Ama gitmeden önce bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve gözlerini vücudumda gezdiriyor. "Bu arada, güzel ereksiyon. Dün gecenin o kısmını unuttuysan diye söylüyorum, dört kez seviştik ve eminim daha önce hiç olmadığı kadar sert ve yüksek sesle boşaldın."

O gidiyor ve ayaklarım banyonun fayanslarına yapışıyor ve aletim tekrarını isteyerek ona doğru işaret ediyor.

"Aşağı, oğlum," diye mırıldanıyorum ama aletim dinlemiyor çünkü az önce söylediği şey çok ateşliydi. Dün geceki tüm o orgazmlar da öyleydi.

"Sen de çok ses çıkardın," diye seslendim duşa doğru ilerlerken, sesi sonuna kadar açtım ve pişmanlığımdan arınmaya çalıştım. Çünkü seks ne kadar ateşli olursa olsun, kadınlarla olan kötü seçimlerimi geride bıraktığımdan emindim. Rehabilitasyona gitmişim, dersimi almıştım ve kendi kurallarına uymuştum.

Dün geceye kadar.

Birdenbire kendimi kaybettüğimde.

Başımı akıntının altına eğiyorum, sıcak suyun boynumu haşlamasına ve sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum. Sabunlanırken, geçmişimde kadınlar konusunda yaptığım iki büyük hatayı hatırlatan bir anı patlaması başımın önüne doğru ilerliyor. Roxy'yi, beni kazanan seksi gülümsemesini ve yıllar sonra beni parçalara ayırmaya çalışan mektubunu hayal ediyorum. Onunla başıma gelenleri düşününce Katrina'ya karşı temkinli ve dikkatli davrandım. Çok az işe yaradı. Kaltak yine de beni hackledi.

Diğer odadaki tatlı, sarışın güzelin de aynı şeyi yaptığını hayal ettiğimde göğsüm acıyla geriliyor. Natalie beni şişleyebilir ve öğle yemeği için işimi alabilir. O artık Bayan Hammer. Benim olan her şeye erişimi var ve onun kredi kartı numaralarımı aldığını, eşyalarımı çaldığını, tırnaklarını geçirdiğini hayal etmeden duramıyorum.

Ama bunu düşünmek delilik.

"Kendine gel," diye mırıldandım, çünkü Natalie beni asla aldatmazdı. O diğerleri gibi değil. Taşaklarına tekme atacak türden bir kadın değil.

Ama sen onu sadece altı aydır tanıyorsun, dostum.

Cildimi daha sert fırçalıyorum ve kendimle konuşmaya çalışıyorum. Saçmalıyorum. Natalie ve ben birlikte *bir* gece geçirdik ve o hatamızı düzeltmek için çoktan evliliğimizi feshetti. Sırf bir çift çatlak var diye

Arkamdaki piliçler, dün gece çaktığım piliçlerin de guguklayacağı anlamına gelmez.

Ama ona *çivilediğim hatun* demek yanlış geliyor, özellikle de parmağımdaki metal bana parıldayıp onunla *çivilemenin* ne kadar ötesinde *bir* şey olduğunu hatırlatırken. Tatlı, şefkatli öpücüklerin, daha derin hissettiren bir bağın anısıyla birlikte kahkaha ve hafiflik parçaları beynimde itişip kakışıyor.

Dün gece onu çivilemedim. Bundan eminim. İkimizin arasında olanlar bundan çok daha fazlasıydı.

Bunun bir daha olamayacağından da aynı derecede eminim.

Otuz dakika sonra gözlüklerim takılı, baş ağrım aspirin sayesinde hafıflemiş ve bizi bir alışveriş merkezine götüren serin, klimalı bir arabaya binıyorum. Yol boyunca hiç konuşmadık. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. O da konuşmak istemiyor gibi görünüyor. Belki de *beni kandırdı* yorumumla onu kızdırmışımıdır. Ya da belki de akşamdan kalma baş ağrılarının anasıdır.

Easy Out Divorce'un önüne park ediyoruz.

Elmas küpeli ve çizgili mor gömleklı otuzlu yaşlarında bir adam bizi karşılamak için dışarı çıkıyor. Cömertçe tokalaşıyor, bizi metal masalı, çıplak kemikli ofisine götürüyor ve neşeli bir tavırla süreç boyunca bize yol gösteriyor.

"Yapmanız gereken tek şey bu," diyor gülümseyerek. "Evrakların hazırlanması 199 dolar tutacak, sonra adliyede kendiniz dosyalamanız gerekecek ve dosyalama ücreti 269 dolar. Bunu Pazartesi günü yapabilirsiniz. Size talimatları vereceğiz."

Natalie başını sallar. "Tam hizmet paketine ihtiyacımız var. Şimdi geri dönüyoruz."

Parmaklarını şıklatıyor, farkındalığı artıyor. "Doğru, doğru. Bunu bu sabah telefonda konuşmuştuk. Siz New York'lularsınız." Büyük ellerini birbirine vuruyor. "Bunu bir çentik atıp her şeyi sizin için yapmamız gerekecek.

Ortak feshi hazırlar, dosyalar ve mahkeme masraflarını öderiz." Eliyle bir hareket yapıyor. "Sonra da hâkim tarafından imzalanmış fesih kararını alırız." Şimdi de bir kağıt imzalar gibi yapıyor. "Ve tüm bunlar sadece

\$799. Depozito ödeyip ödeme yapabilir ya da tamamını şimdi ödeyebilirsiniz. Hangisi kulağa hoş geliyor?"

"Ödemeler," diyor Natalie benimle aynı anda, "Hepsini şimdi ödeyin."

Adamın gözleri büyür ve *beni bu işe karıştırma* dercesine ellerini kaldırır.

Natalie sessiz ama kararlı bir sesle, "Ödeme yapmayı tercih ederim," diyor. "Ben hallederim." Cüzdanımdan kredi kartımı çıkarıyorum.

Dişlerini gıcırdattıktan sonra alçak sesle bana şöyle dedi: "Sanırım fesih masrafını ikimiz de ödeyebiliriz Wyatt."

"Gerek yok. Ben halledeceğim."

"Ücreti bölüşmek istiyorum." Her kelimesi bir ısırık. "Ve eğer bu konuda kavga etmeye devam edersek, baş ağrım geri dönecek."

Aynen, o yüzden bu noktayı uzatmayacağım. "Boşanmak için Hollanda'ya gidelim" tavrına da boyun eğmeyeceğim. "Sadece bu işi halletmemiz gerek Nat. Tartışmayı bırak, sonra hallederiz."

Adama kartımı uzatıp "Her şeyi" dediğimde kollarını kavuşturuyor.

Ödemeyi alıyor, imzayı nereye atacağımızı söylüyor ve bizi haberdar edeceğini söylüyor. "Evlenmediğiniz için tebrikler," diyor gülümseyerek ve el sallayarak.

Ayrılırken Natalie bana dik dik baktı. "Bütün bunlar da neydi? Neden parasını sen ödüyorsun?"

"Çünkü bu *benim* hatamdı."

"Ah. Doğru. Tabii ki." Bu sözlerin üzerinde durduktan sonra bana sert bir bakış fırlatıyor. "Yani oteldeyken seni kandırmış olabilirim? Ama şimdi bu *senin* hatan mı?" Cevap vermeye başlıyorum ama bana konuşacak alan bırakmadan yaklaşıp yüzüme bakıyor. "Belki ben de bunu geri almak için para ödemek istedim. Hata yapan tek kişi sen değilsin."

"Demek istediğim bu değildi," diyorum ona kapıyı açarken.

"Peki, ne demek istedin?"

"Bak," diyorum onu arabaya kadar takip ederken ve şoför arabadan inerken, "Özür dilerim. Dün gece işler çığırından çıktığı için özür dilerim. Evlenmemizi önerdiğim için özür dilerim. Bütün gece berbat olduğu için özür dilerim. Her şey için özür dilerim. En azından bunun için ödeme yapabilirim."

Sanki bu ona acı veriyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Şimdi, gerçekten üzgünüm." Sesi sessiz, yenilmiş.

Hayatımızın gecesini yaşarken nasıl oldu da eski evli çiftler gibi didişmeye başladık hiç bilmiyorum. Doğru ya. Biz evlendik. İşte böyle. Dayanılmaz derecede aptalca bir şey yaptık. Ama en azından bu büyük hatayı çözebiliriz. "Bak, bu ne kadar çabuk biterse o kadar iyi, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ve yakında bitecek. Adamın dediği gibi." Araba otoyolda ilerlerken havayı yumuşatmaya çalışıyorum. "Hey, sanırım bu söz gerçekten doğru. Vegas'ta olan Vegas'ta kalır. New York'a temiz bir sayfa açarak döneceğiz. Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi olacak."

Yolculuğun geri kalanında pencereden dışarı bakmak için dönerken gergin dudaklarının arasından "Kesinlikle öyle olacak," diyor.

Eve dönerken pek konuşmuyoruz. Ya da Manhattan'a giderken. Dairesine vardığımızda boğazımı temizliyorum.

Ama ne demem gerekiyor? *Asla unutamayacağım güzel bir gecenin güzel anıları için teşekkürler mi?*

Ama bunu söyleyemem. Aramız gergin ama en iyisi bu çünkü birlikte olamayız.

Bunun yerine, en iyi profesyonel sesimi kullanıyorum. "Ofiste görüşürüz."

Üstünkörü bir el sallayarak veda ediyor ve ben de eve gidip Pazartesi sabahı gelip onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalana kadar verdiğim kötü kararların geri kalanını uyuyarak atlatıyorum.

Şimdiye kadar kadınlar konusunda her zaman en iyi seçimleri yapmadığımı anlamış olmalısınız. Nedenini bilmiyorum. Belki de alnımda "Deli mi?" yazan bir işaret vardır. Beni düşünün. Deli kadınlarla iyi eşleşirim. İyi bir şarap ve peynir gibi."

Kadınları suçlamıyorum çünkü ben kendi pisliğinin sorumluluğunu alan bir adamım. Sorunlu olanın ben olduğumu biliyorum ve bu Roxy ile başladı. Son sınıfta seçmeli astronomi dersinde gözüme çarpmıştı. Üniversiteden sonra birlikte yaşamaya başladık ve New York'ta büyük bir halkla ilişkiler şirketinde geç saatlere kadar çalıştı. Ben de gece yarılara kadar çalışıp marangozlukta ustalaşmaya çalışıyordum. Roxy harikaydı, tamamen destekleyiciydi ve Manhattan'da yükselmeye çalışan genç bir adamın isteyebileceği her şeye sahipti - eğlenceli, destekleyici ve neşeli olduğu kadar yatakta da çılgındı. Ama mesele bu değil. Mesele, beni kendi başıma yola çıkmaya ve marangozluk işimi kurmaya teşvik eden kişi olması. Hatta şirketleşme konusunda bazı ipuçları ve rehberlik bile sağladı.

Bunun nereye gittiğini söyleyebilir misin? Evet, ben de.

Dükkânımı açmam için beni cesaretlendirdi, ancak bankacıya bacaklarını açtıktan sonra, onu hayatımdan kanatlarını açmaya ve dairemde defolup gitmeye teşvik ettim.

Eşyalarını topladı ve onunla birlikte yaşadı. Ne yazık ki bu onun için son değildi. Bir ay sonra, yasal dilekçesinde işe başlamama yardımcı olmak için "entelektüel sermaye" sağladığını iddia ederek işime pençelerini geçirmeye çalıştı. Gece geç saatlere kadar benimle birlikte planlar yapması

WH Marangozluk ve İnşaat'tan bir parça hak ediyordu. Tüm o amigoluğun ona bir şeyler kazandırmış olması gerektiğini iddia etti.

Gelirden sonsuza kadar pay istiyordu ve bunun için benimle savaşımaya hazırды.

Tam bir karmaşaydı ve dostum Chase beni tam bir avukat olan kuzeniyle temasa geçirdi. Bana yardım etti ve ikisine de çok şey borçluyum.

Keşke böyle bir şeyin olacağını önceden görebilseydim. Keşke beni işimden etmeye çalışacak biriyle ne zaman ilişki kuracağımı bilebilseydim. Fazla mı güveniyorum diye düşündüm ama açıkçası sorunun bu olduğunu sanmıyorum. Ben önce düş sonra sor türünden bir adam değilim.

Katrina'yı ele alalım. Ona karşı dikkatli davrandım, web sitesi sözleşmemiz bitene kadar bekledim. Ona çıkma teklif etmeden önce önlem olarak şifreleri değiştirdim. Çok tatlı birine benziyordu ve kız kardeşim bile ondan hoşlandı. Josie Hammer'ın onayını almak kolay değil.

Katrina raydan çıktığında hepimizin şok olduğunu söylemek yeterli.

Josie bunun sadece bana özgü kötü şans olduğunu söyledi. Ayrıca, Herkesin çılgınlarla çıkan bir arkadaşı vardır. Sanırım ben tüm arkadaşlarım için o kotayı dolduruyorum. Ama delilik için bir turnusol testi yok ki. Bu da Natalie'nin işe getirdiği cazibeden uzak durmam için bir başka neden.

Pazartesi sabahı masasında oturmuş evrak işleriyle uğraşan asistanım son derece nefis görünse de, aklımın onun çıplak bacaklarında ya da uzun boynunda kalmasına izin vermiyorum. Isırmaya bayıldığı o muhteşem göğüslerine de göz atmıyorum. Ve kesinlikle bacaklarını kırımın üzerine atıp tırnaklarını etime geçirdiğini hayal ederek bir saniye bile geçirmiyorum.

Zihnim tertemiz, çünkü bu hafta sonu Vegas'ta son anda fesih davasını açtırarak kazançlı çıktım. Umarım bu, kötü şans serimin sona erdiği ve belanın diğer tarafında güvende olduğum anlamına gelir. Natalie'nin yüzündeki parlak gülümsemeye bakılırsa o da hayatına devam etmekten son derece memnun. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"İyi haberlerim var. Park Avenue'deki bir mutfağın yeniden inşası için bir telefon aldık," diyor ve detayları sıralayıp saat dörtte orada olmam gerektiğini söylüyor.

Masasının üzerindeki bir kutu ataçla oynuyorum. "Harika. Şemaları yapar mısın?"

"Tabii ki. Bu benim işim."

Aletlerimi alıp dışarı çıkarken veda ediyorum ve o da hızlıca el sallıyor. Sol elini gördüğümde iki kez baktım. Parmakları çıplaktı. Yüzüğü yoktu.

Benimki hala takılı ve döndüğümde neden çıkarmadığımdan, hatta hala takılı olduğunu fark etmediğimden emin değilim.

Göğsüme anlık bir hüznün çöküyor ama bu anlamsız, o yüzden bu duyguyu bir kenara itip önümüzdeki birkaç saat boyunca işime odaklanıyorum.

O günün ilerleyen saatlerinde Natalie elinde dizüstü bilgisayar çantasıyla randevuma geldi. Son derece profesyonel, müşterinin sorularını yanıtlıyor ve beni bir rock yıldızı gibi gösteriyor.

Binadan çıkarken ona teşekkür ettim ve bugün nasıl olduğunu sordum. "Her şey yolunda mı?"

Bileğine dokunuyor. "Her şey harika ama koşmam lazım. Karate dersi. Güle güle."

Bir dakika içinde gözümün önünden kayboluyor, Park'ın kuzeyine dönüyor ve New Yorklular denizine karışıyor. Hala yüzüksüz.

Daireme döndüğümde, bantla oynuyorum. Başparmağımı ve işaret parmağımı metalin üzerinde gezdiriyorum ama henüz çıkarmıyorum.

Akşam yemeği için omlet hazırlarken Natalie'nin yumurtalarını nasıl tercih ettiğini, benim omletlerimi beğenip beğenmeyeceğini merak ediyorum. Oturup yumurtanın içine dalınca yüzüğü çıkarıp mutfak masasının üzerinde dalgınca daireler çiziyorum.

Yemeğimi bitirdiğimde ağzıma bir Oreo atıyorum ve e-okuyucumu açıp büyüleyici bilgiler içeren son kitabımı okuyorum. Okurken, yüzüğün bir parmağımdan diğerine, ileri geri, ileri geri düşmesine izin veriyorum. E-okuyucumu bırakıp yatak odama geçiyorum ve ikimizin rollercoaster'ın tepesinde çekilmiş karton çerçeveli fotoğrafını elime alıyorum. Ama ona bakmak sahip olamadığım şeylere özlem duymama neden oluyor, bu yüzden onu yere bırakıyorum.

Daha sonra alyansı banyo ışığının altında tutup ecza dolabına bırakıyorum ve Natalie'nin onunkine ne yaptığını merak ediyorum.

* * *

Ama önemli değil, çünkü bir hafta sonra Easy Out Divorce'u aradığımda, çenesi düşük adam bana "Her şey yolunda. Evraklar dosyalandı."

Kısa sürede özgür bir adam olacaksın."

"Harika," dedim.

Ve bu harika. Büyük bir hatayı bu kadar çabuk geri alabilmeniz gerçekten harika. Geçen hafta aldığımız yeni işten eve dönerken ofise uğradığımda Natalie'ye söyledim.

Soğuk gülümsemesi ve hızlı bir "harika haber" onun tek cevabıdır. Çantasını toplar, omzuna atar ve yola koyulur.

Önümüzdeki iki hafta boyunca bu şekilde devam edeceğiz. Tahminlere çıkıyoruz; yeni projeler planlıyoruz. Ben inşa ediyorum, o yönetiyor. Aralarında Lila'nın bir arkadaşının ki de olmak üzere birkaç yeni iş aldık. Adı Violet ve bize Lila'nın yeni mutfağından çok etkilendiğini ve benzer bir görünüm ve his istediğini söylüyor. Natalie bana bu işin kontratını gösterdiğinde onu çok beğeniyorum, çünkü bu iş bizi tekrar büyüme yoluna sokacak.

"Birkaç hafta içinde başlayacağız. O zaman bunu yerleştirmek için bir boşluğumuz olacak," diyor Natalie profesyonel bir sesle. "Ve Lila bizi Violet'e bağladığı için mutlu görünüyordu. Kendini savunma dersime tekrar geldiğinde Vegas işinin suya düşmesinden dolayı ne kadar kötü hissettiğini söyledi."

"Sınıflarınızdan birine mi gitti?"

Natalie başını sallar. "Evet. Komik bir şey. Onu seninle çalışırken görmeye o kadar alışmışım ki birden karşıma çıktı. Kendini savunmayı öğrenmek istediğini söyledi."

"Bu oldukça havalı."

"Çabuk öğreniyor. Ve bir arkadaşına senden bahsettiği için çok heyecanlıyım. Vegas fiyaskosundan sonra bu bizi tekrar rayına oturttu."

İlk başta hangi fiyaskodan bahsettiğinden emin olamıyorum -evlilik mi yoksa iş iptali mi- ama sonra işten bahsettiğini anlıyorum. Ve bu benim için sorun değil, çünkü yakında annule olacaklar olarak birlikte ne kadar iyi çalıştığımızı gösteriyoruz. Hepimiz profesyoneliz, hepimiz soğukkanlıyız. Sanki Vegas'taki o geceden ne kadar etkilenmediğimizi her etkileşimde kanıtlıyormuşuz gibi.

Neden başka türlü davranalım ki? Ne de olsa o akşamı en iyi şekilde değerlendirmeyi planlamıştık ve istediğimizi de yaptık. Tüm Vegas deneyiminin tadını çıkardık ve güneş doğduğunda her şeyi geride bıraktık.

Bu gece, Yankees maçına gittiğim için bunu unutmaya devam edeceğim. Önce Josie'nin kapatmakta olduğu Sunshine Bakery'ye uğruyorum. Ben içeri girerken yerleri süpürüyor ve beni görünce gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum. "Unutmadın, değil mi?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Bana sadece beş kez söyledin."

Bir parmağımı kaldırıyorum. "*Bir kere.* Sana bir kez söyledim. Çünkü Chase'e sana bir kez söyleyeceğimi söyledim. Yeterince utanç verici."

"O zaman ona gerçekten çok borçlu olmalısın."

"Yıllar öncesinden tahsilatı var."

Josie süpürgeyi duvara dayar ve tezgâhın arkasına geçer. Küçük sarı bir fırın kutusu alır. Kutuyu kapalı tutmak için üzerine bir kalp çıkartması yapıştırılmış. Kutuyu bana doğru itiyor. "Chase Summers için bir çilekli kek."

"O piç için Bronx'a kadar lanet bir kek getirdiğime inanamıyorum." Kutuyu kokladım. "Lütfen bana burada ödül olarak yedi katlı bir bar olduğunu söyle."

"Öyle bir şans yok." Kalp çıkartmasını işaret ediyor. "Bu sadece onun için."

Yazdıklarını okudum: *Dünyanın en erkeksi keki. Değil :) Ama beğenmenize ve özlemenize sevindim. Yakında ziyarete gel! Çok uzun zaman oldu!*

"Yemin ederim Josie. Plan yaptığımızda tek konuştuğu buydu. *Bana kek mi getiriyorsun? Bana kek mi getireceksin?* Ben de "*Dostum, kendin al.*" dedim. Ama bütün hafta gündüz vardiyası vardı, o yüzden gelemedi. Ben de ona acımak zorunda kaldım, bilirsin işte..." Elimle bir yuvarlanma hareketi yapıyorum.

Josie, "Geçen yıl savaşın parçaladığı Afrika'da hayat kurtardı," diyor. "Adam bir keki hak ediyor. Doktor McHottie'ye bir tane daha almak için uğramasını söylemeyi unutmayın."

Ona bir bakış attım. "Ona öyle deme."

Gözleri *kim ben* ifadesiyle genişliyor. "Eskiden ona böyle seslenirdin."

Başımı salladım. "Güven bana. Ona asla öyle demedim." "O zaman kim dedi?"

"Hepsi. Bayanlar. Bayanlar."

Kendini işaret ediyor. "Ben bir hanımefendiyim." "Ve o bir köpek."

Gülüyor. "Köpekleri sevdiğine göre bu bir iltifat gibi görünüyor."

Bunu kısa bir süre düşündüm. "Bu konuda beni kandırdın," diyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Ama yarı yolda durup parmak eklemlerimi sarı bir masaya vuruyorum ve burnumu sokma fırsatını kaçırıp kaçırmadığımı düşünüyorum. Yani Natalie'yi kontrol etmek için. "Hey, Josie," diyorum, tüm soğukkanlılığım ile.

"Öyle mi?"

"Natalie ile her şey yolunda mı?"

Josie başını yana yatırır. "Elbette. Neden sordunuz?" Omuz silkiyorum. "Sebebi yok. Sadece emin olmak istedim."

Josie bana bakıyor ve çok fazla şey söylediğimi biliyorum. O benim kız kardeşim ve duyguları sanki alnınıza dövme yapılmış gibi okuyor. "Vegas'ta bir şeyler mi ters gitti?"

Alay ediyorum. "Hayır. Tanrım hayır," diyorum, şampiyon seviyesinde bir inkârla. Sonra endişeleniyorum. "Neden? Bir şeyden bahsetti mi?"

"Hayır. Sadece merak ettim. Gerçi son zamanlarda biraz daha sessiz. Ona aptalca bir şey mi söyledin?"

Milyonlarca aptalca şey.

"Her zamankinden fazla değil," diyorum sevimsiz bir sırıtışla ve rahat bir nefes alıyorum.

"Cidden ama. İyi bir adam mıydın?" diyor, iri yeşil gözleri beni sabitliyor. Bana meydan okuyor. Aynı soruyu kendime sormamı sağlıyor. Natalie ile bir hevesle evlenip sonra da evliliği feshetmek iyi adam kampında kalmamı sağlar mı? Natalie ile Vegas'ta geçirdiğim zamanı düşününce, iyi bir adam olduğuma karar verdim. Belki zeki bir adam değildim. Belki tedbirli bir adam değildim. Ama en azından ona iyi davrandım ve döndüğümüzden beri iyi bir patron oldum.

"Çok iyiydim. O kadar iyiydim ki yedi katlı bir barı hak ettim," diyorum gözlerimi kırpıştırarak.

Gülüyor ve tezgâhın arkasından bir bar alıyor. "Sana her zaman bir tane verdiğimi biliyorsun."

"Sen dünyadaki en iyi kız kardeşsin, dünya, dünya," diye sesleniyorum, sanki bir mikrofonda konuşuyormuşum gibi sesim yankılanıyor.

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Chase'e benim için sarıl." "Asla. Bu asla olmayacak."

Yankee Stadyumu'nda, üniversiteli arkadaşımı birinci kale çizgisinin yanındaki üçüncü sırada telefonuyla uğraşırken buldum. "Yo. Bütün kadınlar seni sola mı kaydırıyor?" Onu sırtından alkışladım. "Tinder'da herkesin son tercihi olmak zor."

"Bilmiyor musun dostum," diyor ve sonra benimle yumruklaşıyor. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de öyle." Cildine bakıyorum, artık altın-kahverengi bir tonu var. "Sanırım bir yıl boyunca dışarıda çalışmak insana bunu yaptırıyor."

Bir kolunu uzatıyor. "Bronzluğumu beğendin mi? Artık gerçekten altın çocuk oldum," diyor, sonra göz kırpmıyor ve kek kutusuna uzanıyor. "Hadi gel. Gittiğimde tatlılarımı özlemiştim."

Chase, Sınır Tanımayan Doktorlar ile bir yıl çalıştıktan sonra yeni döndü. Acil tıp ihtisasını bitirdikten kısa bir süre sonra göreve başladı ve şimdi New York'a geri döndü, bir travma hastanesinde çalışıyor.

"Afrika'da kek yok mu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır," diyor, etiketi okurken, gülümsüyor ve kutuyu açıyor. Çilekli ikramdan bir parça ağzına atıyor. Zevkle gözlerini deviriyor ve işaret ediyor. "İşte hayatın anlamı bu. Tam burada. Bu kek."

"Josie neredeyse bir unlu mamuller tanrıçasıdır."

"Öyle," diyor, ses tonunda yoğun bir hayranlık var. "Ve bu benim tüm günümü daha iyi hale getiriyor. İnan bana, berbat bir öğleden sonraydı. Diğer insanlar için."

"Dur tahmin edeyim. Beş bıçaklama olayı yaşadınız," diyorum, dün geceki maçı kazandıran vuruşun özeti Jumbotron'da yayınlanırken.

Elini -tahmin ettiğiniz gibi- altın sarısı saçlarında gezdiriyor ve derin bir kahkaha atıyor. "Dört, aslında. Üç el silah sesi ve bir ceset boşluğunda hardal kavanozuyla birlikte" diyor ve ardından pembe kremasını yerken kavanozun tam olarak nerede bulunduğunu söylüyor.

Yaltaklanıyorum. "Dostum, bu hikayeyi anlatırken nasıl yemek yiyebiliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Ben doğuştan titizlikten yoksunum. Sanırım işimde bu kadar harika olmamın bir nedeni de bu," diye kestirip atıyor, onu tanıdığım ukala herif gibi. Yine de harika bir adam. Her zaman arkamı kolladı, ben de ona karşı aynıyım.

Keki bitirir, etiketi cebine koyar ve "Josie'ye söyleyin, hâlâ en iyi fırıncı o" der.

"İçeri girmelisin. Ona kendin söyle," diyorum, çünkü Josie ve Chase birbirlerini tanıyorlar. Üniversite sırasında birkaç tatil için eve gelip bizimle kalmıştı ve arkadaş olmuşlardı. McHottie'nin yorumunu hatırlayarak duruyorum. "Bekle. İçeri girme. Onu görmeyin."

Kaşlarını çatıyor ve bir şeyi tartıyormuş gibi ellerini kaldırıyor. "Onu görüyor musun, görmüyor musun? Hangisi, Hammer?"

"Onu gör Summers. Ama sakın ona asılma," diye uyarıyorum.

Kaşları kıpırdıyor. "Hâlâ tam bir bebek, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Dostum. Böyle söyleme. O benim kız kardeşim, evrendeki en sevdiğim insandan bahsetmiyorum bile."

"Ampirik olarak, yine de, o muhteşem. Bu tıbbi bir gerçek."

"Diplomaya bakarak bu saçmalığı söyleyemezsin. Söyleyemezsin. Buna izin yok," diyorum Yankee'ler yedek kulübesinden çıkarken ve kalabalık tezahürat yaparken.

"Sakin ol dostum. Onunla neredeyse seninle arkadaş olduğum kadar uzun süredir arkadaşız. Ve ona bir kez bile asılmadım."

"Güzel. Kız kardeşimden başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" "Elbette," diyor, kayıtsızca. "Mesela, evli bir adam olarak hayat nasıl?"

Başımı salladım. Yüzük parmağıma baktım. Çıplaktı. "Nereden biliyorsun?"

Derin derin gülüyor. "Dostum, sabahın üçünde Vegas'tan mesaj attın ve evlendiğini söyledin. Bana şaka yapıyorsun sandım. Gerçek miydi?" diye soruyor spiker kadroyu paylaşırken ve Jumbotron'da oyuncuların isimleri ve resimleri yanıp sönerken.

Omuz silkiyorum, başımı sallıyorum ve evet diyorum. "Hikaye nedir?"

Ona Natalie'yle Vegas'ta ne kadar harika vakit geçirdiğimizi anlattım, sonra da tribündeki biracıdan birkaç bira aldım. Kimseye tek kelime etmediğim için Chase'e olanları anlatmak gerçekten iyi hissettiriyor.

Ona bir fincan uzatırken "Demek hâlâ o küçük sorunu çözemedin?" diye soruyor. "Sana söyledim, bunun için bir hap var. O gece almalıydın."

"Bu hapın adı ne?" Yemi yutarak soruyorum.

Çenesine vuruyor. "Bir bakalım. Adı neydi bunun? Geçen gün bir ilaç mümessili bir tane getirmişti. Doğru ya. Adı "Kadınlar Söz Konusu Olduğunda Sahip Olduğunuz Tüm İçgüdülerin Tam Tersini Yapın."

"Yani olaydan sonra reçeteye yazdığınız ters bir hap." "Ciddiyim dostum," diyor omzumu sıkarak. "Bu bir hayır zarar, faul durumu yok. Her şeyi hallettin ve şimdi yoluna devam ediyorsun." "Evet, kesinlikle," diyorum, bir içki alıyorum ama kelimeler garip bir şekilde boş geliyor. "Vegas'ta herkes aptalca şeyler yapar."

"Burası aptalca şeylerin ülkesi." "Bu bir geçiş töreni gibi."

"Sen hariç. Sen asla aptalca şeyler yapmazsın," diyorum ve bu doğru. Chase baştan aşağı altın çocuk. Okulda iki sınıf atladı, üniversiteye tam bursla girdi ve sınıf birincisi olarak mezun oldu. Tıp fakültesine gitti, harika bir ihtisas yaptı, sonra da dünyanın savaştan en çok zarar gören bölgelerinden birine yardım etmek için bir yılını ayırmaya karar verdi. Oh, ve hayat kurtarabiliyor. Yani, işte bu. Konu kadınlara gelince hiçbir sorunu yok.

"Hayır, bilmiyorum. Ama Vegas'ta olsaydım, muhtemelen ben de aynısını yapardım," diyor. "Özellikle de senin gibi asistanıma karşı bir şeyler hissediyor olsaydım."

Başımı ona doğru çeviriyorum, her ne kadar kaleler artık dolu olsa da. "Ne var? Ne sikime böyle söylüyorsun? Şehre döneli daha iki hafta oldu. Nereden biliyorsun ki?"

Bir kaşını kaldırır. "Bence beyefendi çok fazla itiraz ediyor." "Her neyse. Soruya cevap ver, dostum."

Chase biradan doyurucu bir yudum alır. "Az önce ondan bahsettiğin için. Bu kadından hoşlanıyorsun."

Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum ama söyleyecek ne var ki? O haklı. Natalie'den hoşlanıyorum. İlk günden beri. Ama bunun bir önemi yok. Sorun duygularım değil. Sorun durum ve yakın zamanda da değişmeyecek.

"Ayrıca," diye devam ediyor, "sen öyle vurup bırakacak tipte bir adam değilsin."

"Benim bir Tinder hesabım var," diyorum atıcı vuruşu yaparken savunmaya geçerek.

"Ve sen onu kullandın, ne, bir kez mi?"

Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. O haklı. Tinder bana göre değil.

"Bir kere. Evet." "İyi şanslar o zaman, her gün onunla çalışıyorsun. Bu gerçekten berbat."

Bir vuruş daha tabağın üzerinden uçtu. "Teşekkürler. Çok teşekkürler. Bu moral konuşması harikaydı. Şimdi dokuzdan beşe kadar çalışacağım için çok heyecanlıyım."

"Hayat daha kötü olabilirdi," diyor şeytani bir sırıtışla. "Kıçında bir hardal kavanozuyla acil serviste olabilirdin."

Berbatlık ölçeğinde Natalie ile çalışmak, örneğin başparmağınıza çekiçle vurmak kadar kötü değil. Ünlü bir yönetmen ve onun süperstar aktris eşi için yenilenmiş Tribeca çatı katına yeni kurduğunuz eğlence merkezine dizinizi vurmak kadar da sert değil.

Tabii ki, şaplaklar ve vuruşlar mesleki bir tehlikedir, ama en son bir günde kendimi iki kez çivilediğimde ... bekle, bu gerçekten kirli geliyor. Her neyse, Natalie ile *yaşayamadığım* buzul çağının beni işteki oyunumdan uzaklaştırdığını söylemem yeterli. Ama Tribeca işini bitirebilmek için onunla ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum.

Kolay değil. Natalie bugünlerde zihinsel gayrimenkulümün sinir bozucu derecede büyük bir bölümünü işgal ediyor gibi görünüyor ve onu tahliye etmek istiyorum.

En azından, onu beynimin *sadece iş arkadaşlarım* bölümüne yerleştirmek istiyorum.

Aletleri bırakmak için ofise döndüğümde Natalie telefonda sohbet ediyordu. "Mükemmel. Bu gece orada olacağım. Altmış dört ve Lex. Ekstra ders için beni düşündüğün için gerçekten minnettarım."

Kaşımı kaldırdım ve baş parmağımla onayladım. Bana Ansiklopedi Brown diyebilirsiniz ama sanırım bir karate işi daha kaptı. Telefonu kapattığında kollarımı iki yana açıyorum. "Kıç tekmelemek ve isim almak mı?"

Gülümsüyor ve dünyada her şey yoluna giriyor. Sırtışında, Vegas'tan beri aramızdaki gerginliğin yok olduğunu hissedebiliyorum. Eski halimize geri döndük. Birbirini destekleyen iş arkadaşlarıyız. Birlikte baharatlı yemekler yiyen iş arkadaşlarıyız. Hepimiz iyiyiz. "Evet. Başka bir dojo beni yedek listesine aldı. Çok heyecanlandım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yedek liste mi? Kendi derslerinizi veriyor olmalısınız."

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Benim için işe yarıyor."

"Ama bunun videolarınıza ve bir öğretmen olarak itibarınızı artırmanıza nasıl bir faydası olacak? İnsanlar derslerinize gelmek istemeli, kendi seansını yapamayan bir aptalın yerine geçtiğinizde size rastlamak istememeli."

"Benim için işe yarıyor Wyatt," diyor sertçe ve belki de artık onun gözüne girememişimdir.

"Bence kendini küçümsüyorsun."

"Endişelenmeyin. Gerçekten, ben iyiyim." Masasının üzerindeki çek yığının dokunuyor. "Bazı faturaların vadesi geldi. Çekleri doldurdum. İmzalarsanız, çıkarken postaya verebilirim."

Bana bir kalem uzattı ve kendimi azarlanmış ve akşam yemeği olmadan yatağa gönderilmiş gibi hissettim. Belki de haddimi aştım. Artık onu okuyamıyorum. İmzalamak için eğildim ve o kadar yakınıma ki kokusunu alabiliyorum. Kuru bir şekilde yutkunuyorum, burnumu saçlarında gezdirmenin, dudaklarımı teninde gezdirmenin, onu içime çekmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. O gece ona hiç oral seks yapmadığım için kendime lanet ediyorum. Ne düşünüyordum ki? Çekleri imzalarken ağzım sulanıyor ve masanın altında bacaklarının arasında diz çöküp yüzümü eteğinin altına gömdüğümü hayal ediyorum. Onun tatlı sıcaklığını tatmayı. Onu yalamak, emmek, yalayıp yutmak.

"Siktir," diye

mırıldandım.

"Neyin var?"

Benim aletim demir bir çivi ve beynim senin fevkalade kışkırtıcı çıplak vücudunun görüntülerinden oluşan bir atlıkarınca, işte sorun bu. Ama bacaklarını açıp seni hemen şimdi yememe izin verirsen bunu kolayca çözebiliriz.

"Hiçbir sorun yok. Her şey yolunda." Elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum ve ereksiyonumun görünmemesi için kendimi konumlandırmaya çalışıyorum. Natalie'nin tilt makinesinde bana eskiden isteyken beni kontrol ettiğini söylediği bir anı canlanıyor. Acaba hâlâ bakıyor mu? Gözleri bir kez daha kasıklarımıdaysa ve yarattığı etkiden memnunsa. Şu anda hissettiğim acıyı hafifletmek için bir şey yapmak ister mi? Ve en önemlisi onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Son çek," diyor, son çeki önüme koyarken, elleri tehlikeli bir şekilde aletime yaklaşıyor. "Bu benim maaş çekim."

Kalemi imza satırının üzerine kaldırıp John Hancock'umu vermeye

başladığımda ırkiliyorum. Miktar yanlıştı.

"Bu nedir?" Çeki işaret ediyorum. Artık bacaklarının arasında ne olduğunu düşünmüyorum. Benim işimle ne yaptığını düşünüyorum.

"Biz buna çek diyoruz. Para için verilen bir söz gibi. Bankaya götürüyorsun ve sana o miktarda nakit para veriyorlar" diyor ve sesi yarı şakacı, sanki yeniden anlamaya başlamışsınız gibi.

Ama benim sorum o kadar da temel değildi. "Demek istediğim, neden *bu* miktar? Bu yanlış," diyorum, daha önce doldurduğu siyah mürekkebe dokunarak.

"Bu benim normal maaşım."

İçimde alışılmadık bir öfke dolaşırken bir iç çekiyorum. Ben öfkeli bir adam değilim. Sinirlenmem. Ama eğer düşündüğüm şeyi yapıyorsa, bu beni çok kızdırıyor. "Sana zam yaptım, Natalie." Sesim gergin çıkıyor. "Unuttun mu?"

Yüzünü kaldırıyor. Gözleri suçlu görünüyor ama sözleri kesin gibi. "Unutmadım. Sadece artık geçerli olmadığını düşündüm."

Ellerimi masasının üzerine bastırdım ve ona dik dik baktım. "Biz evliliği feshettik, işi değil."

"Sadece o şeylerden biri olduğunu düşünmüştüm." "Hangi şeylerden biri?"

"Sarhoşken söylediğin şeylerden biri," diye karşılık veriyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve burun deliklerimden sertçe nefes alıyorum. "Ama yine de o."

Sandalyesinde geriye doğru itilir. "Bakın, küstahlık etmek istemedim. ve zammın hala geçerli olduğunu varsaydım. Seni kendini *mecbur* hissedeceğin bir pozisyona sokmak istemedim," diyor ve son kelimeyi hassas bir şekilde telaffuz ediyor ve sanki bir nedenden dolayı bana geri atıyormuş gibi hissediyorum.

Ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Son birkaç haftadır birbirimizin etrafında dolanmaktan başka bir şey yapmıyorduk ve şimdi burada benim işim için yetkisi olmayan lanet olası kararlar alıyor.

"Bu benim şirketim. Size ne ödeyeceğime ben karar veririm." Sesimi yükseltmedim. Ses tonumdaki soğukluktan ve çeki tutup ortadan ikiye ayırmamdan ne demek istediğimi anlıyor.

Yeni bir tane aldım ve doğru miktarı yazdım. Daha büyük bir miktar. Ona uzatıyorum. "Sana yüzde on zam yapacağımı söyledim ve bunda ciddiydim. Sana bir söz verdim ve bu söze sadık kalmaya niyetliyim.

birkaç bira ya da değil. Ben sözümün eriyim ve birlikte çalıştığım insanlardan da bana böyle davranmalarını ve aynı şekilde hareket etmelerini beklerim."

"Teşekkür ederim." Titreyen elleriyle hesabı alıyor, yüzünü eğiyor, çantasını kapıyor ve benden uzaklaşıyor. Sandalyesine çöküyorum, öfkem içimde kaynıyor ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Siktir, siktir, siktir."

Bu kadar sinirlenmemeliydim. Bunu biliyorum. Ama bunu şu anda içimde dolaşan öfkeye söyle. Böyle hissetmekten *nefret* ediyorum. Rahat bir adam olduğum için kendimle gurur duyuyorum ve şu anda bunun tam tersiyim. Eve gidiyorum, şortumu giyiyorum ve binamdaki spor salonunda çalışıyorum, kaldırmam gerekenden daha fazla ağırlık kaldırıyorum, normalde koştuğumdan daha hızlı koşuyorum ve genel olarak kendimi aptal adam bölgesine itiyorum çünkü kızgıyım.

Ve nedenini pek bilmiyorum.

Ama evde sıcak bir duş aldıktan sonra, düğümlemiş düşünceler çözölmeye başlıyor. Çok geçmeden neden kızgın olduğumu anladım.

Kendisine *daha az* ödeme yaparak beni alt etmeye çalıştığı için değil. Bu çok saçma.

Bunun nedeni sarhoş olmamız ve gecenin bazı parçalarının hâlâ zihnimde bulanık olması değil. Çünkü biz aynı değiliz. Natalie ve Wyatt olmaya geri dönmedik. Tam anlamıyla patron-asistan moduna geçtik ve ben iş yerinde birlikte iyi vakit geçirdiğimiz zamanları daha çok seviyordum, iş kanal tedavisi kadar keyifli hale gelmeden önce.

Kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum, parmaklarımı çoğunlukla kuru olan saçlarımda gezdiriyorum ve West Fifties'teki binamdan çıkıyorum. Şehri boydan boya geçip onun hâlâ Altmış Dördüncü Cadde'deki dojoda olmasını umuyorum. Saat dokuza doğru ilerlerken stüdyonun ışıkları parlıyor ve Natalie'nin içeride mekânı kapattığını görüyorum. Başparmaklarımı kot pantolonumun ceplerine sokup bekliyorum.

Birkaç dakika sonra ışıklar titrer ve söner. Kapı açılır ve Natalie kapıyı kilitleyip arkasını döner.

"Oh." Gözleri genişledi.

"Hey," diyorum usulca.

"Hey." Sesi benimkine uyuyor ve o anki nezaket bir okşayış gibi.

"Pislik gibi davrandım. Özür dilerim."

Gülümsüyor. "Sorun değil. Yapmamalıydım-"

Sözünü kestim. Bu seferki benden. "Hayır. Senin yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım. Asla seni benim ne yaptığımdan şüphe edecek bir

duruma sokmamalıydım.

sana ödeme yapacaktı. Bu yüzden mi yedek işi kabul ettin? Zammın gerçek olup olmadığından emin olmadığın için mi?"

Suçlulukla başını sallıyor. "Fazladan paraya ihtiyacım vardı."

Kalbim sıkışıyor. "Özür dilerim, Nat. Ciddiyim. Değerinden, sözlerimden ya da sana verdiğim sözlerden şüphe etmeni istemiyorum. Daha iyisini yapmalıyım. Daha iyisini yapmak istiyorum. Ve yaptığın harika iş için sana hak ettiğin ücreti ödemek istiyorum."

"Teşekkür ederim."

"Sen olmadan bu işi yürütemezdim. Bu yüzden zam aldın. Başka bir nedeni yok."

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Bunu gerçekten hak ediyorsun." Biraz ara veriyorum. "İyi miyiz?"

"İyiyiz," diyor ve akşamdan kalma bir şekilde uyandığımdan beri ilk kez bunun doğru olabileceğini hissediyorum.

Karnı gurulduyor ve ben gülümsüyorum. "Yine de başka bir şey isteyebileceğini düşünüyorum. Akşam yemeği mi? Ben ısmarlıyorum. Burger ve bira?"

Vegas'tan döndüğümüzden beri yüzüne yayılan sırıtış, ona aitmiş gibi hissettiren ilk sırıtış. Tanıdığım kadın gibi. "Ben varım."

Gülümsemesi bana da güven veriyor, eski halimize dönmenin çok kolay olacağını söylüyor.

Biliyorum işte.

Natalie çenemi işaret ediyor. "Ketçap," diyor. Peçeteyi alıp sildikten sonra hikâyemi bitiriyorum.

"Bir de *Rüzgar Gibi Geçti*'nin kopyasını alıp son on sayfasını kestiğimiz ve *Rhett'in ayrıldığını* yazdığımız zaman vardı. *O bir pislik.*"

Kalçamı tokatlıyor. "Çok acımasızdın."

Biramdan bir yudum alırken başımla onaylıyorum. Lexington'daki The Best Burger Joint in the City'de tezgâhta oturmuş, acı soslu jalapeño burger ısırıkları arasında ilerliyoruz. "En kötüsü bizdik. Josie okumak için ölüyordu. Scarlett O'Hara dönemine girmişti ve Cadılar Bayramı için şemsiyesiyle birlikte güneyli bir dilber gibi giyinmişti."

"Oh, bu çok sevimli. Hâlâ resimleri var mı diye sormam gerekecek. Ama sen ve Nick çok kötüydünüz. Onu kesip hikayeyi mahvettiniz." Acı biberle ıslatılmış mini hamburgerini yerken başını eğlenerek sallıyor.

"Annem bazen ikimizin de şeytani şakacı DNA'ya sahip olduğumuz için çift yumurta ikizi değil de tek yumurta ikizi olduğumuzu düşündüğünü söylerdi. Her neyse, Josie yıkılmıştı. Annemize gitti ve 'Bu doğru mu?' diye sordu. Annem yatak odamıza girdi, kitabı ikimize de fırlattı ve harçlıklarımızı kullanıp sadece yeni bir kopya değil, Josie'nin o yıl istediği diğer kitapları da almamız gerektiğini söyledi."

Natalie ışınlanır. "Mükemmel bir ceza. Sanırım bunu Josie kazandı."

"O yaptı. Ona Jane Austen koleksiyonunu neyin finanse ettiğini sorarsanız, bizim küçük pislikler olduğumuzu söyler." Hamburgerimden bir ısırık aldım. Bir Spoon şarkısı çalıyor

Başımın üstünde. Çiğnemeyi bitirdiğimde, yukarı doğru işaret ediyorum. "Şimdi bu, bu müzik. Senin sevdiğin Katy Perry, Justin Bieber, Taylor Swift şeylerinden değil."

Omzuma vurdu. "Katy Perry harika. Taylor Swift harika. Ve sakın Biebs'i seviyormuşum gibi davranma. Benim standartlarım var, seni müzik züppesi."

"Tanrıya şükür," diyorum nefesimin altında, onunla alay ederek.

"Ama yine de bilmek istiyorum - Josie kitabı mahvettiğin için senden intikam aldı mı?"

Başımı salladım. "Elbette. İntikamını başka yollardan aldı."

Natalie bira şişesini kaldırır ve geri uzatır. "Anlat bana, anlat bana, anlat bana." "Bir sabah bütün tişörtlerimizi kız parfümüne buladı.

Lise birinci sınıfta. Giyecek başka bir şey yoktu. Okula böyle giderdik."

Natalie yumruğunu sıkar. "Mükemmel. Onu daha sonra gördüğümde ben de tebrik edeceğim. Seni ve Nick'i prensesler gibi kokarken bırakmak, tatlı intikamın tanımıdır."

"Oldukça güzel kokuyordum," diyorum titiz bir sesle ve bu onu güldürüyor.

Sonra ses tonum koyulaşıyor. "Ama ona şaka yapmadan duramadım. Tam bir pisliktim."

Kaşlarını çattı. "Hayır. Gerçekten mi?"

Başımı salladım, kabahatlerimi itiraf ettim. "Şampuanını bitkisel yağ ile değiştirdim."

Natalie'nin gözleri büyüdü. "Sen şeytandın."

"Şeytanın vücut bulmuş hali. Ertesi gün de onunla dalga geçtim. Peşini bırakamadım. Ona yağlı salata gibi koktuğunu söyledim, ki bu on iki yaşında bir kıza söylenebilecek basit ama korkunç bir şey."

"Wyatt," diye azarlıyor, mavi gözleri beni utandırıyor. "Bu korkunç."

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Çok üzgündü ama belli etmemeye çalıştı," diyorum, Josie'nin dudağının nasıl titrediğini ve odasına saklanıp saçlarının neden bu kadar yağlı olduğunu anlamaya çalıştığını hatırlayarak. "Nick'i suçlayamazdım bile çünkü bir arkadaşının evindeydi. Annem o gece beni kenara çekti."

Natalie tabağımdaki bir kızartmaya uzanıyor ve onu acı sosun içinden geçiriyor. Hiç ürkmeden ağzına atıyor ve bir kez daha sığağa dayanıklılığından etkilendim. "Başın belada mıydı?"

Annemin verdiği cezanın parlaklığını hatırlayarak derin bir iç çektim. "Bir bakıma. Cezalı değildim ama bir kızın önünde konuştum. Ben

On beş yaşımdaydım ve ilk gerçek kız arkadaşım vardı ve o da benimle film izliyordu. Annem oturma odasına geldi, televizyonu kapattı ve hoşlandığım kızın önünde neler olduğunu anlattı."

Natalie'nin çenesi düşer. "Ne dedi o?"

"Kız arkadaşım bana çok kızdı ve annemle aynı fikirdeydi. Annem, bir erkeğin kız kardeşine nasıl davrandığının birçok nedenden dolayı önemli olduğunu söyledi, en önemlisi de kız kardeşine erkeklerden ve erkeklerden ne beklemesi gerektiğini öğreteceği için. 'Ona sevgi, nezaket ve saygıyla davran ve ona iyi bir örnek ol' dedi. Sen ve Nick bunu yaparsanız, o da güçlü, kendine güvenen ve bir erkeğin onu ezip geçmesine izin vermeyen bir kadın olarak büyümeye devam edecektir."

Natalie yumuşak bir şekilde gülümser. "Benim kardeşim yok ama bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Bence hepimiz birbirimiz için rol modeliz."

"Öyleyiz, değil mi? Belki de içimdeki psikoloji uzmanından kaynaklanıyor, ama sadece ebeveynlerimizden değil, kız ve erkek kardeşlerimizden de bize nasıl davranılmasını istediğimizi ve nasıl davranılmasını beklediğimizi öğrendiğimize dair bir teorim var. Hepsi önemli. Yaptığımız her şey önemli."

Dudakları sırtarak seğiriyor. "Psikoloji mi okuyordun?"

Gülüyorum. "Garip, değil mi?" Ellerimi kaldırıyorum. "Ahşap atölyesi okuduğumu mu sanıyordun?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, ama düşününce, psikoloji sana uyuyor gibi."

"Öyle mi? Nasıl yani?"

"Her şey çok basitmiş gibi davranıyorsun ama içten içe gösterdiğinden daha anlayışlısın. Çoğu zaman." Göz kırıyor. "Annenin konuşması hemen işe yaradı mı?"

"Öyle oldu. Kendime çeki düzen vermem gerekiyordu. Ona daha iyi davranmalıydım. Şakaları ve gereksiz aşağılamaları bırakmalıydım. Ve annem bunu gerçekten bir perspektife oturttu. Tüm bunları hoşlandığım bir kızın önünde söylemem onun ne demek istediğini daha da vurguluyordu. O andan itibaren amacım iyi bir adam olmak ve Josie'ye bir erkeğin nasıl olabileceğini ve neyi hak ettiğini göstermekti."

"Ve şimdi ona bir bakın," diyor Natalie. "Güçlü, bağımsız ve inanılmaz derecede nazik. Ayrıca paspas da değil, yani davranışlarını değiştirerek onun üzerinde kalıcı bir etki bırakmışsın gibi görünüyor." Natalie elini peçeteye siliyor ve konuşurken omzumu ovuyor. Aklıma bu kadının dokunsal olduğu geliyor. Dokunmayı seviyor. Ellerini üzerime koymayı seviyor. Bunu hep yapardı ve yine öyle yapıyor. Bunun beni neden mutlu ettiğinden tam olarak emin değilim, bariz olanın ötesinde - onun ellerinden

gerçekten hoşlanıyorum

benim üzerimde. Ama belki de normale döndüğümüzün bir işareti olduğu içindir. Vegas serpintisinin bittiğinin.

"Bir erkek kardeşin yapması gereken budur. Kız kardeşine dünyayı hak ettiğini göstermeli. En iyisini beklemesi gerektiğini bilmesini sağla," diyorum göğsümde bir gurur patlamasıyla. "Ukalanın teki olabilirdim ama yağlı salata saçlarım yüzünden daha iyi bir adam olmak için daha çok çalıştım. İyi bir adam. Böyle bir adam olmanın benim için bu kadar önemli olmasının nedeni o."

Natalie derin bir nefes alır. Bir an için gözleri ıslak görünüyor, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi. Yine de gözyaşı dökmüyor, belki de baharat yüzündendir. "Acı biber mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve bir bardak buzlu su alıp yudumluyor. Ama başka bir şey söylemiyor, ben de bir soruyla sohbeti devam ettiriyorum. "Onunla birlikte yaşadığın için bunu duymak garip mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Bence bu harika." Bana dönüyor, gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışları gerçek. "Onu seviyorum ve ona ne kadar değer verdiğini bilmek hoşuma gidiyor."

Sesi bana bir şeyler yapıyor. İçimi ısıtıyor. Kalbimi sıkıyor. "Peki ya Charlotte? Artık çok yakınsınız. Hep iyi geçinir miydiniz?"

"Şöyle böyle" işareti yapıp cevap veriyor. "Çoğu zaman, ama küçükken her kardeş gibi kavga ederdik. Ben onun eteklerinden birini giymek isterdim. O benim giymemi istemezdi. Bu tür şeyler işte." Natalie sesini alçaltarak fısıltıyla itiraf ediyor: "Ben de ona şaka yapardım."

"Seni yaramaz kız." Parmaklarımı oynatıyorum, ağzındaki baklayı çıkarması için bir işaret. "Ne yaptın sen?"

"Okula deli gibi odaklanmıştı, bu yüzden bir sabah çalar saatini yanlış kurdum. Çok sinirlenmişti. Neredeyse bir sınavı kaçırıyordu. Benden hiç memnun değildi. Ama önemli değildi, çünkü onu çok kıskanıyordum."

Başımı eğiyorum. "Neden?"

"Okul onun için çok kolaydı. Liseyi hızla bitirdi ve Yale'e dünyanın en kolay şeyiymiş gibi girdi." Bira şişesiyle oynamak için arkasını dönüyor.

"Peki ya sen? Okul sana göre değil miydi?"

"Fiziksel şeylerle daha çok ilgileniyordum. Dövüş sanatlarına çok fazla zaman ve enerji harcadım, anlıyor musunuz? Ama yine de bu beni çıldırtıyordu çünkü ailem için okul daha önemliydi ve o da bunu başardı. Sanırım onlar

Doğru ama. O kârlı bir iş yürütüyor, ben ise sadece karate derslerinde yardımcı oluyorum," diyor saçlarını omzundan fırçalayarak.

"Hey," diyorum, sesim yumuşak. "Sen sadece bir yedek değilsin. Kendini geliştiriyorsun. İtibarını arttırıyorsun. Ve video serinin harika olacağına inancım tam. Hazır bahsetmişken, onları bana gösterecek misin?"

"Düzenlemeyi bitireyim, sonra sana e-postayla gönderebilirim," diye öneriyor, sesinde umutlu bir not var. "Eğer onları gerçekten görmek istiyorsan."

"Evet. Onları görmeyi ve size elimden geldiğince yardım etmeyi çok isterim." Gözleri parlıyor. "Gerçekten geri bildirim almak isterim."

"Buna güvenin. Onları harika yapmana yardım edeceğim. Ayrıca WH Marangozluk ve İnşaat'ta da harika olduğunu düşünüyorum. Sen bir asistandan çok daha fazlasısın Nat. Dükkanı sen yönetiyorsun. İşlerin yürümesini sağlıyorsun."

Ve şimdi gülümsemesi yüzüne yayılıyor. "Gerçekten mi?"

İltifat karşısında sesi çok mutlu çıkıyor ve tepkisi beni heyecanlandırıyor. "Yaptığın işte harikasın. Paha biçilmezsin."

"Bu çok eğlenceli. Sanki her gün bir yapbozmuş ve ben de tüm parçaları birleştiriyormuşum gibi hissediyorum."

"WH yapbozu telefonda seks müdürü olmaktan daha mı iyi?" Alay ediyorum. "Kürklerden ve ayaklardan *çok daha iyi*," diyor gülerek.

Dönüyor

elini koluna koyarak daha ciddi bir tavır takındı. "İşimi gerçekten seviyorum Wyatt, bu yüzden karate öğretmek için bu işi bırakmayı düşündüğümü düşünmeni istemiyorum. Hem işimi hem de dövüş sanatlarını hayatıma uydurmayı seviyorum."

Bir elimi alnımda gezdiriyorum. "Vay be. Çünkü biliyorsun ki sensiz berbat olurdu."

"Hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum. Bana sahip olduğun sürece," diyor. Sonra çifte anlamın farkına varmış gibi görünüyor ve hemen kendini düzeltiyor. "İşimden memnun olduğunuz sürece."

"Çalışmalarınızdan çok memnunum." Hikâyesini bitirmediğini fark ettiğimde biramı elime alıyorum. "Çalar saatlere verdiği cezanın ne olduğunu söylemedin."

"Bir hafta boyunca onun çamaşırlarını ve bulaşıklarını yıkamak zorunda kaldım."

Gülmekten kırıldım. "Eminim bunu bir daha yapmamışsındır."

Natalie mutlulukla omuz silkiyor. "Bu bir ceza değildi. amaşıır yıkamayı seviyorum." "Kimse amaşıır yıkamayı sevmez."

"O zaman ben bir istisnayım. Temiz alanları severim. Düzenli bir evi severim. Oraya ulaşmak için çalışmak umurumda değil."

"Çok iyi bir planlamacısın. Vegas'a prezervatif getirmenden etkilendim." Bir hamburger daha alıyorum ama ısırmadan önce ağzımdan çıkanı fark ediyorum. "Bunu söylememişim gibi davranabilir miyiz?"

Gülüyor. "Dinle, birbirimizin etrafında dolanmamıza gerek yok. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda da değiliz. Hayatımıza devam ettiğimiz için mutlu olalım. Eğlendik, geride bıraktık ve hâlâ eskisi gibi iş arkadaşı olarak takılabiliriz."

Tabaktan bir burger ısırtığı alıp kadeh kaldırıyor ve biz de ... burgerlere vuruyoruz. "Buna kesinlikle kadeh kaldıracağım. İş arkadaşları olarak."

Tabağı bitirir, sonra bir tane daha sipariş eder, ateşimizi birayla söndürür ve eski halimize döneriz. Ama bu tam olarak doğru değil. Çünkü onu evine bırakıp binasına giden yeşil tentenin altında durduğumda, gerçeklik bir kez daha yüzüme çarpıyor.

Mesele şu ki, seks öncesi günlere dönmeyi kabul etseniz bile, sadece birlikte olarak harika zaman geçerseniz bile, onun binasının önünde durduğunuzda ve tek düşünebildiğiniz neden onunla yukarı çıkıp duvara karşı onu beceremediğiniz, sonra kıvranıp kıvrılana ve gece kalıp her şeyi tekrar yapmak için yalvarana kadar onu öpemediğiniz olduğunda, cini şişeye geri koymanın neredeyse imkansız olduğunu fark edersiniz.

"Demek buraya kadarmış," diyor ve sesi tüy gibi çıkıyor.

Başımı sallıyorum, ayaklarımın üzerinde bir ileri bir geri kayıyorum.

"İşte bu kadar."

Yutkunuyorum ve boğazım kuruyor. Hatta kavrulmuş. Dudaklarımı yalıyorum. O da kendi dudaklarını hafifçe aralıyor ve bu sefer ikimizin de kafasının iyi olmadığından eminim. Bu gece neredeyse hiç içmedik ama yine de birbirimize daha yakın görünüyoruz. Belki de aramızda bizi birbirimize yaklaştıran görünmez bir çekim var.

Kaldırımındayız, evinin önündeyiz ve ben sadece onun farkındayım. Esintinin birkaç yumuşak sarı teli nasıl yüzüne doğru savurduğunu. Ellerini nasıl birbirine kenetlediğini, sanki onlarla ne yapacağını bulmaya çalışıyormuş gibi. Nefesinin dudaklarında nasıl gezindiğini.

İkimiz de hareket etmiyoruz.

Sonra bana sarılıyor. "Bu gece birlikte vakit geçirdiğimiz için gerçekten çok mutluyum," diye fısıldıyor, ağzı kulağıma yakın. İçimden bir ürperti geçiyor.

"Ben de," diyorum usulca, ama bırakmıyorum. Onu kollarıma almak çok iyi hissettiriyor. Bunun yerine ona daha sıkı sarılıyorum. Onu içime çekiyorum. Hatta ona daha sıkı sarılıyorum ve o da bana izin veriyor. Bana sokuluyor ve tam burada, bu gece o cini tamamen serbest bırakmaya hazırmışız gibi hissediyorum.

Bir araba korna çaldı. Uzaklaşmam için bir işaret. Vedalaşıyoruz ve kendime yarın onun yanında olmanın daha kolay olacağını söylüyorum. Ama yarın sabah işler çok daha karmaşık bir hal alacak.

Baş ve işaret parmaklarımı göz kapaklarımın köşelerine bastırıyorum. Eğer yeterince bastırabilirsem, belki telefonun diğer ucundaki kadının bana söyledikleri değişir. Ama kaç kez emin olup olmadığını sorsam da söylediği üç şey aynı kalıyor: Las Vegas adliyesinde fesih işlemimize dair bir kayıt yok. Easy Out Boşanma bunu hiç dosyalamadı. Easy Out Boşanma dükkanı kapattı ve paramızı aldı.

"Ancak kredi kartı şirketini aradığınızdan ve kredi kartınızı aldığınızdan emin olmalısınız.

799 dolar geri," diyor yardımsever bayan, sanki önemsedığım para buymuş gibi. "Harika. Başka bir fesih için ihtiyacım olacak," diyorum ve ahizeyi kapatıyorum.

Aşağı. Ofis telefonlarının faydası mı? Cep telefonuyla yapamadığınız şekilde onlara kızabilirsiniz. Harika.

Arkamı döndüğümde Natalie kapının girişinde duruyordu. Gözleri endişeden kocaman açılmıştı. "Az önce ne dedin sen?" Her kelime yapmacık.

"Hiç başvurmadılar. Dolandırıldık." Köhne ofis koltuğuna gömüldüm ve bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Kapının pervazına tutunuyor. "Şimdi ne yapacağız?"

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum, damarlarımda yoğun bir gerilim var çünkü her şey yine yolunda gidiyordu ve şimdi Vegas'ta olanların Vegas'ta kalmadığı ortaya çıktı. Bizi takip etti. Bu evlilik geçmeyen bir enfeksiyon gibi. Görünüşe göre serim devam ediyor.

Gözleri duvar saatine doğru kayıyor. "Gitsen iyi olur Wyatt. İşe geç kalmak istemezsin. Dolap kapaklarını alalım ve seni buradan çıkaralım. Bu işi bugün halledeceğim. Söz veriyorum. Bir yolunu bulacağım."

"Tamam," diyorum iç çekerek ve iyi ki iş programının başında o var çünkü bu sabah nereye gittiğimi çoktan unutmuşum.

İhtiyacım olan ahşap malzemeleri toplamama yardım ediyor, onları bana veriyor ve ardından dün gece bıraktığım sandalyeden alet kemerimi alıyor. Gözleri ellerimin dolu olduğunu fark ediyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan elleri kalçalarımın doluyor ve alet kemerini yerine takıyor.

"İşte," diyor ve beni ofisimizin yanında kullandığım otoparktaki kamyonu götürüyor.

"Hector bugün sana yardıma geliyor. Sen sadece işine odaklan. Cidden, ben hallederim," diyor ve yumuşak elini Frisky Mittens gibi koluma doluyor. Bu düşünceyi göz kırparak uzaklaştırıyorum. *Onu bu şekilde düşünemem.*

Bana kahverengi kâğıda sarılı bir şey uzattı. "Nedir bu?"

"Dün gece için teşekkür etmenin bir yolu. Öğle yemeğin için sana sandviç yaptım. Ekstra sriracha. İçinde bir de Oreo var. En sevdiğin," diyor tatlı küçük bir gülümsemeyle, bunu sevmemi istediğini söyleyen bir jestle.

Hoşuma gitti. "Teşekkür ederim," diyorum ve kamyonete binip yola koyulduğumda, tüm bu alışverişin ne kadar kadınca olduğunu fark ediyorum. Alet kemerini takıyorum.

Beni araca kadar uğurladı. Bana kendi yaptığı öğle yemeğini verdi.

Sanki Bayan Hammer'mış gibi.

Ve öyle.

Ama 10. Cadde'ye dönmek için sinyal lambasını yaktığımda aklıma birden bir fikir geliyor. Bana daha önce hiç sandviç yapmamıştı. Ya sriracha'nın içine arsenik koyduysa? Ya bütün bunlar Bayan Hammer olarak işimi ele geçirmek için yaptığı gizli bir oyunsa? İptal şirketinin izini süren oydu. Ya sahte bir hizmet olduğunu biliyorsa? Ya ben bu sandviç sayesinde balıkların yatarken her şeye sahip olmak için beni kandırıyorsa?

Bir taksi kornasını çalıyor, kulaklarımda çınlıyor ve ben de frene basıyorum.

Vay anasını. Neredeyse kırmızı ışıkta geçiyordum. Kavşakta beklerken nabzım kontrolden çıktı.

Kendine gel Hammer. Kimse seni öldürmeye çalışmıyor. Paranoyaklaşıyorsun. Sakinleşmen gerek.

Birkaç derin nefes alıyorum, zihnimi boşaltıyorum ve araba sürmeye odaklanıyorum. Park edip müşterinin binasına doğru ilerledikten sonra sandviçi köşedeki çöp kutusuna atıyorum.

Altı ayak altında olmaktansa güvende olmak daha iyidir.
Birkaç dakika sonra, bugünkü işimin dördüncü kat penceresinden, evsiz bir adamın çöp kutusunu karıştırdığını ve onu aldığını gördüm.
Harika. Şimdi onun pis uykusu benim ellerimde olacak.

* * *

Natalie: Şimdi ne yapacağım???

Charlotte: Avukat olan bir arkadaşımı aradım. Bana yol gösterdi. Dürüst olmak gerekirse çok da önemli değil. Temelde iki yol var. Birincisi, Nevada için evrak işlerini yeniden yapabilir ve posta yoluyla başvurabilirsiniz, ancak bir hakimin sizi bir duruşma için şahsen görmek isteme ihtimali var.

Natalie: İkincisi ne?

Charlotte: Diğer seçenek, ve bu muhtemelen her şeyin düzgün yapıldığından emin olmak için en güvenli seçeneğiniz, NY'de boşanmaktır.

Boşanmak istemiyorum. Evli olmamak istedim.

Charlotte: Anlıyorum, ama bu iyi bir çözüm gibi görünüyor. Çok da kolay. Sizin durumunuzda, anlaşmalı boşanma denen şeyi yapacaksınız. Ve bunlar hepimizin duyduğu uzun süren NY boşanmalarından farklıdır.

Natalie: Neden evliliğimizi New York'ta iptal ettiremiyoruz?

Charlotte: Bakalım hak kazanacak mısınız? İkinizden biri başka biriyle evli miydi?

Natalie: Um. Hayır.

Charlotte: İki eşlilik davası açılmaz o zaman. Bunu işaretleyin. Evlendiğiniz sırada ikinizden biri cinsel ilişkiye giremiyor muydu?

Natalie: Çok komik. Biz tam tersiydik. Görünüşe göre tek yapabildiğimiz buymuş.

Charlotte: Ben de öyle düşünmüştüm :) İkinizden biri beş ya da daha fazla yıl boyunca tedavi edilemez şekilde deli miydi?

Natalie: Kesinlikle tüm gece boyunca. Bu sayılır mı?

Charlotte: Korkarım ki bu beş yılı tam olarak karşılamıyor. Gördüğünüz gibi, New York evliliğin iptali konusunda biraz karmaşık. Garip bir şekilde, New York'ta boşanmak daha kolay. En azından anlaşmalı boşanma öyle. Ben buna oy veriyorum.

Harika. Şimdi boşanmış bir kadın olacağım. Bu kara bir leke olacak.

Charlotte: Boşanmış insanları damgalamazlar, Nat. Ya da dövme yaptırmıyorlar.

Gerçekten boşanmanın utanılacak bir şey olmadığını biliyorum. Ama bu gerçek bir boşanma değil. Votka, hormonlar ve aptallıktan doğan aptalca bir boşanma. Tam bir aptaldım.

Charlotte: Sadece eğleniyordun.

Natalie: Benim durumumda, eğlence = aptallık

Charlotte: Kendini hırpalamayı bırak. Sadece yapman gerekeni yap.

Natalie: Yapacağım . . . Ben sadece çok Odaklanamıyorum. Videolarım berbat . . . Tüm bu durum beni üzüyor.

Charlotte: Neden?

Natalie: Nedenini biliyorsun

Charlotte: Nasıl hissettiğın yüzünden mi?

HİSLERDEN NEFRET EDİYORUM. DURDUR ONLARI.

Charlotte: Puf. Bitti.

Natalie: Seni seviyorum. Teşekkür ederim. Şimdi daha iyiyim.

Charlotte: Sonra gel de sarılalım. Şimdilik, sana bundan sonra ne yapacağınla ilgili tüm detayları e-posta ile gönderiyorum.

* * *

Saat dörtte kaldırımı geçip kamyonuma gidiyorum, aletleri kabine yüklüyorum. Dağınık sakallı ve kirli ceketli bir adam yanımdan geçip gidiyor. Durdu, arkasını döndü ve bana bir başparmak işareti yaptı. "Hey, dostum, bu sabah o sandviçi neden attığını bilmiyorum ama attığına sevindim. Harikaydı."

Yüzüm birkaç saniye boş kaldı, sonra kafama dank etti. Hindi pususundan kurtuldu. Yani sadece cinayete suç ortağı olmadım, Natalie de beni bir ciabatta ile öldürmeye çalışmadı.

Tabii ki yapmadı, seni aptal. Hemen sonuca vardın. En kötüsünü düşündün. Onu diğerleriyle aynı kefeye koydun. Bilmen gerekirdi. Daha iyi.

Ofise döndüğümde, yeni bastığı sayfaları masasına yerleştiriyordu. Aletleri bırakıp ona doğru yürüyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, bu kadar yakın olmama şaşıyor. Chase'in tavsiyesi yankılanıyor.

Tam tersini yap.

Eğer içgüdülerim onun beni hindi ile işten çıkarmak istediğini varsayıyorsa, ben tam tersini yapacağım. "Sandviğin tadına doyum olmazdı," diyorum ona, içimden yaptığım şakanın tadını çıkararak. Kollarımla ona sarılıyorum.

Gülümsemesini omzumda hissedebiliyorum. "Sadece bir sandviçti, ama bir şey değil."

Ayrıldığımızda gözlerimiz buluşuyor ve minnettarlığım kayboluyor. Aptallığım da öyle. Onun yerinde sadece arzu var. Saçlarını yanağından çekiyorum, başparmağımı çene çizgisinde gezdiriyorum ve alnımı onunkine yaklaştırıyorum. "Seni çok istiyorum," diyorum ona, çünkü bu sadece gerçek değil, bu sabah ona söylemek istediğim şeyin tam tersi.

Gömleğimi kavırıyor ve gözleri kararıyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki bu beni deli ediyor."

İçimi şehvetli bir rahatlama kaplıyor. Yanaklarını ellerimle kavrayarak gözlerinin içine bakıyorum ve içimdeki ateş yoğunlaşıyor. Daha önce titreyen şey şimdi alev alev yanıyor. Ağzımı onunkine doğru eğiyorum ve dudaklarımız birbirine değdiği anda tüm bu savaşı duyular yatışıyor, yerini sadece ona karşı hissettiklerimin mutlak doğruluğu alıyor.

Dudakları ayrılıyor ve dilimi ağzının içine kaydırıyorum. Başım dönüyor ve kalbim göğsüme çarpıyor. Bunu özlemiştim. Bunu arzuladım. Buna ihtiyacım vardı. Dünyada yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yokmuş gibi onu öpüyorum.

Vücudum onunla aynı hizaya geliyor, ereksiyonum kalçasına geliyor ve hafifçe inliyor, geri çekilirken beni daha yakına çekiyor. Kıcı metal masaya çarpıyor, sonra masanın üzerine çıkıyor. Gözlerimi açtığımda arkasında kayan kâğıtları görüyorum,

Sonra da yere. Masanın üzerine tünüyor, beni kendine çekmek için bacaklarını açıyor.

Oradaydım, kalçalarının arasına sıkışmıştım, zonklayan ereksiyonum tenine sertçe bastırılmıştı. *Ait olduğu yere.* Yüce Tanrım. Olmak istediğim yer burası. Burada onunla. Benim için hazır.

Öpüşmeyi kesiyorum ve sert ellerimi çıplak kollarında gezdiriyorum. Ona dokunduğumda titriyor ve bacaklarını bana daha sıkı sarıyor.

"Seni tekrar becermeyi düşünmeden edemiyorum, Nat. Sana tekrar dokunmayı," diyorum ağzımı kulağına götürerek. "Ve seni tatmayı."

Dudaklarından yumuşak bir nefes dökülürken titriyor.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Kulak memesini dişlerimin arasına aldım ve etini ısırđım. "Eminim yüzümün bacaklarının arasında olmasından hoşlanırsın."

Evet diye inlerken cevabı ahlaksızca geliyor.

İşte bu şekilde kendimi onu masanın üzerine iterken, dizlerini yukarı kaldırıp topuklu ayakkabılarını kenara asarken ve o güçlü, biçimli bacaklarını açarken buluyorum. Eteğini beline kadar itiyorum, külotunu yana çekiyorum ve sonra sıcak, ıslak amını öpüyorum.

Dilimde cennet gibi bir tadı var ve göğsümde bir gümbürtü yükseliyor. Çok kaygan ve istediğın kadının senin için bu kadar ateşli olduğunu bilmekten daha iyi bir şey yok. İçimdeki mağara adamı onun üzerinde çıldırmak, amını acımasızca yalayıp yutmak istiyor. Ama önce onu oraya götürmeliyim.

Saatte 60 mil hızla başlayamam. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirerek kendimi hızlandırıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor ve onun seksi seslerinin tüm anıları geri dönerken gülümsüyorum. Bu kadar gürültülü olmasına, çıkardığı seslere, söylediğı şeylere bayılıyorum. "Hayal kuruyordum. Dudakların sadece ..." Klitorisini onu kıvrandıracak şekilde ağzıma alırken, kelimeleri nefes nefese kesiliyor.

"Öyle mi? Seni yememi mi istiyordun?" Yüzümü kaldırıp pembe külotunu tutuyorum ve tek bir hareketle çekip çıkarıyorum.

"Çok fazla, çok fazla," diyor, kalçalarını bir davet gibi kaldırıyor, sanki buna benim kadar çaresizce ihtiyacı varmış gibi.

Tümseğinin tepesini öpüyorum ve sonra fısıldıyorum, "Bana tek düşündüğünün bu olduğunu göster."

Bacaklarının arasındaki görkemli topraklara dönüyorum. Kokusu uyarılmışlığıyla parlıyor, o kadar ıslak ve parlak ki, kaygan pembe etinin görüntüsüne hayran olmak istiyorum, ama tamamen onu tüketmek ve onun tarafından tüketilmek istiyorum.

Ellerimi bacaklarına bastırarak, onu tekrar açıyorum ve yalıyorum, uzun, gür bir vuruşla yukarı doğru, dilimi en tepedeki zonklayan klitorisine doğru fırlatıyorum.

Adımı haykırıyor.

Dilim tersten gidiyor, aşağıya doğru iniyor. Tanrı'nın adını inliyor.

Ve şehre gidiyorum, ıslaklığını yalıyorum. Onun tatlılığını emiyorum. Nefes nefese kalıp kıvrana ve bu sefer İsa'nın adını söyleyene kadar onu yiyip bitireceğim. Belki tüm azizleri de çağırmasını sağlayabilirim.

Elleri saçlarımı arıyor, tutuyor, sıkıyor. Kalçaları kalkıyor, dudaklarını öptüğüm gibi amını öperken hareketlerime uyuyor. *Açlıkla.* Sanki yemeye doyamıyormuşum gibi.

"Çok iyi, çok iyi, çok iyi," diye inliyor, saçlarımı çekiştiriyor, yüzümü yaklaştırıyor, inan bana, şu anda onun içine gömülmüş olsam bile. Olmak istediğim başka bir yer yok. Ereksiyonum kotumdan kaçmak için savaş veriyor. Onu hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyorum.

Kalçaları yüzüme sürtünüyor, tırnakları kafatasıma batıyor ve sadece benim giderebileceğimden emin olduğum bir ihtiyaçla ağzımın içinde sallanıyor. Daha hızlı yalıyorum, onu daha açgözlü bir şekilde öpüyorum, bacaklarını başımın etrafında kilitleyene kadar dilimi tatlı klitorisine değdiriyorum. "Tanrım, durma, geliyorum, durma, geliyorum" diye haykırıyor.

Ona asla durmayacağımı söylemek istiyorum ama zar zor nefes alabiliyorum çünkü dudaklarımın, çenemin, yüzümün her yerine boşalıyor. Orgazmı içinden geçerken titreyip sarsılana kadar adımı söylüyor, yükseklerden inerken daha yumuşak bir sesle "oh Tanrım" diye nefes alıyor.

Doğrulup elimi ağzıma silerken önümdeki manzaraya bakıyorum. Natalie masasının üzerinde, bacakları ardına kadar açık, güzel yüzü saf bir memnuniyetle renklenmiş, sarı saçları dağınık.

Mutluluk. Kahrolası mutluluk.

Gözlerini kırıştırarak açıyor ve sanki bir rüyadan uyanmış gibi oluyor. Bakışları benimkini bulduğunda gülümsüyor ve bu yeni bir gülümseme, beni bir şekilde daha da tahrik eden aptal bir sırıtış.

İnanılmaz bir şekilde, kolunu kaldırıp bana doğru uzandığında içimdeki kıvılcım daha da yükseliyor. Elini tutuyorum, onu kendime çekiyorum ve masadan kalkmasına yardım ediyorum. Eteğini düzleteceğini, saçını kabartacağını falan düşündüm.

Onun yerine arkasını dönüyor, eğiliyor ve avuçlarını masanın üzerine koyuyor. Bir adak.

İkinci kez sormasına gerek yok. Kotumun fermuarını açıyorum, külotumu indiriyorum ve aletimin başını tüm o ıslaklığa sürüyorum. Gurur içimde kabarıyor. Benim yüzümden sırılsıklam olmuştu. Damlıyor çünkü onu çok sert boşalttım.

Sonra aklım başıma geliyor. "Prezervatif almalıyım," diye mırıldandım.

Başını iki yana sallar. "Biz iyiyiz. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadığın sürece-"

"Sikeyim hayır."

"O zaman bana aletini ver Wyatt," diyor küçük, pis bir göz kırpmayla.

"Al onu, tatlım. Al şunu," diye homurdandım, başını aletin arasına sürttüğümde.

bacaklarını ve içine sok.

Nefes nefese kalıyor ve bir anda hâlâ karım olan kadının içine tamamen gömülüyorum. Bu küçük durumla ilgili korkunç derecede yanlış bir şeyler olsa da, şu anda garip bir şekilde doğru hissettiriyor. Ama sikmem gereken kadını varken unvanlar ya da etiketler üzerinde duramam. Ellerim kalçalarını kavıyor ve mükemmel açıyı bularak kıcını biraz yukarı kaldırıyorum.

Onu doldurduğumda, geri çektiğimde, içine girdiğimde çok iyi oluyor. Her saniye benimle birlikte ve ateşli bir uyum içinde hareket ediyoruz. Hızlı, sert vuruşlar. Derin, güçlü itişler. İnlemeler ve homurdanmalar birbirinin üstüne biniyor. Kalçalarımı döndürüp içeri giriyorum ve o da benimle birlikte sallanıyor, zevkimiz için vücudunu bana veriyor.

Dakikalar içinde, kenara geri döndü. Masanın kenarlarını kavıyor ve adımı haykırıyor. "Tanrım, Wyatt. Aman Tanrım!" diye bağırıyor ve dudaklarından dökülen isminin sesi taşaklarımı sıkıyor. Zevk içimde tırmanıyor, onu ikinci doruk noktasına kadar becerirken zirveye ulaşıyor, orgazmı sikimi kaplıyor.

O altımda titrerken, ben patladım. "Siktir, Nat. Çok sert boşalacağım."

"Evet," diye ısrar ediyor ve ellerimi omuzlarına götürüp onu yer.

"Çok sert," diye inliyorum iterken. Vücudum bembeyaz yanıyor ve orgazm içimden geçerek beni saf, bedensel bir zevkle yakıyor ve yüksek sesle "Bayıldım" diyerek onun içine boşalıyorum.

"Ben de. Tanrım, ben de."

Üzerine yığılıyorum, göğsüm sırtında, onu eziyorum. Yumuşakça mırıldanıyor, tatlı bir mırıltı vücudumun onunkinin üzerinde olmasından hoşlandığını söylüyor, ben de kalıyorum. Yanağını öpüyorum, sonra dudaklarına yumuşak bir okşayış fırçalıyorum. "Las Vegas'ta seninle uyandığımdan beri bunu tekrar yapmak istiyorum."

"Öyle mi?" dediğinde şaşırmış görünüyor.

Ona karşı başımı sallıyorum. "Çok fazla. Bu kadar çok olması çok saçma."

"Ben de öyle. Ne zaman yanımda olsan sana dokunmak, seni öpmek, seni yeniden hissetmek istiyorum."

En iyi kararına rağmen gülümsüyorum. "Yemin ederim ayık olmak sarhoş olmaktan daha iyi."

"Yepyeni bir şekilde sarhoş edici" diyor.

"Daha fazla katılamazdım." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra mutlu bir şekilde iç geçirdim.

Çünkü mutluyum. Şu anda endorfinle zıplıyorum. Burnumu saçlarında gezdiriyorum. Onu içime çekiyorum. Doyamıyorum. "Günün nasıl geçti?"

"İyiydi. Gerçi şimdi çok daha iyi." "Ofiste her şey yolunda mı?" Şakacı bir şekilde sordum. "Ofiste her şey harika, özellikle de mesai saatleri dışında."

Parmak eklemlerimi masasına vuruyorum. "Bu mükemmel bir masa. Patronuna bunu seçerek harika bir iş çıkardığını söylemeyi unutma."

Dirseğini tekrar göğsüme sapladı. "Ben seçtim."

"Hmm. Peki o zaman," diyorum alnına bir öpücük daha bırakarak. "Ofis mobilyaları konusunda mükemmel bir zevkin var."

Ama yatak odası sohbeti bittikten ve temizlendikten sonra, buradan nereye gideceğimizden emin değilim. Natalie en işlek sesiyle, "New York'ta anlaşmalı boşanmayı nasıl yapacağımızı konuşmak ister misin?" dediğinde sorun benim için çözülüyor.

Ve dostum, hiçbir şey insanı bundan daha hızlı ayıltamaz.

Bir siren çalıyor.

Cumartesi sabahı kırmızı itfaiye aracı Central Park West'e doğru hızla ilerlerken, iç yolda yürüdüğüm ten rengi Chihuahua burnunu havaya kaldırıyor.

Topun sahanın dışına çıkıp çıkmadığını görmek için bekleyen bir vurucu gibi elimi alnıma götürüyorum. "Ve tribünlere doğru gidiyor! Neredeyse oldu!"

Köpeğin ağzı kapalı ama burnu havada ve oynadığımız köpek tombalas1 oyununda büyük kazanma ihtimalim beni heyecanlandırıyor. Çünkü gezdirdiğiniz bir köpek ulumaya başladığında *tüm* puanları alırsınız.

Yanımda tırıs giden yedi kiloluk köpeğe bakıyorum, bekliyorum, bekliyorum, köpeğin haykırmasını bekliyorum.

Nick yanımda, eli gönüllü olarak çalıştığımız Little Friends kurtarma merkezinde geçici bir yuva kuran Jack Russell Terrier'in deri tasmaına sarılmış. Köpeği yumuşak bir miyavlama çıkarırken sırtıyor. "Belki sen kazanırsın, belki de ben sana dersini veririm" diyor, köpeği şimdiye kadar duyduğum en destansı ulumayı salmadan hemen önce.

Beyaz ve kahverengi hayvanı sonraki otuz saniye boyunca vahşi bir hayvanı taklit etmeye devam ediyor ve itfaiye aracının sireni uzakta kaybolmaya başlayana kadar kulağa son derece sevimli geliyor.

"Dostum," diyorum kederli bir şekilde, köpekler her zamanki hızlı adımlarına devam ederken. "Bu hafta şansım çok kötü gidiyor."

Önce dizime vurdular, sonra lezzetli bir sandviçi aptalca çöpe attım ve bunların üstüne bir de zombi evliliğim var. Ben sadece

ölümsüz birliğı sıradan silahlarla öldüremezsiniz. *The Walking Dead* tarzına dönüp tam ölçekli bir boşanma saldırısıyla beyin sapından vurmam gerekecek.

Sanki akşamdan kalma gibi.

Ama asıl kötü şans Natalie'nin görkemli ofis seks maceralarımızdan sonra 180 derece dönmesi. Artık işyeri cadalozu değil. Onun yerine, Bayan İlkel ve Düzgün, şimdiye kadarki en zihin uyuşturan, ruhu çalan şeye odaklanmış ... evrak işlerine.

"Zor bir hafta mıydı?" Nick beni sırtımdan alkışlayarak soruyor. "Yine bir fahişeyle arkadaş mı oldun?"

"Evet. Senin düğününe götüreceğim," diyorum ve hemen ona geri veriyorum.

"Ouch." Küçük Dostlar'a yaklaştığımızda Nick boğazını temizliyor. "Düğünümünden bahsetmişken ..."

"Dur tahmin edeyim. Sizi karı koca ilan edebilmem için nikah memuru olmamı istiyorsunuz."

"Vay canına, hayır," diyor başını kararlılıkla sallayarak. "Asla ve asla."

"Sen kaybedersin. Bana uyar," diyorum ve sonra aklım tekrar Vegas'ta, düğünümün parçalarını yakalamaya çalışıyorum ama şansım yaver gitmiyor. Hala sadece Elvis, favoriler ve *ben varım*.

"Aslında senin sağdıcım olmanı umuyordum."

Nick'in bana sormasına garip bir şekilde şaşırarak olduğum yerde durdum. "Spencer'in sağdıcın olmasını isteyeceğini sanıyordum."

İkiz kardeşim omuz silkiyor. "Evet, ama benimle aynı DNA'yı paylaşmak zorunda kaldın, o da var."

Gözümünden var olmayan bir damla yaşı siliyorum. "Vay canına, çok içtendi. Çok dokunaklıydı."

"Ciddiyim ama. Ciddiyim Wyatt. Artık şaka yok. Harper'ın benim için ne kadar önemli olduğunu anlamama yardım ettin. Bana doğruyu söyledin ve ona olan hislerimin gerçek olduğunu görmemi sağladın. Ne olursa olsun sen benim kardeşimsin. Ama aynı zamanda ihtiyacım olduğunda kıcıma bir tekme de sen attın."

Ayağımı kaldırıyorum ve Central Park'ın dışında kıcına vuruyormuş gibi yapıyorum. "Kıç tekmeleme konusunda çok iyiyimdir."

"Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama söz konusu kadınlar olduğunda garip bir şekilde iyi tavsiyeler veriyorsun. Ve düğümü attığımızda yanımda senin olmanı istiyorum."

Onu sırtından alkışladım. "Hey, sen ve Harper hakkında tavsiye vermek kolaydı. Siz ikiniz bir elmanın iki yarısı gibisiniz. Gibbons gibisiniz."

Soru sormak için bir kaşını kaldırıyor.

"Termitler, kel kartallar, kuğular ve kunduzlarla birlikte ömür boyu çiftleşen nadir hayvan çiftlerinden biri olduklarını biliyor muydunuz?"

"Gibbonlar hakkında bunu bilmiyordum. Ama şimdi beynim genişledi."

"Ona bakışını görür görmez onun senin gibbonun olduğunu anladım," diyorum ve vurmak için bir yumruk kaldırıyorum. "Bir termitten daha iyi."

Gülüyor. "Harper kesinlikle benim gibbon'um. Ve bir termitten çok daha havalı."

"Ayrıca, smokin içinde gerçekten çok iyi göründüğümü de eklememe izin verin." Yaya geçidinde beklerken papyonumu düzeltiyormuş gibi yapıyorum.

Nick ondan bana doğru eliyle işaret ediyor. "Ben daha yakışıklı olsam da ikimiz de yakışıklı şeytanlarız."

"Hey, Kelimelerin Kralı, daha yakışıklı kelimesinin insanların kullandığı bir kelime olmadığını biliyor musun?"

"Ama söz konusu olan sen ve ben olunca yapmalılar," diyor ve caddeyi geçerken Nick'in iyi tavsiye hakkındaki yorumunu düşünüyorum. Harper hakkında ona ne söylediğimi tam olarak hatırlayabiliyorum - erkek gibi davranması ve ona karşı olan hisleriyle yüzleşmesi gerektiğini. Soru önümde sallanıyor - kardeşime bu bilgece tavsiyeyi verdiğime göre, kendime ne söylerdim? Natalie ile olan durumumu nasıl idare *etmemi* tavsiye ederdim? Ama bir şey bulamadım.

"Sağdıcin olmak benim için bir onurdur," diyorum Nick'e, çünkü en azından isteğine bir cevabım var. "Özellikle de kesinlikle bana mahkûm olduğun için. Köpek uluması gibiyim. Bulaşıcıyım." Bu bana bir fikir verdi. "Hey, ya *ben ulursam*? Bunun için puan var mı?" Çenemi gökyüzüne kaldırıyorum ve en iyi kurt ulumamı yapıyorum.

Ve benim Chihuahua'm çıldırıyor.

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," diyorum köpeğe.

Küçük Dostlar'da köpekleri Penny adında sevimli bir esmer olan kurtarma yöneticisine teslim ediyoruz. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve kürek kemiğinin üst kısmında daha önce hiç görmediğim bir tür çiçek dövmesi var.

"Güzel mürekkep," diyorum arkasını döndüğünde.

Dalgınca elini boynunda gezdiriyor ve parlak bir gülümseme yayıyor.

"Teşekkürler, yeni yaptırdım. En sevdiğim çocuklar nasıl?"

Nick elini tezgâha vurarak, "Oh, harikayız," diyor.

Penny gülüyor ve başını sallıyor. "Turbo ve Charger'ı kastetmiştim," diyerek gezdirdiğimiz ve şu anda arkasındaki açık oyun alanında oynayan köpekleri işaret ediyor. Küçük dostlara belalı isimler veren barınakları sevmek lazım.

"Bu adamlar harika. İsimlerinin hakkını veriyorlar," diyorum. "Bunu duyduğuma sevindim. Charger'ı kontrol etmek için daha sonra biri gelecek."

diyor, Nick'in gezdirdiği köpeği işaret ederek. İşaret ve orta parmağını birleştiriyor. "Umarım işe yarar. Gelecek olan adam köpeğin çok havlayan ya da uluyan biri olmadığından emin olmak istedi. Apartman endişeleri falan. Onu gezdirirken gürültü yapıyor muydu? Çünkü burada iyi."

Omurgam dikleşiyor ve Nick yutkunuyor, sonra hızla söze giriyor. "O sadece itfaiye araçlarına ulur."

Penny'nin burnu kırışır. Üzerinde küçük bir çil takımyıldızı beliriyor. "O zaman belki de Turbo onun için en iyisidir."

Mutlu bir şekilde omuz silkip başımı sallıyorum. "Evet, o küçük Chihuahua da çok havalı bir köpek, umarım işe yarar."

Avucunu kaldırıp önce bana sonra Nick'e beşlik çakıyor. "Tekrar teşekkürler çocuklar. Cuma günü görüşür müyüz?"

"Burada olacağız," diyorum ve iPhone'unu işaret ediyorum. Arkasındaki bazaya takılı ve güzel bir melodi çalıyor. "Bu grubu seviyorum. Geçen hafta ilk kez dinledim."

"Ben de," diyor, ela gözleri heyecanla parlıyor. "Yeni müzikler bulmaya bayılıyorum."

Nick boğazını temizler ve söze girer, "Hey Penny, Wyatt'ın uluyabildiğini biliyor muydun?"

Penny bir kaşını kaldırır. "Söylemiyor musun?"

"O pek çok yeteneği olan bir adam. Size bir ev inşa edebilir, harika bir omlet pişirebilir, harika yeni melodiler bulabilir ve aya havlayabilir. Ayrıca Cuma geceleri de boş-"

Ve elim Nick'in ağzını kapatmak için dışarı fırladı. "Cuma günü boştum. Ama Cuma gecesi için bir iş ayarladım."

Penny maskaralıklarımıza gülüyor. "Köpekleri gezdirdiğiniz için teşekkürler çocuklar."

Ayrıldığımızda Nick alnını kurtarmaya doğru eğdi. "Olay nedir? Penny için aylardır yanıp tutuşuyorsun. Ve ona çıkma teklif etmiyorsun? Onu senin için kabartıyordum."

Omuz silkiyorum. "Sadece bir şeyler oluyor." "Yani bekarlığa

mı döndün?"

Homurdanıyorum. "Bekâr değilim. Sizi temin ederim."

Nick birkaç saniye boyunca bana baktı. Bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kısıyor, sonra bir kaşını kaldırıyor. "Vegas'ta bir şey mi oldu?"

Kaldırımında kısa bir süre durdum. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"O zamandan beri farklı davranıyorsun."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum, her ne kadar içimden kardeşimin nasıl bu kadar gözlemci olduğunu merak etsem de.

"Görünüşe göre birkaç ay önce Penny ile sohbet etme şansına seve seve atlardın. O senin için mükemmel. Anladığım kadarıyla Vegas'ta Natalie'yle aranızda bir şeyler oldu ve bu yüzden Penny'yle ilişkini sürdürmüyorsun." Nick yüzüme bakıyor ve iri böcek gözleriyle bana bakıyor. "Şimdi kim iyi tavsiye veriyor?"

Göğsünü hafifçe itiyorum. "Bundaki tavsiye neydi? Daha çok bir gözlem gibi geldi ve doğru bir gözlem bile değildi." Kardeşime güvenmediğimden ya da onunla tartışmak istemediğimden değil.

Asıl sorun, Natalie konusunda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmaması ve küçük, berbat birlikteliğimizi herkese anlatmaya hazır olmamam.

Bu onun için adil değil. "Ve bu arada, gitmem gereken bir yer var."

Yakında Natalie ile buluşacağım.

Şehir merkezine gitmek için metroya binerken, keşke Penny'ye çıkma teklif etseydim diye içimden geçiriyorum. Daha çok, keşke isteseydim diyorum. Keşke eski karım olma yolunda ilerleyen bir kadınla kahve içmek istediğimin yarısı kadar başka birine çıkma teklif etmek isteseydim.

Natalie'yi görmeden önce, Chase'i görmek için Greenwich Village'da planlanmış bir mola veriyorum.

Sarı ve siyah mıknatıslı aleti dairenin duvarına tutup alçı yüzeyi tarıyorum. "Sorun şu ki, bu saplama bulucu ben etraftayken sürekli ötüyor," diye kestirip atıyorum.

Kiralamayı düşündüğü tek yatak odalı evin oturma odasının duvarındaki çivileri ararken Chase, "Har, har, har," diyor. "Sence bu şakayı bırakabilecek misin?"

Parmak eklemlerimi duvara vururken başımı sallıyorum. "Bazı şakalar hiç eskimiyor. Her neyse, işte çiviler, böylece rafları sorunsuz bir şekilde kurabiliriz. Okuduğun bütün o büyük kitapları hanımlara göstermek için onlardan bir sürü istediğini biliyorum. Ama bu kadar çirkin olduğun için muhtemelen evine bülbül bile getiremezsin."

Derin bir iç çeker. "Haklısın. Onları buraya getirmeyeceğim. Çünkü bana bir ağaç gibi tırmanmak için bekleyemeyecekler. Asansörde üzerime çullanacaklar."

Saplama bulucuyu arka cebime atıyorum ve ardından ısrarlı bir bip sesi çıkarıyorum. "Oh adamım, tam burada benimle birlikte durmayacak."

"Açıkçası beni buluyor," diyor potansiyel oturma odasının kapı çerçevesine yaslanarak.

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Gördün mü? Sen bile karşı koyamıyorsun. Damızlık bulma şakasının gücünü inkar edemezsin."

Bakışlarını boş dairede gezdiriyor. Kiralamacı, imzalamadan önce son bir kez bakmasına izin verdi. Emin olmak için ona katılmamı istedi.

Evin gizli bir yapısal sorunu yoktu. Gerçi bu onun sorumluluğunda değil ama ikimiz de kiracıların harap dairelere taşındıktan sonra onarım için ev sahipleriyle mücadele ettiklerine dair korku hikayeleri duyduk. En iyisi önceden evin sağlam olduğundan emin olmak ve bu ev iyi görünüyor. Eski bir bina olması ve Arnavut kaldırım ve havalı restoranların bulunduğu harika bir blokta yer alması daha da dikkat çekici.

Chase çıplak zemin ve duvarları işaret ediyor. "Burası çalıntı, ha?"

"Evet, kesinlikle al."

"Harika. Sanırım şimdi kiralama acentesini görmeye gideceğim. Kontrol etmek için ondan anahtarları istediğimde, tek yapmam gereken öldürücü gülümsememi göstermekti ve o da anahtarları verdi. Benim için çok ateşli." Sırıtırken ela gözlerini kırıştırıyor. "Çok yakışıklı olduğum için bana indirim yaptı."

Gözlerimi deviriyorum. "Dostum, sana indirim yapmadı. Birincisi, sen Henry Cavill ya da New York Yankees'in kısa topçusu değilsin. Öyle bir nüfuzun yok. İkincisi, burası New York. Kimse bir daire için indirim alamaz."

"Sen sadece benim kadınları böyle tavlama yeteneğimi kıskanıyorsun." Parmaklarını şıklatır. Sonra bir anda sesi ciddileşiyor. "Peki, karınla aranızdaki mesele nedir?"

Mutfak kapısına yaslanıyorum ve derin bir iç çekiyorum. İkimiz de şakaları bıraktık. "Kahretsin dostum, bilmiyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum." Ona son durumu anlatıyorum, böylece skoru biliyor - evliliğimizi feshettik, masasında tavşanlar gibi seviştik ve sonra o Kendin Yap Boşanma Kraliçesi oldu.

Chase kaşlarını çatarak başını kaşır. "Beni yakaladın. Kafam karıştı."

"Hadi ama, Doktor Beyin. Sen asla şaşırmazsın."

"Hayır, yani sorunun ne olduğunu anlamıyorum." Bir yumruğunu diğer avucuna vuruyor. "Onu becerebilirsin."

Yaltaklanıyorum. "Bu biraz kaba oldu. Ayrıca, öyle bir şey değil." "Hayır. Öyle."

Başımı sallıyorum. "Her şeyi birbirinden ayırmak zor."

"Yani duygular olmadan hiç seks yapmadın mı?"

"Elbette var. Demek istediğim diğer tüm karışıklıkları birbirinden ayırmak zor. Onun işvereni olduğum gerçeği gibi."

Kafatasının sağ tarafına vuruyor. "Seksi kafanın seks kısmına koyuyorsun." Sol tarafına vurur. "İşi, iş kısmına koy."

Bir avucunu diğerine siler. "Tamamdır."

Eğlenerek başımı sallıyorum. "Ve kız kardeşim sana neden köpek dediğimi merak ediyor."

Gözleri parlıyor ve ifadesi bezgin bir çapkından hevesli bir kunduza dönüşüyor. "Kız kardeşin beni mi soruyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Aklına bir şey gelmesin. Ayrıca, az önce beyninin farklı bölümleri hakkında söylediklerinden sonra, kız kardeşimden uzak durabilirsin."

"Sadece sana zor anlar yaşıyorum. Tüm bunlar hakkında, sevişme de dahil." Şimdi yatak başı tavrını tüm hızıyla sürdürüyor. Dalga geçmek yok, dalga geçmek yok. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Daha önce de söylediğim gibi, bu kadını önemsiyorsun. Bu olduğunda, ayrı bir parça kalmaz, bu yüzden onu kapatmalısın." Ellerini havada gezdiriyor. "O senin çalışanın, bu yüzden oraya gidemezsin."

Chase'in bu yönünü seviyorum. Söylediği şeylerin yarısı beni kızdırmak için ve bu tür bir şakaya olan bağlılığına büyük saygı duyuyorum. Ama iş başa düştüğünde, adam yolun kuralları olduğunu ve benim de bu kurallara uymam gerektiğini anlıyor.

"Haklısın. Aleti kutunun içinde tutmalıyım."

Belindeki hediye kutusunu açıyormuş gibi yapıyor, ben de başımla onayladıktan sonra parke zemini gösteriyorum. "Ve sen ve senin farklı beyin parçaların kesinlikle bu daireyi almalısınız. İyi bir anlaşma."

"Sanırım yapacağım. Kontrol ettiğin için teşekkürler. Natalie'nin yanında nasıl davranacağınıza dair küçük bir alıştırmayı yapmak isterseniz, ikiniz de önümüzdeki hafta sonu Max'e gelmelisiniz. Bana küçük bir kasabaya hoş geldin yemeği vermek istedi," diyor Chase, kardeşinden bahsederek.

"Ben de varım. Natalie'ye de soracağım."

Alnını sıvazlıyor. "Ah. Sana söylemeyi unuttum. Natalie de orada olacak. Josie, Max'le birlikte planlıyor, o yüzden Natalie'yi de davet etti."

Gözlerimi deviriyorum. "Her zaman bir şeylerin peşindesin."

"Bu beni mükemmel bir şekilde tarif ediyor. Seks ve duyguları birbirinden ayıramama sorununda da sana iyi şanslar," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Bunun için de bir hapınız var mı, Doktor Dick?"

Kasıklarını işaret ediyor. "Evet, buna Stud Finder deniyor." Pelvisini bir kez itiyor. "Ve hepsi bayanlar için *burayı* işaret ediyor."

Chase sadece konuşur. Asistanlığı sırasında bir kıza deliler gibi aşık olmuş ve diyelim ki işler istediği gibi gitmemiş.

Yine de haklı. Natalie söz konusu olduğunda, gece gündüz beynini dağıtmak için duyduğum ateşli arzudan çok daha fazlası söz konusu. Ya da onu Coney Island'a götürüp rollercoaster'a bindirme, barbeküye götürme ya da Nick'in düğününde yanımda olmasını sağlama isteğimden.

Tehlikede olan o.

Natalie'nin onun için önemli olan bir işi var. Etrafta ne kadar çok dolaşırsak, onu o kadar garip bir iş durumuna sokma riskim artar. Açıkçası, bu yüzden onu asla kovmam ama iş yerinde rahat hissetmesini istiyorum. Kadının kendi faturalarını ödeme becerisine saygı duymalıyım ve çeklerini imzalayan ben olduğuma göre, sadık bir hıyar olan aletimin karar vermesine izin veremem.

Ben böyle bir adam olmak istemiyorum.

Onu becermeye devam edersem, her şey kötüye gittiğinde onu nerede bırakacak?

Ve güneye gidecek. Bu kaçınılmaz. İlişkiler hep böyle olur, özellikle de ofiste başladığında.

Natalie, Union Square Çiftçi Pazarı'ndaki bir kahve standında, bir elinde bir poşet çilek, diğesinde bir içecekten beni bekliyor. El sallayarak selam veriyor, sonra da içeceği bana uzatıyor. "Sen nasıl istersen," diyor ve yorumu göğsümde bir şeylere dokunuyor.

Birinin kahve siparişini bilmek hayatın büyük şemasında büyük bir olay değildir, ancak bir fincan kahveyi doğru şekilde almak için çaba sarf etmek sizi gülümsetebilecek küçük şeylerden biridir.

Ancak, gülümsemek şu anda çok yersiz geliyor. Falafel yiyen ve zencefilli soda içen hipsterlarla çevrili pazarın kenarına kurulmuş küçük yeşil masalardan birini kapıyoruz. Bir sandalyenin etrafında dönüyorum ve kollarımı arkaya yaslayarak içine oturuyorum. Kahveden bir yudum alıp ona tekrar teşekkür ediyorum.

Natalie sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırır ve çilekleri masaya koyarken hızlıca sırtır. Elini çantasına daldırarak bazı kâğıtları alır. "Dün New York'ta anlaşmalı boşanma için bir paket indirdim. Bir sürü form var ve çoğu gerçekten geçerli değil, ama yine de onları gözden geçirmeliyiz. Anladığım kadarıyla tüm süreç altı haftadan birkaç aya kadar sürebilir."

"Vay be. Neden bu kadar uzun?"

"New York sizi çemberlerden atlatır."

Evlilik mallarının paylaşımı, ortak borçlar için sorumluluk, çocuk velayeti ve desteği, eş nafakası, sigorta yardımları ve *Exorcist* tarzı başımı döndüren bir ton başka yasal ayrıntıyla ilgili formları karıştırıyor. Oh, evet- ayrıca bana evlenmeyi önerdiğim için tam bir hödük olduğumu hatırlatıyorlar.

O gece evleniyoruz. Eğlenceli ve cesur olması gereken şey, çözülmesi gereken bir düğüme dönüştü.

Başımı salladım. "Kahretsin, en başta evlenme teklif ettiğim için kendimi dünya çapında bir aptal gibi hissediyorum. Böyle bir karmaşaya dönüşeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu," diyorum derin bir iç çekerek.

"Ben de öyle. Ama kolları sıvamaktan başka ne yapabilirsin ki?" Gülümsüyor ve söylemeliyim ki, yetişkinler olarak yarattığımız karmaşaya katlanmasından etkilendim. Sonra komplocu bir tavırla fısıldıyor: "Sanki arabayı geç saatte alıp kaçan yaramaz çocuklar gibiyiz. Ama gece yarısı gezintisinin heyecanını yaşamak yerine komşumuzun posta kutusunu ezdik ve şimdi bunun bedelini ödemek için fazladan ev işi yapıyoruz."

Çıldırđım. "Neden tecrübelerinize dayanarak konuştuğunuzu hissediyorum?"

Başparmağıyla kendini işaret ediyor. "Bunu bu kız yaptı." "Bok yok mu?"

"On altı yaşında ve kendi iyiliğı için çok tehlikeli."

"Günah çıkarma oyunu oynadığımızı göre," diye söze başlıyorum, "aynaya bakıyorsun."

Çenesi düştü. "Sen de mi?"

"Yazın amcamın evine gitmiştik, Cadillac'ını çıkardım ve yanlışlıkla komşusunun gül fidanlarının üzerinden geçtim. Hiç mutlu olmamıştı. Güllerin masrafını karşılamak için o yaz her Cumartesi Jersey'e trenle gidip çimlerini biçmek ve çitleri budamak zorunda kaldım."

Bir elini kaldırıyor ve avuçlarımızı tokuşturuyoruz. "Bu bizi ailelerimizin yüz karası mı yapıyor?"

"Baa . . ." O hayvanı taklit ederek söylüyorum.

Gözleri parlıyor. "Hayvan sesleri çıkarabiliyor musun?" "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Heyecanla başını sallıyor. "At, lütfen."

Başımı hızla sallıyorum ve kişneme sesi çıkarıyorum.

Parmağını kaldırarak bir tane daha istedi. Fok balığı havlamamı çıkarmaya karar veriyorum, gırtlaktan gelen bir *arf, arf, arf* ile onu çatlatıyorum.

"Encore, encore!"

Başımı sallıyorum. "Şimdilik Wyatt'ın Hayvan Sesleri Dünyası'ndan alacağın bu kadar. Eğer uslu bir kız olursan, repertuarımdaki aslanları sana daha sonra gösteririm."

"Sabırsızlanıyorum."

Avuçlarımı birbirine sürttüm. "Yetişkinler Ülkesi'ne dönüyoruz."

Kağıtlara dönüp onları gözden geçiriyoruz. Evdeki yangın gibi dikkatimi çeken, evlilik mallarının paylaşımı. Gözlerimi kısarak parmağım ile sayfaları karıştırıyorum. "Bu nedir? Bu benim dairem ya da iş yerim gibi bir şey mi?"

Elimi nazikçe okşadı. "Merak etme. Senin işin üzerinde hak iddia etmeyeceğim."

Doğruluyorum. "Öyle olduğunu düşünmemiştim," diyorum sinirli bir ses tonuyla ve kahveyi alıyorum, ama görünüşe göre fincanı dudaklarıma götürmek çok ürkütücü bir işlem ve kotuma biraz dökmeyi başarıyorum. "Kahretsin," diye küfrediyorum ve Natalie çantasından birkaç peçete çıkarıp bana uzatıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor kotu silerken.

"Evet." Gözlerine bakıyorum. "Uzun zaman önceki eski sevgilim işime burnunu sokmaya çalıştı. O kağıdı görünce..."

"Sinirine mi dokundu?" diye soruyor
usulca. Başımı sallıyorum. "Aptalca,
biliyorum."

"Bu aptalca değil. Sen böyle hissediyorsun. Muhtemelen ben de öyle hissedirdim."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Sen öyle biri değilsin. Bunu düşünmemeliydim bile."

Kolumu ovuyor. "Haklısın. Ben öyle biri değilim. Ama anlıyorum. Yemin ederim anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Böyle hissetmeniz mantıklı. Senin yerinde olsaydım ben de biraz korkardım. Başarılı bir iş kurdun. Ama sana söz veriyorum Wyatt. Bir parçasını almaya çalışmıyorum. Bizim gerçek bir evliliğimiz olmadı. Sadece 24 saat sürmesi gereken saçma sapan eğlenceli bir evliliğimiz oldu. Ben de bu sürecin olabildiğince sorunsuz geçmesini istiyorum."

"Anlayışınız için teşekkürler. Hiç tahmin etmediğim şeylerden biriydi," diyorum ve Roxy ile ilgili birkaç ayrıntıyı daha paylaşıyorum.

"Bu delilik," diyor başını sallayarak. "Şaşılacak bir şey yok-" Sözüünü kesince başımı eğiyorum. "Neye şaşmamalı?"

Sayfaların önünde bir el sallıyor. "Sinirime dokunmasına şaşmamalı, hepsi bu. Eğer bu işi bir avukata halletmek isterseniz, anlarım."

Alay ediyorum ve ellerimi kaldırıyorum. "Hayır. Yemin ederim yok. Roxy'nin maskaralıkları yüzünden avukatlarla yeterince uğraştım. Birkaç ay önce sitemi hackleyen biriyle de aynı şey oldu. O zaman da bir avukat

tutmak zorunda kalmıştım. "Hayır.

Plana sadık kalmanın neden bu kadar zor olduğunu anlıyorum. Web sitesi için yapılan sözleşmede daha sonra siteye girmesinin öngörülmediğine eminim," diyorum alaycı bir şekilde. "Sadece tüm bunları geride bırakmak istiyorum."

Fazla parlak bir gülümseme yayıyor. "Anlaştık. Köpekbalıklarına gerek yok. İlerlemeye devam edelim."

Sonraki yirmi dakikayı evrakları inceleyerek ve belgeleri imzalayarak geçiriyoruz. İşimiz bittiğinde ve o sayfaları kaldırdığında, fincanımı kaldırıyorum. "Bana eğlenceli bir şey söyle. Boşanmanın tadını ağzımdan çıkaracak bir şey."

Bir çilek alır, yapraklı tepesini koparır ve dudaklarının arasına atar. "Çileklerin tadı güzeldir. Ama aslında çilek değiller. Bunu biliyor muydun?"

"Ben yapmadım. Ama bu işin gidişatı hoşuma gitti. Devam edin."

"İlginç gerçeklerin koleksiyoncusu olduğunuz için bu küçük külçenin hoşunuza gidebileceğini düşündüm."

"Bunlar çilek değilse nedir? Sıradan bir meyve mi?"

Başını sallar ve güzel kırmızı dudaklarının arasından bir tane daha geçirir. Yedikten sonra, "Tohumlar için etli bir kap." diye cevap veriyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu biraz iğrenç. Bunu nereden öğrendin?" "Geçen gün baktım. Sanırım ilginç gerçekler aklımdaydı.

senin yüzünden." Bana kırmızı bir dut uzatıyor. Onu yerken, hayatın tuhaflıklarını bu nedenle araştırması kadar basit bir şey için sırtımdan kendimi alamıyorum. "Sıra sende," diyor. "Bana Wyatt'ın Tuhaf Hayvan Gerçekleri Ansiklopedisi'nden bir şey söyle."

"Kedilerin neden kemiksizmiş gibi banyodaki makyaj dolabının altından kayabildiğini biliyor musun?" Başlıyorum ve geçen hafta masasında seviştığınız kadından boşanmanın acısını hafifletmek için kedilerin köprücük kemiklerinin olmadığı gerçeği gibisi yoktur. Aslında tasmasız kediler, konuşmayı kayganlaştırıcı bir maddeye ihtiyaç duyduğunuzda saf altındır. Ayrıca evcil hindiler hakkında küçük bir bilgi (uçamazlar), filler hakkında gerçekler (hortumlarındaki kırk bin kasla, küçük bir madeni para da dahil olmak üzere küçük nesneleri almak için kullanabilirler) ve balıklar hakkında biraz bilgi (suyu ağızları yerine ozmoz yoluyla içerler).

Natalie gülümsüyor ve kendi deyimiyle *dersim* boyunca gülüyor.

"Hayvan gerçeklerine olan hayranlığın nereden geliyor?"

"Çocukken *National Geographic* okurdum. Herkes Nick ve Josie'nin zeki olduğunu düşündüğü için muhtemelen garip geliyordur."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Kim böyle düşünüyor?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ama muhtemelen herkes, diye düşünüyorum, çünkü daha zeki olanlar onlar. Josie'nin kitaplarla arası çok iyi ve Nick de ... yani Nick işte. Eski kafalılık onda gerçekten işe yarıyor. Okulda benden daha başarılı oldular."

"Bu konuda nerede durduğumu zaten biliyorsun," diyor ve yumruğunu havaya kaldırıyor. "Kara koyunlar birleşti."

Kıvrımlı parmaklarına vuruyorum. "Görünüşe göre bazı ortak noktalarımız var, neredeyse eski Bayan Hammer."

"Çok yazık, çünkü eğlenceli bir soyadı."

"Evet, öyle. Bu arada, ofiste değil de çiftçi pazarında buluşmamızın, yine tavşanlar gibi sevişmemeye çalıştığımız anlamına geldiğini varsayıyorum." Durumu hafifletmeye çalışarak soruyorum.

Gülüyor ve kuşkonmaz, roka ve enginar satılan çadırları işaret ediyor. "Ne? Seni sebze standlarından birinin arkasına çekmeyeceğimi mi sanıyorsun, böylece bir kutu portobellonun arkasında sevişebiliriz?"

Hemen pazarı taradım. "Nerede bu lanet mantarlar?"

Bana vuruyor ve marketten dışarı çıkıyoruz. "İyi çocuklar olmaya çalışmamız gerektiğini düşünüyorum," diyor, sesi biraz daha ciddi. "Bu senin için işe yarıyor mu?"

Bir kolumu omzuna atıyorum. "Bana uyar. Görünüşe göre mantar stratejin sayesinde ellerimizi birbirimizden uzak tutmayı başarmışız. Bugün burada hiç mantar standı olmamasının fark edilmediğini sanmayın."

"Hay Allah" der gibi parmaklarını şıklatıyor. "Beni anladın." Gözleri omzundaki elime kayıyor, sanki beni yakaladığını söylemek ister gibi.

Suçumu kabul ederek elimi uzattım. "Deniyorum, kadın. İyi bir adam olmaya çalışıyorum."

Öyle de yapıyorum. Onu omzuma almamak, kalabalığın içinden geçirmemek ve çilek kasalarının, kuşkonmaz kutularının üstünde ya da muz salkımlarının arkasında öpmek için kendimi çok zor tutuyorum.

Çünkü gerçekten, onunla muz standında sevişmek kesinlikle bizim tarzımız olurdu.

"Şu muz standına bir bakın," diyorum alnımın ucuyla ve kaşlarımı oynatarak.

Bana vurdu. "Sen kötüsün. Arkadaş olmaya çalışıyoruz."

Doğruluyorum ve ciddi bir ton takınıyorum. "Arkadaş olarak demek istedim tabii ki. Muz standının arkasında seninle arkadaş olmak istiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Arkadaş olmaktan bahsetmişken, o videoları sana sonra göndereceğim. Onları sana göstermeye hazırım."

O akşam e-postaya tıkladığımda, onu çivilemeye değil, ona yardım etmeye odaklanacağıma söz veriyorum.

Çünkü yardıma ihtiyacı var. Bu videolar berbat.

Natalie siyah eşofmanlı, sıırım gibi adama tekme attığında, adam zarif bir yığın halinde yere düşer.

Sanki bu hareketi daha önce yapmış gibi.

"Gördün mü?" Pazartesi gecesi McKeon Karate dojosunda telefonunda oynattığı videoyu işaret ederek söylüyorum. "Sanki bunu daha önce yapmış gibi. Gerçek hayattan ziyade bir reklam gibi okunuyor."

Mavi minderlere bağdaş kurup oturduk. Gece derslerini bitirdi ve Violet'in mutfak tadilatında geç saatlere kadar çalıştığım için videoları gözden geçirmek üzere burada buluşmamızı istedi. Tüm gün boyunca iletişim kurmak için tek şansımız buydu.

At kuyruğunu sıkılaştırıyor, saç tellerini çekiştiriyor. Karate üniformasını giyerken, beyaz pantolonu, uyumlu gömleği ve siyah kuşağıyla sert ve saçma sapan görünüyor. Ayakları ise hayranlık uyandıracak kadar sevimli. Ayakları çıplak ve ayak tırnakları nane yeşili ve parlak morun değişen tonlarına boyanmış. Tıpkı Vegas'ta bana yapmayı sevdiğini söylediği gibi.

"Çok mu kaygan yani?" diye soruyor. Burnuma dokunuyorum.

"Bingo."

"Daha otantik hissettirmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bu videolarla daha geniş bir kitleye ulaşmaya çalışıyorsunuz. Kadınlara kendilerini savunmayı öğrenmeleri için ilham veriyorsunuz. Bence videoların daha doğal hissettirmesini istiyorsunuz. Sanki böyle bir şey *olabilirmiş* ve sen de etrafta dolanıp bir piç kurusuna diz çöktürebilirmişsin gibi."

Öne doğru uzanıyor ve yüzünü minderin üzerine bırakıyor. "Tanrıya şükür," diyor uzun bir nefes vererek. "Ben de öyle diyeceksin sandım."

sıkıcı."

"Ha. Hayır," diyorum telefonu sallayarak. "Bu adam tam bir *Karate Kid*. Bunu izliyorum ve aklıma *nefsi müdafaa* gelmiyor. İki karate uzmanının benim asla yapamayacağım bir şeyi yaptığını düşünüyorum. Çok koreografili."

Dik oturuyor, yüzünü bana dönüyor ve kolumu tutuyor. "Bunu yapabilirim Wyatt. Onları düzeltebilirim. Onları buradaki insanlara gösterdim ve hepsi harika olduklarını söylediler, ama içten içe öyle olmadıklarını biliyordum." Omzumu dürttü. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim. Dövüş sanatları dünyasının dışında birine ihtiyacım vardı."

Natalie'nin tanıdığım en havalı insanlardan biri olduğuna resmen karar verdim. Eleştiriyi onun kadar iyi karşılayan birini daha önce hiç görmemiştim. Savunmaya geçmiyor; sinirlenmiyor. Gerçekten videolarını olabilecek en iyi hale getirmek istiyor.

Ayrıca arkadaşlık konusunda da ne kadar iyi olduğumuzu görüyorsunuz.

Kendime not: Çalışanınızın tutkusunun peşinden gitmesine yardımcı olmaya odaklanmak, zamanınızı onu nasıl tekrar anlamsız bir şekilde becereceğinizi planlamaktan çok daha asil bir kullanımdır.

Evet. İşte böyle iyi bir adam olabilirim. Bu Wyatt yağlı salata sonrası.

Ayağa kalkıyor ve stüdyoda dolaşıyor. Artık sadece biz varız. Gece için kilitlendi. "Tamam, bunun gerçek gibi hissettirmesini istiyoruz. Sanki sokakta bir adam yanıma gelmiş gibi."

"Kesinlikle."

"Yürüyorum, beni yakalamaya çalışıyor ..." Koluma uzandı ve beni yerden kaldırdı. "Yap şunu."

Göz kırpıyorum.

"Ne?" "Bana saldır." "Deli misin sen?"

"Hayır." Mavi gözleri vahşi. "Bir fikrim var." Telefonuna koşuyor, onu minderin kenarındaki tahta sandalyeye koyuyor ve ekrana dokunuyor. "Hadi yapalım şunu."

"Bekle," diyorum, planının ne olduğunu tam olarak anladığımda. Göğsümü işaret ediyorum. "Bunu seninle mi yapıyorum?"

"Videolar çok kaygandı. Daha önce hiç karate yapmadın, değil mi?"

"Evet."

"Ve bana yardım etmek istiyorsun?" "İstiyorum."

"Hadi bunu gerçek yapalım," diyor, sonra bana yaklaşıyor ve ellerini

omuzlarıma koyuyor. "Benim kobayım ol."

Ve ona hayır dememin hiçbir yolu yok. Hiçbir şekilde ve benim evet dememin onu altımda istememle hiçbir ilgisi yok ve her şey onun hayallerinin peşinden gitmesine yardım etmek istememle ilgili. "Tamam, ninja kız. Beni çarpışma testi mankenin yap."

Kolumu tutuyor, benden uzaklaşıyor ve boğazına doluyor. "Beni boğmak üzeresin."

"Nat, ben bu tür oyunlardan hoşlanmıyorum," diye azarlıyorum.

Omzunun üzerinden gözlerini kısar ve artık gözleri çelik mavisidir. "Sadece yap, Hammer."

Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve sonra bir saniye içinde, karnıma bir dirsek saplayıp beni yere fırlattığında nefesim kesiliyor.

"Oomph."

Karate stüdyosunun zeminine yayılmış, şaşkın bir çizgi film karakteri gibi Natalie'ye bakıyorum. Çıplak ayağı zafer kazanmış bir şekilde karnımın üzerine park etmiş, düşmanı fetheden bir askeri lider gibi.

"Şey, evet. Bunun gibi," diyorum kuru bir sesle. "Nasıl görüldüğüne bakalım mı?"

Telefonu aldı, yanımda diz çöktü ve videoyu oynattı. Ve lanet olsun. Kadın tam bir canavar. "Çok etkileyicisin."

"Biz iyi bir takımız," diyor şakacı bir şekilde beni dürterek. "Bu hareketleri bilmiyorsun, bu da daha doğal hissettiriyor. Sanki kendimi savunuyor olsaydım gerçekten böyle olabilirmiş gibi. Sana tam olarak saldırmayacağım ama hareketleri yapacağım ve sadece biraz geri çekileceğim. Benimle daha fazlasını yapacak mısın?"

"Hepsi sürpriz saldırılar olmak zorunda mı?" Suratını asıyor. "Acıdı mı?"

Sert olmaya çalışıyorum. "Pek sayılmaz."

"O zaman üstesinden gelebileceğine inanıyorum." Birden ortaya çıktı ve ben de onu takip ettim, bir sonraki hamlenin ne olacağından emin değildim. Ama mesele de bu zaten. "Hadi yapalım. Olabildiğince gerçek yapalım."

Mutlu bir şekilde omuz silkiyorum. "Bana bir söz ver."

Bana söz ver dediğimde bir an irkiliyor ama sonra sadece başını sallıyor. "Ne oldu?"

Sikimi avuçlarım. "Taşaklarıma tekme atma."

Hızlı bir hareketle mücevherlere uzanıyor ama tam olarak dokunmuyor, sadece elini beni baştan çıkaracak kadar yaklaştırıyor. Belki bir santim uzağıma. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve seksi bir şekilde fısıldıyor, "Söz veriyorum o güzel taşaklarına zarar vermeyeceğim."

İçimden bir şehvet dalgası geçiyor. Onlara zarar vermeyeceği için memnun olsam da, şu *anda* onlarla oynamasını gerçekten istediğimi inkar edemem. Elini kot pantolonumun içine, boxer külotumun içine daldırmasını ve malların üzerinde gezdirmesini. Hayal gücüm böylesine basit ama ateşli bir imgeyi canlandırırken neredeyse inleyecektim. Yine de karate için ateşlendi, bu yüzden aklımdaki film kamerasının çekmek istediği porno makarasını kesiyorum.

Ayak parmaklarının üzerinde zıplayan Natalie bana bir sonraki hamlesini nasıl yapacağımı anlatıyor. Minderin üzerinde sırtı bana dönük yürüyor ve ben de arkasından yaklaşıp onu sürüklemeye çalışıyorum.

Hızlı ve öfkeli, bana tekme atıp yere yığılmama neden olurken bir bulanıklık içinde hareket ediyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Yaralı değilim; sadece şaşırdığım için nefes nefese kaldım. Üzerime çok hızlı geldi, bir kum fırtınası gibi.

"Seninle bir otoparkta buluşmak istemezdim." Nefesimi tutuyorum.

Yüzümü kaldırdığımda bana gülümsüyor. "Daha fazlası için hazır mısın?"

"Bana en iyi atışını yap, Frisky Mittens."

Ve öyle de yapıyor. Bana basit bir yön veriyor ve sonra beni aşağı indiriyor. Sonra bunu yepyeni bir şekilde tekrar yapıyor. Yirmi dakikalık tacizden sonra, mavi minderin üzerinde yatıyorum, o cehennem antrenmanından bitkin düşmüşüm. Beni herhangi bir savaşta yenebilirdi. "Sen kazandın," diyorum zor nefes alarak.

"Bu inanılmazdı." Kamerayı kapattıktan sonra yanıma uzanıyor ve yan dönüyor. "Ama cidden. Sen iyi misin?" Elini kolumda gezdiriyor.

Dokunuşundan ürperiyorum ama tepkimi gizlemek için elimden geleni yapıyorum. "*Şimdi* kadın iyi olup olmadığını soruyor," diyorum tavana.

"Ama sen öylesin, değil mi?"

Gülüyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Yemin ederim, ben iyiyim."

Heyecanla kolumu tutuyor. "Sen en iyisisin. Bana çok yardımcı oldun. Bunu yapmış olman benim için çok anlamlı. Yapmak zorunda değildin ama yine de yaptın."

Görev tamamlandı. Onu bir yandan becermek yerine onu geliştirmeye odaklandığım için kendime zihinsel bir övgüde bulunuyorum. "Bunu yapabildiğime sevindim. Cezalandırılmak için obur da olabilirim."

"*Benim* oburum ol," diyor. Yüzü parlıyor ve sağlıklı, ışıltılı, enerjik görünüyor. Tamamen kendi elementinde. Aynı zamanda inanılmaz sıcak, ki bu son derece tehlikeli.

O yüzden bir şey demiyorum.

Üzerimize sessizlik çöküyor, olasılıklarla dolu bir sessizlik. Bir şekilde, hiçbir şey söylememek başka bir şey öneriyor gibi görünüyor - şu anda yapabileceğimiz diğer şeyler. Gülümsemesi kayboluyor ama yerini üzüntüye bırakmıyor. Bunun yerine dikkatle beni inceliyor, ben de aynısını ona yapıyorum. Saçlarının at kuyruğu tutucusundan nasıl düştüğüne bakıyorum. Her nefeste göğsünün nasıl yükseldiğini kaydediyorum. Bana bu şekilde baktığında mavi gözlerinin nasıl daha koyu olduğunu fark ediyorum.

Bu tanıdığım bir bakış. Umutsuzca istediğim bir bakış. Beni öpmeden önce böyle bakıyor. Dudaklarının kenarını ısıyor ve parmaklarını omzumda gezdiriyor, sonra parmaklarını çekip alıyor. "Özür dilerim. İyi olmaya çalışıyorum."

"Ben de," diyorum, sesim kuru.

Onunki yumuşak bir fısıltı. "Bu çok zor." İç çekiyorum. "Bazen çok zor."

"Çalışıyor mu? İyi gidiyor mu?"

"İyi bir adam olmak istiyorum, Natalie."

"Sen iyi bir adamsın Wyatt. Buradasın."

Ellerimi kelepçeler gibi başımın altına koyuyorum. "Ve bu benim başarılı olduğumu mu kanıtlıyor?"

Başını salladı. "Sanırım öyle."

"Bana hak ettiğimden daha fazla kredi veriyorsun," diyorum ve bakışlarımın tavana kaymasına izin veriyorum. Eğer ona bakarsam, ona dokunmaya çalışacağım. O gözlere bir saniye daha bakarsam, tüm bu arzunun içinde kaybolacağım.

"Kendine verdiğinden daha fazla övgüyü hak ediyorsun." Ses tonu ciddi ve kararlı ve beni kendine bağlıyor.

"Ben olsam övgüyü hak ettiğimden o kadar emin olmazdım. Hiçbir fikrin yok ..."

Dirseğini daha yukarı itiyor. Konuşurken artık yüzünü görebiliyorum. "Ne hakkında hiçbir fikrin yok? İstedğin birinin yanında çalışmak nasıl bir şey? Ondan birkaç santim uzakta olmak nasıl bir şey? O kişiye sahip olmak ve sonra da ona direnmek için deli gibi savaşmak nasıl bir şey?"

Bir elimi saçlarımın arasında sürükleyerek, akıl sağlığımla dolu bir nefes almaya çalışıyorum ama şu anda içime çektiğim tek şey onun kokusu. Onu ne kadar çok istediğimin kokusu.

"Benim de böyle fikirlerim var," diyorum sertçe. "Çünkü senin yanında olmaktan çok tahrik oluyorum. Sonra sen bunları söylüyorsun ve ben seni daha çok istemekten başka ne yapabilirim ki?"

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Ödeşтик o zaman." Hafifçe gülüyorum. "Steven bile."

Kaşlarını oynatıyor. "İyi tarafından bak. Sana o güzel taşaklarına zarar vermeyeceğimi söylemiştim."

"Toplar ve ben size teşekkür ederiz."

Dudaklarını yalıyor ve sonraki sözleri boğucu bir şarkı gibi çıkıyor. "Bu gece için sana nasıl teşekkür edebilirim?" Gözleri yüzümde geziniyor, sonra göğsümü, belimi ve son olarak da kot pantolonumda neden olduğu şişkinliği inceliyor.

Bu savaşı kaybediyorum, hem de çok zor kaybediyorum. İyi bir adam olmak için yaptığım tüm planlar, eli gözlerini takip edince yerle bir oluyor. "Kesinlikle iyiler mi?" diye soruyor, masum ve endişeli, avucu paketin milimetre uzağında geziniyor.

Hafifçe omuz silktim ve havlu attım. "Kontrol etmekten zarar gelmez."

Kot pantolonumun üzerinden beni kavırıyor, avucu sikimin etrafını sarıyor, sonra bacaklarımın arasından, kot pantolonumun kumaşının üzerinden kayıyor.

Tıslıyorum.

Bir telaşla üzerime çıktı, bileklerimi kavradı ve sert sikimin üzerinde aşağı yukarı sallanırken başımın arkasına sıkıştırdı.

"Nat," diye inliyorum, bir uyarı gibi. "Ne yapıyoruz biz?"

Başını iki yana sallar. "Bilmiyorum. Ama sana bu şekilde yaklaştığımda vücudum kontrolü ele alıyor. Her yerine dokunmak istiyorum." Tırnaklarını göğsümde gezdiriyor. "Aletine sürtün," diyor ve bunu da nasıl sevdiğini gösteriyor.

Yüksek sesle inliyorum. "Böyle şeyler söyleyince beni öldürüyorsun. Senin kirli ağzın benim suçlu zevkim."

"Zevk konusunda asla suçluluk duyma." Yüzünü eğiyor, at kuyruğundaki yumuşak saçları boynumda sallanıyor ve ağzı kulağıma yaklaşıyor. "Seninle yapmadığım bir şey var."

Kaslarım beklentiyle geriliyor. "Ne oldu?"

"Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Bunu ister misin?"

Bir saniye içinde bileklerimi kavrayışından kurtulup kalçalarını kavriyorum ve bana binmesini sağlıyorum. "O kadar çok ki."

"Emin misin?"

Yalvarmanın üstünde değilim. "Lütfen sikimi em."

Bana sürtünürken gözleri arzuyla açılıyor. Alay ediyor. Kasıtlı olarak benimle oynuyorsun.

Yüzünü kavradım ve başını aşağı doğru itmeye başladım. "Ağzına ihtiyacım var, tatlım."

"Bunun için yalvardığını duymak beni tahrik ediyor," diyor seksi bir mırıltıyla. "Tekrar *lütfe*n diyebilir misin?"

Ona doğru sallanıyorum, kotumdaki çeliği hissetmesine izin veriyorum. "Nat," diye hırlıyorum. "Sana yalvarıyorum. Lütfen beni em."

Gözlerini kapatıyor, yüzünde kirli bir rüya görüyormuş gibi bir ifade var. "Boğazıma boşalmanı tatmak istiyorum."

Bir şehvet titremesi vücudumu sarsıyor. Ona şimdi sahip olmalıyım. Onu kasıklarımın itiyorum ve aletimi işaret ediyorum. "Pantolonumun fermuarını aç ve o seksi dudaklarını aletimin etrafına sar. Konuşmayı bırak ve emmeye başla."

Kaşlarını kaldırıyor ve fermuarımı açmaya çalışıyor. Ona yardım ediyorum, kıcımlı kaldırıyor ve kot pantolonumu ve külotumu kalçalarıma doğru itiyorum. Bir saniye içinde kafası bacaklarımın arasına giriyor ve alay devam ediyor. Dilini başımın üzerinde gezdirerek beni çok daha fazlasını istemeye itiyor.

"Hadi, Nat."

"Hadi ne?" Yüzünü kaldırıyor ve bir kaşını oynatıyor. "Oynamak istiyorum."

"O zaman ucunu öp," diye emrediyorum ve başının arkasından tutarak onu aşağı çekiyorum.

Sikimin başını sıcak dudaklarının arasına çekerken inliyor. Zevkten şarkı söylemek istiyorum. Sikimin üzerindeki ıslak dilinin saf, tatlı sıcaklığından.

"Çok iyi," diyorum kabaca, sikimi dudaklarına sürüyorum. O da benimle birlikte hareket ediyor, ben dudaklarında gezdirirken dilini ucun üzerinde dolaştırıyor. Sıcak nefesini sikimin üzerinde hissettiğimde arzular damarlarımda dolaşıyor.

"Şimdi şaftı yala," diyorum ona ve dilini başından tabanına kadar gezdirirken gözleri yaramazca dans ediyor.

Elini bacaklarımdan arasına daldırırken bana baktığında daha yüksek sesle inliyorum. Taşaklarımı avuçlayıp tırnaklarını üzerlerinde gezdirerek oynuyor. Gözlerini benden ayırmadan, "Yalamamı ister misin?" diye fısıldıyor.

"İşte bu," diye homurdanıyorum, elini iterek onu daha da yaklaşıtıyorum.

Eğiliyor, dilini üzerimde gezdiriyor, sonra altıma giriyor, taşaklarımı yalıyor, dilini taşaklarımdan üzerinde döndürüyor, onları ağızına çekiyor. Beni delirtiyor. Başını daha sıkı kavriyorum. "Çok iyi," diye inliyorum.

Gitmesine izin veriyor ve gözlerindeki o cilveli, kirli bakışla üstüme tırmanıyor. "O zaman ağızımın tamamını ne kadar istediğini söyle bana."

İşaret parmağımı onun yaramaz dudaklarında gezdiriyorum. "O güzel küçük ağızını sikmeyi çok istiyorum."

Göğsümü, karın kaslarımı, belimi öpebilmek için tişörtümü yukarı doğru iterek vücudumdan aşağıya doğru inerken, sonra mutlu izi, onu istediğim yere, horozumla tekrar göz göze gelene kadar içimden zevk fısırlıyor. "Tanrım, Nat. Sikimin yanında çok güzel görünüyorsun."

"Senin sikiyle benim ağızımın çok iyi anlaşacağına inanıyorum," diyor göz kırparak, sonra genişçe açıyor ve beni tamamen içine çekiyor. Vay anasını.

Daha önce hiç böyle patlamamıştım. Vahşi, çılgın ve sadece aç, lezzetli bir şey, şimdiye kadar hissettiğim en şaşırtıcı sürtünmeyle sikimi emiyor. Hızlı, kararlı ve muhteşem bir öğürme refleksi var çünkü her şeyimi alıyor ve bu kolay değil.

Dudakları ağrıyan ereksiyonumun etrafına güzel ve sıkı bir şekilde sarılmış. Dilinin her darbesinde, dudaklarının her hareketinde kalçalarım daha da yukarı fırlıyor ve tek umursadığım şey boşalmak ve sert bir şekilde boşalmak. Beni hızlı bir yola soktu ve onun için ne kadar çalıştığımı düşünürsek, uzun sürmeyecek.

Kontrol benim muhteşem Natalie'mdeyken, hıncır ağız şaftımı emerken ve yetenekli parmakları taşaklarımın oynarken olmaz. Beni aşırı duyusal yüklemeye gönderiyor, dokunuyor, oynuyor, yalıyor ve emiyor, ta ki kemerin altındaki her şey sarhoş edici beyaz-sıcak zevk diyarında yaşayana kadar.

Aletim mutlu bir ıslık çalıyor ve taşaklarım bu tür bir ilgi görmekten dolayı sevinçle zıplıyor. Ellerimi saçlarına daha sıkı geçirerek sikiyorum, sikiyorum, sikiyorum ve ağızına sertçe sokuyorum. Yutkunuyor ve yüksek sesle emiyor ama vazgeçmiyor. Sikimi gidebildiği kadar derine götürüyor ve bu beni kaba bir orospu çocuğu yapıyorsa özür dilerim, ama hayallerimin oral seksini vermeye bu kadar kararlı bir kadın hakkında onu daha da çok istememe neden olan bir şey var.

Ve istiyorum. Onunla ilgili her şeyi arzuluyorum.

Buna uyanmak istiyorum. Onu duşta, elleri duvarda, benim için hazır bulmak. Onun için dizlerimin üzerine çökmek ve kadınının üzerinde şehre gitmek istiyorum. Onu yerken yüzümün her tarafına damladığını hissetmek ve kutsal lanet . . . onu boşalttığımı hayal ederken içimde bir orgazm patlıyor.

"Çok sert boşalacağım."

Sonra ağızına fişkırtıyorum ve o da emiyor. Nefes alıyorum, inliyorum, kıvranıyorum ve bir daha aklımın başıma geleceğini sanmıyorum.

Ama sonra aniden aklım ve bedenim başıma geliyor, çünkü bundan sonra ne olması gerektiğini mükemmel bir netlikle biliyorum. "Yüzüme çık, güzel kız," diyorum. Saniyeler içinde karate pantolonunu ve iç çamaşırlarını çıkarıp üzerime oturdu ve kendini ağızıma doğru alçalttı.

Bu.

Onun zevki. Onun tatlılığı. Yoğun uyarılmışlığı. Ellerim kalçalarını kavrarken, onu ağızımda, dilimde, dudaklarımda gezdiriyorum, yüzümü sikerken ona rehberlik ediyorum. Üzerimi örtüyor ve yemin ederim başka bir âlemdeyim. Yüzüme park etmiş tadı çok güzel olan lezzetli, harika, fantastik amıyla benim için bir cennet.

"Tanrım, üzerine boşalacağım," diye haykırıyor.

Ve orgazm alarmıyla birlikte orada, ıslak, ateşli ve vahşi. Elleri başımın üstündeki mindere dayanmış, beni tatlı terk edilmişliğine sürüklüyor, yüzümü sanki bu dünyaya onun zevki için konulmuş gibi beceriyor.

Çok uzun sürmedi, ama bu ikinci raunt için yeterli dinlenme süresiydi. Yüksekten indikten sonra onu ters çeviriyorum. Sıkıştırılmış olan oydu ve ben de onu böyle istiyordum.

"Şimdi kim sırtüstü yatıyor?" Dizlerini tutup göğsüne doğru iterken bir kaşımı oynatıyorum ve sıcak, dar amına giriyorum.

"Siktir," diye inliyor, ben içine doğru iterken omurgasını kamburlaştırıyor, kollarımdan destek alıyor, avuçlarım omuzlarında. Böylece dizginleri elime aldım. O gösterinin yıldızıydı, sikimi emiyor ve yüzüme biniyordu ve şimdi üstteki adam olmak istiyorum. Onu becermek. Onu almak. Ona sahip olmak. Ona ne kadar zevk verebileceğimi bildiğinden emin olmak.

Ben onun sıcak merkezine gömülürken, o kalçalarını kaldırıyor ve seksi küçük bedenini bana doğru sallıyor.

"Bacaklarını aç benim için," diyorum ona. "Güzelce ve genişçe. Seni becerirken izlemek istiyorum."

Şehvetli bir iniltiyle kalçalarını benim için daha da açıyor. Bedenlerimizin birleştiği yeri izliyorum, sikim onu doldururken öylece bakıyorum. "Bize bak," diyorum boğuk bir sesle.

Bakışlarımı takip ediyor ve içine girip çıkan sikime bakarken titriyor. "Çok ateşli görünüyoruz Wyatt."

Başparmağımı şişmiş klitorisine götürüyorum, o beni amına girip çıkarken izlerken ovuyorum. Baktıkça daha da kayganlaşıyor. Kendimi alçaltıyorum, klitorisini ovarken göğsüm onun güzel vücuduna bastırıyor. "Buna dayanamıyorum," diye haykırıyorum. "Seni ne kadar çok istediğime dayanamıyorum."

Sonra titriyor ve tırnaklarını kıcıma geçiriyor. Başı geriye düşüyor, boynu açığa çıkıyor ve paramparça oluyor. Altımda parçalanıyor, boşalıyor, ağlıyor ve "Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım" diye bağıyor.

Sonsuz bir *oh tanrım* dizisi havayı yırtıyor ve ben de onu takip ediyorum, kendi serbest bırakılmamı kovalıyorum, homurdanıyorum ve inliyorum ve birlikte ne kadar iyi olduğumuzu seviyorum.

Sonra koridorda ayak sesleri duyulur, tabanlar yere vurur.

Natalie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben de ondan kurtuldum, aletim hâlâ sertti ve üzerimizdeydi. Ayağa fırladı ve bu kadın kadar hızlı giyinen birini daha önce hiç görmemiştim.

Külotumu ve kot pantolonumu yukarı çekip fermuarlarını kapatırken kapının kilit açma sesi kulaklarımda çınlıyor. Üst düğmeyi ilikleyecek zamanım bile olmuyor. Bir elimi tişörtümün üzerine koyup buruşturuyorum ve Natalie kaburgalarımın bir tane indirmiş gibi inliyorum.

"Karnıma tekme atacağını bilmiyordum," diye mırıldanırken kapı açıldı ve kısa saçlı kızıl saçlı biri içeri girdi.

"Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim Natalie. Nasıl gidiyor? Saç fırçamı unutmuşum."

Saç fırçası mı? Saç fırçası için mi geldin? Parmak tarağını kullanmayı öğren, tatlım.

"Merhaba, Bayan McKeon. Hiç görmedim," diyor Natalie, sesi hâlâ nefes nefese.

Bayan McKeon bir kaşını kaldırıyor. Kadın, Natalie'nin dağınık saçlarını işaret ederek, "Yine de bir tane kullanabilirmişsiniz gibi görünüyor," diyor.

Yakalandığı için endişelenmekten kalbim sıkışıyor. Bu kadın stüdyoyu kullanmasına izin vermişti ve şimdi de stüdyoyu bir fiyonk-şık-vay-vay pistine çevirdiği için Natalie'yi karate ile doğrayacak. Natalie'nin yanakları bir pancarı taklit ederken elini sekse bulanmış saçlarında gezdiriyor. "Oh, ben ..."

"Çok sert biri," diye araya giriyorum. "Siyah kuşak hareketleriyle beni bir güzel pataklıyordu."

Kızıl saçlı kadın kollarını kavuşturuyor. "O zaman bittiğinde video serisini görmek için sabırsızlanıyorum. Bu gece hangi hareketler üzerinde çalıştın?"

"Çoğunlukla kafa kilidi," diyorum yüzümü asmadan. "Bir sürü ve bir sürü kafa kilidi."

İşimi bu şekilde riske **atmaya** devam edemem. *Diğer* işimi. Karate dersleri.

Üzgünüm, Nat. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Natalie: Senin hatan değil.

Hepsi benim. Daha akıllı davranmalıydım. Seni evime falan götürmeliydim.

Bu benim de hatam. Bu seni şaşırtabilir (şaşırtmaz!) ama ben riskli seksi seviyorum.

Şok oldum. Şok, sana söylüyorum.

Natalie: Seninle, eklemeliyim. Seninleyken hoşuma gidiyor. Bana bir şeyler hissettiriyor. Tehlike. Yakalanma ihtimali.

Wyatt: Um. Evet! Çok sıcak.

Natalie: Ama bu çok riskli.

Wyatt: Kesinlikle çok tehlikeli.

Gerçekten öyle. Denediğini biliyorum, ama Bayan McKeon sen gittikten sonra kalmamı istediğinde ... şey, diyelim ki, benden pek memnun olmadığı izlenimini edindim.

Kahretsin. Nat. Çok kötü hissediyorum. Yardım etmek için ne yapabilirim?

Natalie: Çirkinleş. Bir pislik gibi davran. Bu kadar ilgili olmayı bırak.

Wyatt: Aynı şekilde, beni sırtımdan bıçaklayacak soğuk kalpli bir sürtük gibi davranmaya başlayabilir misin? Böylece ellerimi senden uzak tutmam çok daha kolay olur.

Natalie: Eğer espri anlayışını tersine çevirebilirsen, böylece senin yanında bu kadar çok gülmem, bu da yardımcı olur.

Wyatt: Hazır başlamışken, lütfen benimle bu kadar çok ortak yönün olmasını bırak.

Bir şey daha var. Belki de tutkumda başarılı olmam için bana yardım etmeyi bırakabilirsin.

Bana sandviç yapma saçmalığını kesmeye ne dersin? Bu çizgiyi aşmaktı.

Natalie: Sandviçi beğenmenize sevindim :)

Evsiz bir adama verdiğimi itiraf etmeliyim.

Bu çok tatlı. Gördün mü? Demek istediğim de bu. Sen sadece böyle şeyler yapıyorsun.

...

Bekle. Tatlı olduğumu düşünmeden önce dürüst olmama izin ver. Beni zehirlemenden korkuyordum.

Natalie: YANİ EVSİZ BİR KİŞİYİ ZEHİRLEMeye ÇALIŞTIN MI???

Hayır! Çıldırđım. Aklım başımdan gitti. Sana eski sevgilimden ve işime ne yapmaya çalıştığından bahsettim. Bazen bir kadının beni elde etmek için dışarıda olduğunu düşünmek benim varsayılan ayarımdır. Senin hakkında böyle düşünmek aptalca ve yanlıştı ama yine de yaptım, bir şeylerin peşinde olduğunu hayal ettim. Sandviçi attım ve daha sonra evsiz bir adamın onu sevdiğini öğrendim ve kendimi aptal gibi hissettim.

Bu biraz **saçma**.

Birinci sınıf bir ahmak olduğunu da eklemeliyim. Beni affedecek misin?

Natalie: Evet, çünkü muhteşem öğle yemeğimi kaçırarak zaten yeterince cezalandırıldın. Sandviç konusunda harikayımdır.

Belki bunu kızartma ile telafi edebilirim. **Ya** da güneybatı karides çorbası. Ya da bu yeni karartılmış yayın balığı fajita tarifi harika.

Natalie: Üçüne de cevabım evet. Ve ayrıca, bilmeni isterim ki . . .
Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Hepimizin korkuları var. Senin alınma korkun var. Ve hey, son erkek arkadaşım sıkıcıydı, bu yüzden benim de sıkılma korkum var.

Wyatt: Senin gibi bir kadın nasıl oldu da sıkıcı bir adamla birlikte oldu? Sen tam tersisin. Sen tanıdığım en heyecan verici, ilginç, büyüleyici kadınsın.

Natalie: O zamanlar daha ciddi olmam gerektiğini düşünüyordum. Daha az maceracı.

Wyatt: Macera anlayışın seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri Nat.

Aynen.

Natalie: Ayrıca, yanılmışım.

Yanlış mı? Ne hakkında? Macera anlayışın mı?

Hayır. Vegas'ta kalorisiz çikolata diye bir şey olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun? Ya da komik, iyi asılmış ve tatlı bir adam?

Kalisiz çikolatayı mı buldun? Geliyorum.
bitti.

Natalie: Keşke!!! Ama komik, iyi asılmış ve tatlı bir adamla karşılaştım.

Olamaz. Sesi tek boynuzlu ata benziyor.

Natalie: Tek boynuzlu atları severim.

Wyatt: Bahse girerim tek boynuzlu atlar da senden hoşlanıyordur. Maceracı, seksi, ateşli, nazik, sevecen, düzenli ve tamamen harika bebeklerden hoşlandıklarını duydum.

Natalie: Bu tek boynuzlu at ile ilgili tek bir sorun var.

O da ne?

Natalie: O benim patronum.

Wyatt: Evet, ben de kendimi bir çalışanla çok benzer bir durumda buldum.

Ne yapıyoruz Wyatt?

Keşke bilseydim, Nat. Keşke bilseydim. Tek bildiğim seni düşünmeden duramadığım, ama senin için işleri berbat etmek istemiyorum. Herhangi bir işinde.

Natalie: Gerçek tek boynuzlu at budur. Her şeye sahip olmak.

Max'in Battery Park City'deki evinin oturma odasına girdiğimde Charlotte bana bir margarita uzatıyor.

"Bu benim gizli tarifim. Gummi Bears ile yapıldı" diyor kocaman bir gülümsemeyle.

Bardağı alıp bir yudum içiyorum. Soğuk, lezzetli ve hafif şeker tadında. "Baklayı ağzından çıkardığına göre pek de gizli sayılmaz, değil mi?"

Gülüyor ve minderleri okşuyor, ben de pencerelere bakan L şeklindeki büyük çikolata-kahverengi kanepede onun yanındaki koltuğa oturuyorum. Çetenin hepsi burada. Nick kanepenin köşesine park etmiş, Harper da yanına kıvrılmış. Chase diğer uçta, Natalie ve Josie'nin Max'le birlikte mutfakta olduklarını görüyorum. Spencer Charlotte'un yanında ve bana bir kadeh kaldırıyor.

"Sağdıç derbisini kazandığını duyduğuma sevindim. Sadece nedimeye asılma," diye şaka yapıyor ve Charlotte'un omzunu sıkıyor.

Elimi kaldırdım. "Endişelenme dostum. Eminim yasak olan tek nedime karın değildir," diyorum, çünkü Harper Charlotte ve Josie'nin yanı sıra birkaç arkadaşından daha nedime olmalarını istemişti.

"Nedimelerden bahsetmişken," diyor Harper, Nick'e doğru uzanıp dizime dokunarak. "Arkadaşım Abby senin marangozluk hizmetlerine ihtiyacı olan birini tanıyor. Onu hatırlıyor musun? İkiniz de hayvanlarla ilgili ansiklopediler gibisiniz. Natalie'ye ulaşmasını söyleyeceğim."

"Mükemmel. Bizim için iyi şeyler söylediğin için minnettarım, özellikle de bar trivia'sında ezip geçebilen biri için." diyorum ve Harper gülüyor. Sonra çenemi Manhattan'ın ucuna doğru kaldırıyorum ve ağzımı *güzelce* kapatıyorum.

Max'in yeni evine gitmedim ama burası birinci sınıf. Burada, yirmi beşinci katta, Özgürlük Heykeli ve Hudson Nehri manzarası var. Erken akşam güneşi tavandan tabana pencerelerde parlıyor.

"Hey, Max," diye sesleniyorum, başımı mutfaka doğru çevirerek. "Seinfeld ve Leno için araba falan mı yapıyorsun artık? Burası bu dünyanın dışında."

Bir elinde bira, diğerinde margarita ile mutfaktan içeri giriyor ve derin bir bariton sesiyle gülüyor. "Tüm ünlü müşterilerimi açıklayamam."

"Evet, bu özel bir bilgi," diyor Chase, tırnak işareti yaparak. "İşler nasıl? İyidir umarım?" Max'e soruyorum.

El yapımı gibi görünen sarı ahşap bir sehpanın üzerindeki bardak altlığına margaritayı bırakıyor ve birasından bir yudum alıyor. "Biliyor musun, gerçekten şikayet edemem."

"Bunun yılın en hafif ifadesi olduğuna eminim," diyor Chase, sesinde bir gurur notasıyla. "İşi bitiriyor."

Kadehimi Max'e kaldırıyorum. "İş hayatında iyi şansın devamına," diyorum ve hepimizi işaret ediyorum. Charlotte ve Spencer'ın barları gerçek birer hit oldu, üç mekan geliyor ve yakında bir dördüncüsü açılacak. Nick, birinci sınıf bir kanalda ikinci bir gece yarısı yaramaz çizgi filmi başlattı ve her iki şovu da reytinglerde yükselirken, Harper New York'taki en popüler çocuk sihirbazlarından biri olmaya devam ediyor. Josie un dünyasında bir yıldız ve Max Manhattan'da özel araba işinin kralı, sıfırdan güzel, güçlü araçlar inşa ediyor. Chase altın çocukken, Max benim deyimimle kara şövalye. Siyah saçlı, siyah gözlü, iri yapılı ve Batman'i kışkındıracak gece yarısı renginde şık bir araba kullanıyor.

Max elindeki şişeyi bardağıma vuruyor, sonra da kardeşine başıyla selam veriyor. "Buna içerim. Ve küçük kardeşimin şehre döndüğü gerçeğine."

Chase aptalca bir gülümsemeyle, "Ah, beni özlemişsin," diyor.

Max onun sırtına vurur. "Sadece ücretsiz tıbbi bakımı özledim." "Aile," diye kestirip atıyor Chase. "Onlarla birlikte yaşayamazsın. izinsiz lobotomi yapmak."

"Mia nerede?" Bu gece burada olmayan tek kişi kız kardeşleri olduğu için soruyorum.

"Mia bir iş gezisi için şehir dışına çıkmak zorunda kaldı." Max başparmağıyla mutfaki işaret etti. "Gidip tavuğu kontrol etsem iyi olacak."

Chase'e bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Max ocaktaki h nerleriyle tanınmaz. "Senin için yemek mi yaptı?"

Chase güler ve ba ını sallar. "Hayır. Josie ve Natalie yaptı. Karının en iyi ızgara tavu u yaptığını biliyor muydun?"

Tüm konuşmalar bir anda kesilir.

Spencer doğruldu. "Ne?"

Karde imin  enesi d  t . "Hayatta olmaz."

Harper bana bir yastık fırlattı. "Sen yapmadın."

Mutfaktan Josie  ı lık atıyor. "Ona turistik yerleri göstermeni s yledi imde, Küçük Beyaz D   n  apeli'ni kastetmemi tim."

Kız kardeşim karo d  eli zeminde oflaya puflaya, topukları kasıtlı bir şekilde tıkırdayarak ilerliyor ve beni g  s mden sertçe itiyor.

"Ah." Boynumu e iyorum ve Natalie'nin mutfaktan gelen bakışlarıyla kar ıla ıyorum. "Arkada ımın Manhattan'daki en büyük a za sahip olduğundan bahsetmiş miydin?"

Natalie ne yapabilirim ki gülümsemesiyle omuz silkiyor. "Sanırım bu yüzden kedilerin köprücük kemikleri yok. Böylece çantadan çıkmaları daha kolay oluyor."

Ve kısa bir an için, sadece ben ve mizah anlayışıyla mutfakta ona katılma, onu ölesiye öpme ve sonra yemeğin geri kalanını yapmasına yardım etme isteği uyandıran neredeyse eski karım varız. Onunla bula ıkları da seve seve yıkarım.

"Bu doğru mu?" Josie sorusunu Natalie'ye yöneltirken yeşil gözleri kocaman açılmıştı. "Ve sen bana söylemedin?"

"Bu küçük bilgiyi payla tığın için teşekkürler Chase," diye mırıldanıyorum aynı anda.

Ama Natalie cevap veremeden Spencer'ın kahkahası patlar. "Oh evet. Bunu destekliyorum." Margarita bardağını kaldırır. "Sana ne kadar teşekkür etsem az Chase. Önümüzdeki birkaç yıl için bana yem verdin." Spencer kanarya yiyen kedi gülümsemesiyle bana bakıyor. " imdi, sanırım hepimiz Wyatt'ın karımın kız kardeşine nasıl evlenme teklif ettiğinin güzel hikâyesini dinlemek istiyoruz."

Nick bana sırtıyor ve ba ını sallıyor. "Dostum. Sana Vegas'ın bela için bir reçete olduğunu söylemiştim. Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum."

Josie dirse ime vuruyor. "Sana Vegas'ta ona aptalca bir şey söyleyip s ylemedi ini sordum. Haklıydım."

"Evlenelim" dedim. Tamam mı?   te oldu. Hepiniz mutlu musunuz?" Ekibe elimle  aret ediyorum ve yedisi de benim yüzümden kocaman bir kahkaha atıyor.

"Bekle." Natalie'nin sert sesi daireyi keser. Herkes mutfak kapısındaki mavi gözlü sarışına dönüyor. "Neden kimse benim davama bakmıyor? Neden herkes Wyatt'ın davasında? Sence ben

dahil mi? Bu sadece onun büyük, çılgın fikirlerinden biri miydi? Ben de bir rol oynadım, millet. Evet dedim. Aslına bakarsanız bir sürü evet." diyor ve Josie'nin kaşları bu üstü kapalı ima karşısında saç çizgisine doğru fırlıyor. "Sonra büyük evet'i söyledim."

Harper başını sallıyor, uzun kızıl saçları da onunla birlikte hareket ediyor. "Bize şaka mı yapıyorsunuz?"

"Sizi temin ederim, şaka falan yok." Natalie bana doğru yürüyor, kucağıma oturuyor, yüzümü tutuyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Bir kez daha, tüm düşüncelerim sadece ikimize kayıyor. Onun yumuşak dudakları. Tatlı nefesi. Sarhoş edici tadı. Gözlerim kapanıyor ve bu zaman tarihindeki en kısa öpücük olmasına rağmen, yine de ciğerlerimdeki havayı dağıtıyor.

Uzaklaştığında başım dönüyor.

Diğer herkesin nutku tutuldu. Sadece bize bakıyorlar.

Natalie sessizliğe son verir. "Hepiniz Wyatt Hammer'ın beni dünyada yapmak istediği tek şeymiş gibi öptüğünü ve benim de ona karşı koyamadığımı kabul etmek zorundasınız. Ama merak etmeyin. Boşanıyoruz, hepsi bu. Şimdi lütfen yemek yiyebilir miyiz?"

"Bekle," diyor Spencer boğazını temizleyerek. Ondan bana doğru eliyle işaret ediyor. "Şimdi birlikte değil misiniz? Çünkü öyleymişsiniz gibi görünüyordu."

Sonra ırkılıyor ve elini Charlotte'un bacağına sıkıdığı kalçasına götürüyor. "Yani," diyor Spencer, kendini düzelterek, "hadi yemek yiyelim."

Az önce olanları kaydettiğinde -Charlotte onu susturmak için çimdikledi- Natalie'nin kız kardeşine ne söylediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Çünkü Charlotte açıkça benim bildiğim her şeyi, hatta belki daha fazlasını biliyor.

* * *

Josie'nin hindistan cevizli pastası harika.

Chase yirminci kez gözlerini deviriyor. "Sadece bir küvete girip bu pastayla yıkanmak istiyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kek küveti mi?"

Chase başını sallar. "Kesinlikle. Sadece tepesine kadar doldur."

Josie gülerek "Kek hamuruyla mı yoksa hazır kekle mi dolduralım?" diye soruyor.

"Bitmiş pasta. Sonra da kreması" diye cevaplıyor.

Çatalını yere bırakıyor. "Bu, senin de bu kek küvetinde donmak istediğin anlamına mı geliyor Chase?"

Bir ısırık daha alıyor. "Bu pastayla birlikte, evet lütfen." Başını yana eğerek masanın karşısındaki kadına bakıyor. "Bu arada, yeni saç modelini beğendim," diyerek saçlarını işaret ediyor. Josie esmer ama birkaç telini pembeye boyatmış.

Pembe bir çizgiyi döndürüyor. "Teşekkür ederim. Sen yokken yaptım."

"Beni özlediğin için mi?"

Bir kaşını oynatıyor. "Ha. Evet, seni düşündüğümde aklıma pembe geliyor."

Çok geçmeden tabaklarımızı toplama zamanı geldi ve temizlik yaparken Natalie ve ben mutfakta lavabonun başında yalnız kaldık. "Bu çok garipti," diyorum.

"Chase'in kız kardeşinle flört etme şekli mi?"

Gülüyorum. "Şey, evet. Ama bizimle olan her şey de öyle."

"Yemek boyunca bize bakıyorlarmış gibi hissettin mi?" diye soruyor tatlı tabağını yıkarken.

"Hayvanat bahçesindeymişiz gibi."

"Sanırım tekrar öpüşmemizi istediler."

"Sadece onlar değildi," diyorum usulca, sonra tabağı elinden alıp bulaşıklığa yerleştiriyorum.

Su akarken bakışlarımla buluşuyor. Sesi yumuşak, sadece benim için. "*Kesinlikle sadece onlar değildi.*"

Bir parmağımın ucunu kulak memesinden köprücük kemiğine kadar boynunda hafifçe gezdiriyorum. "Tam burası. Seni tam buradan öpmek istiyorum."

Dudaklarımı boynunun lezzetli tenine hafifçe değdirerek ve onu içime çekerek gösterdim.

Titriyor. "Beni böyle öptüğünde nefes almayı unutuyorum," diye fısıldıyor, sonra yüzünü çeviriyor ve dudaklarımız hafifçe birbirine değiyor.

Ve ürperecek olan benim.

Çıktığımızda asansörde hep birlikte doluşuyoruz; Spencer kolunu Charlotte'a dolamış, Nick Harper'ın elini tutuyor, Chase Josie'ye dün bir çocuğun burnundan çıkardığı bilyenin hikâyesini anlatıyor ve Natalie yanımda. O kadar yakın ki elini tutabilir, kolumu omzuna atabilir, saçlarını öpebilirim.

Yapmak istediğim her şeyi.

Ve bu gece de benimle eve gelmesini istiyorum.

Ama o yapmıyor. Caddeye ulaştığımızda, yollarımız ayrılıyor.

Birkaç gün sonra Hector yine geç saatlere kadar uyuyup işi kaçırdıca bir başka muamma karşımıza çıkar.

Natalie birkaç kişiyi daha denedi ama hepsi meşguldü. Başarısız Vegas işinden sonra henüz genişlemediğim ya da düzenli olarak birini işe almadığım için, bir kez daha sadece ben varım ve saat işliyor. Violet'in evine doğru yola çıktım, tadilatını zamanında bitirmek için sabırsızlanıyordum.

Lazer odağıyla bütün sabah çalışmaktan başka bir şey yapmadım.

Menteşeleri deliyorum.

Kapıları ayarlayın. Dolapları asın. Violet, Yukarı Doğu Yakası'ndaki çatı katı dairesinin ultra modern mutfağını yenilemek için, evinde çarpıcı görünen ve ekstra özen gösterilmesi gereken egzotik bir ahşap sipariş etti. Ben de tam olarak böyle davranıyorum, her bir parçanın bir çentik, çizik veya göçük olmadan mükemmel bir şekilde hizalandığından emin oluyorum.

Yine de benim işim bu ve her müşterim için her seferinde bunu yapmayı hedefliyorum.

Ancak sabahın ortalarına doğru, zamanında bitirme olasılığı son derece düşük görünüyor. Yapılacak çok şey var. Öğle yemeği molası için zar zor zamanım var ama midem gurulduyor ve tüm kaldırma ve çekişlemeden dolayı göğsümden aşağı bir ter damlası kayıyor. İşim gereği yakıta ihtiyacım var, bu yüzden Violet'in binasından çıkıp öğlen kalabalığına ve parlak güneşe doğru ilerlerken midemi en yakın bakkala doğru takip ediyorum. Ağaçlarla çevrili, taşlarla dolu blok boyunca yürürken Natalie'nin telefonunu çaldırıyorum.

"Hey," diyorum ve ağzımın kenarlarında bir gülümseme hissediyorum.

"Hey sen." Sesinin tatlı tınısı, sırtışımanın bütün

kalbimi yerinden oynatıyor.

Biz iş arkadaşıyız, ama şu anda öyle görünmüyoruz. Sevgili gibiyiz. Bir erkek arkadaş ve bir kız arkadaş gibi. Sanki sebepsiz yere aradığımızda birbirimizle böyle konuşuyormuşuz gibi. Onu neden aradığımı bile bilmiyorum. Belki de sadece "hey sen" dediğini duymak için.

Yeterli bir sebep gibi geliyor ve benim de istediğim bu - onunla bu şekilde konuşabilmek, onu istediğim zaman arayabilmek ve diğer tüm şeyler üzerimizde olmadan günlerimiz hakkında sohbet edebilmek.

Gözlüğümü gözlerimin üzerine indiriyorum ve bir sandviç almak için köşedeki dükkâna gidiyorum. "Merkezde işler nasıl gidiyor?"

"Yarasa Mağarası'nda her şey yolunda," diyor, sonra bana ne pişirdiğini anlatıyor ve şirketimi bir şampiyon gibi yönettiği bir gün daha. Bu kadın benim için çok değerli. "Mahkemeyi de kontrol ettim. Boşanma konusunda da her şey yolunda gidiyor," diyor ama birlikteliğimizin sonu hakkında konuşmak istemiyorum ve bir sonraki konuya geçtiği için konuşmama da gerek kalmıyor. "Bugün Harper'ın arkadaşı Abby'den bir telefon aldım. Yanında çalıştığı adam yeni bir restorana yatırım yapıyormuş ve dolapların bir kısmını yapmak için seninle konuşmak istiyor."

Genelde ticari işlerle ilgilenmediğim için "İlginç," diyorum. Ama bana iş hakkında daha fazla şey anlattı ve kulağa yapılabilir gibi geliyor. "Violet's'ten sonra bir hesap yapmak için uğrayabilir misin? Seninle orada buluşabilirim. Village'da."

Onu daha sonra göreceğimi bildiğim için göğsüm yine o vahşi çırpınısını yapıyor. Bu çok saçma, çünkü onu neredeyse her gün görüyorum. Ama onu görmeyi çok seviyorum. "Evet, kulağa harika geliyor," diyorum bodega'ya dönüp bir paket cips ve bir diyet soda alıp şarküteri reyonunda sıraya girerken.

"Yani." Bir süre bekler. "Aramışsın. Her şey yolunda mı?"

Doğru. Aramamın sebebi. O da neydi öyle? Cevabı jambonda bulmayı umarak tezgâhın camekânına bakıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, jambonu hiç sevmemişimdir, o yüzden bunun bir faydası olmuyor. Sonra neden kısa bir öğle yemeği molasında olduğumu hatırlıyorum. "Violet'in işini bugün bitirebileceğimi sanmıyorum. Öğleden sonra için birini bulma şansın var mı? Birkaç saatliğine başka birine ihtiyacım var."

"Neden gelip size katılmıyorum?"

"Emin misin?" Çok hevesli görünmemeye çalışıyorum.

"Bunu daha önce Lila'nın yerinde yapmıştık. Yine yapabiliriz. Yirmi dakika içinde orada olacağım."

"Sen bir ninja, bir tanrıça ve Manhattan marangozluk işinin olağanüstü metresisin. Sana bir sandviç getireyim mi? Buradaki hindi

iyi görünüyor."

"Teşekkürler, ama ben zaten yedim. Zehirli bir ciabatta. Birazdan ölmüş olurum."

Biraz sonra o da bana katıldı ve çalışmaya başladık. Bir çiviye dikkatle çakan ona bakarken, işim için yaptığı her şeyin farkına bir kez daha varıyorum - günü kurtarıyor.

Çalışırken o sessiz ve odaklanmış durumda, ben de öyle. Saat beş civarında kısa bir tuvalet molası veriyor ve hemen geri dönüyor. Bir bardak su doldurmak için aletleri bırakıyorum. Natalie mutfaktaki merdivenin üzerinde çalışıyor, ocağın üzerindeki dolabın tahtalarını siliyor ve parladıklarından emin oluyor. Ama omuzları sanki çok kötü bir şey varmış gibi titriyor.

"Hey, neler oluyor?"

"Yok bir şey," diye mırıldanıyor yutkunarak bir basamak aşağı inerken. "Emin misin?"

"Ben iyiyim."

Bir elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. "Hey, söyle bana. Neyin var?"

Derin bir nefes alıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Kelimeler ağzından yağmur damlaları gibi dökülüyor. "Bayan McKeon artık öğretmenlik yapmama ihtiyacı olmadığını söyledi."

Çenem düştü. "Ne?"

"Bana daha önce mesaj attı. Banyodayken notunu gördüm." Sesi kesildi. "O gecedен sonra paspasların iyi durumda olmadığını söyledi. Sanırım orada ne yaptığımızı biliyor. Çok utandım."

Merdivenden iniyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor ve gözyaşlarının düşmesine izin veriyor. Kollarımı ona doladım. Ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü bu benim de hatam, bu yüzden sessizce ağlarken onu kollarımda tutuyorum. Bir damla gözyaşı daha süzülürken saçlarını yanağından uzaklaştırıyorum. Sessiz bir ağlayıcı. Hıçkırık yok, sadece yüzünden aşağı doğru düzenli bir damla akıyor. Yine de içindeki tüm üzüntüyü ve hissetmemesi gereken tüm utancı hissedebiliyorum.

"Kara koyun olmak istemiyorum," diye fısıldıyor gömleğimin içine.

"Değilsin tatlım," diyorum nazikçe. "Yemin ederim olmayacaksın."

"Ama öyleyim. Lisedeyken vahşi bir çocuktum. Belki o zamanlar babamın arabasıyla gece geç saatlere kadar geziyordum ama şu halime bak. Yine yapıyorum." Gönülsüzce göğsüme bastırıyor. "Seni gece gezmesine götürüyorum."

Kendisiyle dalga geçme çabasına küçük bir kahkaha atmayı başarıyorum. "Hey. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Ayrıca, ikinizin de sözde günahları o kadar kötü değil."

"Biliyorum ama o dojoyu seviyordum. Orada bir ün kazanmaya başlamıştım."

Saçlarını okşuyorum. "Ve itibarın bozulmayacak çünkü yaptığın işte harikası. Başka bir dojo buluruz. Diğer stüdyoda hâlâ kendini savunma derslerin var, değil mi?"

Bana karşı başını sallıyor. "Haftada sadece bir ders. Lila'nın aldığı ders." Çenemi başının üstüne yaslıyorum. "Lila'nın senin sınıfında olması çok güzel."

"Çok tatlı bir kadın. Onu her gördüğümde Vegas işini yeniden başlatmak için çalıştığını söylüyor. İyi görüldüğünü söyledi. Ama Wyatt, kendimi berbat hissediyorum."

Ondan uzaklaşıyorum ve bir parmağımı çenesinin altına sokuyorum. "Sen değilsin. Ben de aynı derecede suçluyum."

Bana hafifçe vurdu. "O zaman seni kovmalıyım."

"Keşke senin yerine ben alabilseydim. Alırdım. Yemin ederim yapardım. Bunun olmasından nefret ediyorum."

Yutkunuyor ve derin bir nefes alıyor. Bu onu toparlamış gibi görünüyor. "Ne yaptığımızı anlamamız gerekiyor."

"Biliyorum," diyorum, çaresizlik ses tonumu renklendiriyor çünkü her şeye sahip olmak için bir cevabım olmasını isterdim. Onunla çalışmaya devam etmek istiyorum, onunla birlikte olmak istiyorum ve Vegas'taki hatamızı silip Manhattan'da çıkan normal bir kadın ve erkeğin yapacağı gibi ilerlemek istiyorum. Ama ne zaman bir adım atsak, bir barikatla karşılaşıyoruz.

Tek bildiğim, çenesini eğip bana baktığında, onu kollarımda tutmanın çok doğru hissettirdiği. Ama ona dokunduğumda her şey ters gidiyor. Başarısız fesih, kavgamız ve şimdi de karate gösterisini kaybetmesi.

"Wyatt," diye fısıldıyor, "şu anda seni öpmek istiyorum ama her öptüğümde aptalca bir şey oluyormuş gibi hissediyorum."

"Yeteneklerine zihin okuyuculuğu da ekle, çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum," diyorum onu bir kez daha kollarıma alırken. Alnına yumuşak bir öpücük bırakırken sırtı merdivene yaslanmıştı. "O zaman sevişmek yok," diye fısıldıyorum, dudaklarımı göz kapaklarına hafifçe değdirerek. "Sadece bu."

Bana başını sallıyor, ağzından yumuşak bir iç çekiş çıkıyor. Dudaklarımı yanaklarında, çenesinde, çenesinde gezdiriyorum, sonra dudaklarına çok yakın bir yerde duruyorum.

"İyi olacağız," diyorum ona en zayıf sesimle. "Gerçekten. Boşanalım ve eğer hâlâ böyle hissediyorsak, o zaman eski bir kocanın eski karısıyla nasıl çıkabildiğini çözebiliriz."

"Aynı zamanda onun çalışanı," diye gülümseyerek ekliyor ve ben onun ellerine yapışıyorum. Çünkü ... o gülümseme ... o dudaklar ...

Onunla.

"Her şeyi çözeceğiz," diyorum, her ne kadar *nasıl çözüleceği* ileri matematik gibi gelse de. Ama o köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Umarım eski sevgilim olana kadar önümüzdeki birkaç hafta uçup gider. Eski karımla bu kadar çok çıkmak isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama istiyorum. Gerçekten istiyorum. Belki kulağa çılgınca geliyor. Belki de öyle. Ama onunla normal bir şekilde yeniden başlamak istiyorum. Uğruna delirdiğim bu kadınla temiz bir sayfa mı? Yeniden başlamak için mükemmel bir yol gibi görünüyor.

Yanaklarını sıkıyor ve alnına hızlı bir öpücük daha bırakıyorum.

Bir elini göğsüme koyuyor ve hafifçe itiyor. "Beni böyle öpmeye devam edersen, sonunda bu merdivenin üzerinde yapacağız ve Tanrı bilir şansım yaver giderse bir bacağımı kıracağım."

Çenemi sıvazlıyorum. "Merdiven mi dedin?" "Aklına komik fikirler gelmesin."

"Şimdi bir tane var," diyorum ve dizlerimin üzerine çöküp onu tahtaya bastırıyorum, elim karnında. "Bunu sana şu anda yapmayı çok isterim." Ellerimi bacaklarında gezdirip kotun üzerinden onu öpüyorum. "Ama sana ne kadar iyi olabileceğimi göstereceğim." Ellerimi kıkına doluyorum, sıkıyorum ve tamamen giyinik olmasına rağmen bacaklarının arasına bir öpücük konduruyorum. "Çok iyi olabilirim," diye inliyorum, onu kıyafetlerinin arasından bir kez daha öperken.

Nefes nefese kalıyor, ellerini saçlarıma doluyor. Ben de öyle kalıyorum. Dizlerimin üzerinde. Dudaklarım kotunun üzerinde. Onunla alay ediyorum. Bu moratoryum sona erdiğinde ne yapacağıma dair ona çok net talimatlar bırakıyorum.

"Wyatt," diye mırıldanıyor, saçımı sıkıca kavırıyor.

Yüzümü yaklaştırıp kokusunu içime çekiyorum, sonra ayağa kalkıp alnına hızlı bir öpücük kondurmadan önce kotu ısıyorum. "Gördün mü? Çok tatlı değil miydin?"

Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Sen bir tek boynuzlu atslın."

Kot pantolonumun içindeki çadıra bakıyorum. "Şu anda kesinlikle tek boynuzlu bir atım."

Gülüyor, sonra da sıkı sıkı sarılmak için beni kendine çekiyor. Ayrıldığımızda işimize devam ediyor ve işi bitiriyoruz. Biraz sonra Violet kapının kilidini açıyor, içeri giriyor ve ıslıl ıslıl parlıyor. Şık siyah saçları tepesinde toplanmış ve bir tutam şeftali rengi ruj ağzını kapatıyor.

"Mutfak harika görünüyor."

Natalie, "Ve tam zamanında bitti," diyor.

Violet şaşkınlıkla başını sallar. "Çok heyecanlandım. Tamamen heyecanlandım." Bakışlarını benden Natalie'ye, sonra tekrar bana çeviriyor. "Siz ikiniz

tam bir ekip. Yaptığınız her şeyden çok etkilendim."

Aletleri ve merdiveni kamyonuma yüklemek için ayrıldığımızda, az önce olanlarla ilgili korkunç derecede adaletsiz bir şey olduğunu fark ettim. Natalie karate stüdyosunda yakalandı. Ben bir müşterinin evinde paçayı kurtardım. Tamam, Violet'in evinde çıplak değildik ama bambaşka bir şekilde samimiydik. Merdivende paylaştıklarımız minderde yaptıklarımızdan çok daha mı "güvenli"? Belki de. Ama aynı zamanda kendimi Natalie'ye daha da yakın hissediyorum ve keşke onu koruyabilseydim. Zarar görmesini engellemek. Onu her türlü üzüntüden kurtarmak.

Ne yapıyor olursak olalım, gerçek şu ki aramızda olanlardan o sorumlu ve ben değilim. Skoru nasıl değiştireceğimi ya da değiştirmek değiştiremeyeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim bunu istediğim ve nasıl yapacağımı bulmam gerektiği.

Ama şu anda başka bir işimiz var, bu yüzden Village'a, tahmini fiyat için restoran alanına gidiyoruz. Natalie beni kocaman kolları olan iri yarı bir adamla tanıştırdı. Restoran yatırımcısı ve Hemsworth kardeşlerden birine benziyor.

"Simon Travers," diyor ve elini uzatıyor. Derin bir sesi de var.

"Wyatt Hammer. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve sen. Çalışmalarınız hakkında harika şeyler duyuyorum."

Natalie bilgisayarda notlar alırken o da bize restoranın planlarını anlatıyor. Biz bitmemiş tezgâhlardan birinde dururken, o da bilgisayarındaki şemayı Harper'a gösteriyor ve bu anla ilgili her şey son derece normal, özel bir şey yok, garip bir şey yok ta ki sevimli bir sarışın kapıyı açıp içeri girene kadar. Harper'ın arkadaşı Abby. Belki de anaokuluna giden bir kızın elini tutuyor. Abby Simon için çalışıyor; Harper'ın söylediğine göre kızının dadısı.

Küçük kız Simon'a doğru koşar ve kollarını ona dolar. "Babacığım! Dersim çok eğlenceliydi."

Onu kucağına alıyor ve ısıldıyor, sadece çocuğuna ısıldıyor. "Bu harika, tatlı bezelye. İşim biter bitmez bana her şeyi anlatacak mısın?"

Başını sallıyor ve dudaklarını onun yanağına yapıştırıyor, sonra da başını onun kollarına yaslıyor.

Abby'ye bakıp selam veriyorum. O da bana selam verdi. Harper ve Nick'le birkaç kez takılmıştık. Abby'nin kıvrıcık sarı saçları ve bal rengi gözleri var ve Simon'dan belki sekiz ya da on yaş daha genç. Bazıları için

Gözlerimi onlardan alamamamın sebebi. Belki Natalie de onları izlediği içindir. Bu adam ve bu kadında bir şeyler var. Ne olduğunu söylemek zor ve dokunmuyorlar bile.

"Selam Abby," diyor Simon ve sesi bana birini hatırlatıyor. Onun bakışlarıyla karşılaştığında gülümsemesini engelleyemiyor gibi görünüyor. "Selam, Simon." "Bugün her şey nasıldı?"

"Hayden harikaydı. Müzede ve sonra da dersinde harika vakit geçirdik. Yarın sana her şeyi anlatacağım. Sabah görüşürüz. Aynı saatte mi?"

"Aynı zamanda."

Abby küçük kıza doğru yürür ve saçlarını karıştırır. "Güle güle, küçük tatlı şey." Sonra ayrılmadan önce Natalie ve bana veda ediyor. Potansiyel müşterim tüm bu süre boyunca onu izledi. Kapıya doğru yürürken. Kapıyı itip açarken. Dışarı adım atarken. Son bir kez el sallarken.

Ve gözlerinde ne olduğunu biliyorum. Sesinde. Ama şu anda kafamda bununla yüzleşecek yer yok, bu yüzden planları gözden geçirirken işe, sadece işe odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Ayrıldığımızda, Natalie ve ben New York'ta erken bir Haziran akşamının alacakaranlığında yürüyoruz. İkimiz de yarım blok kadar sessiz kaldık, ta ki o sessizliği bozana kadar.

"Komik, değil mi?" "Komik olan ne?"

"Sadece bakarak bile onun hakkında ne hissettiğini nasıl anlayabiliyorsun?"

Kaldırımındaki bir çatlakta ayağımı kaybederek tökezliyorum. Bir basamağa tutunuyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, telaşla.

Başımı sallıyorum ve çok havalıymışım gibi bir elimi gömleğimin üzerinde gezdiriyorum. "Evet. İyiyim." "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Yine de merak ediyorum," diyor, sanki bir şey düşünüyormuş gibi.

"Neyi merak ediyorsun?"

"Kızının dadısına aşık olduğu gerçeğiyle nasıl başa çıkacak?"

Ona dönüyorum, gözleriyle buluşuyorum ve çaresizce omuz silkiyorum. Çünkü ses tonunun neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyorum. Bakışlarının bana neden déjà vu hissi verdiğini. Bir aynaya bakıp kendimi görmek gibiydi.

En dürüst yanımla konuşuyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Ertesi sabah telefonumda birkaç mesajla uyandım.

İlki bankadan. İşletme hesabıma büyük bir para yatırılmış. Dolar işaretlerini severim ve bu işaretin yanında bir sürü sıfır var. Kafamı kaşıyarak, bir sonraki mesajı görene kadar ne yapacağımdan emin değilim.

Lila'dan.

Küstahlık etmek istemem ama iş tekrar başladı, bu yüzden size depozitoyu ödeme cüretini gösterdim. Çatı katında çalışmak için Vegas'a ne zaman dönebileceğini bana haber ver.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye başladığımda gözlerim açılıyor. Sonra Natalie'den bir mesaj buldum.

Natalie: Gördün mü? Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?

Akıl okuyan sensin. Ben değilim. Neden sadece bana söylemiyorsun?

Natalie: Vegas işine geri döndüğümüze göre .. biliyorsun!

Lunapark trenine tekrar binmek **mi**? Dönme dolabı da repertuarımıza ekleyelim mi?

İnsan hayal kurabilir. Beklerken haber uygulamama göz atıyorum ama daha açamadan cevabı geliyor. İçimde umut yükseliyor. Onun da aynı şeyi hissettiğini umuyorum.

Natalie: Düzgün bir şekilde feshedebiliriz.

Oh.

Benimle aynı fikirde olmadığı ortaya çıktı.

Hem de hiç.

Hiç de değil.

Delinmiş bir balon gibiyim, içimdeki tüm hava dışarı sızıyor. Telefonum ondan gelen başka bir mesajla çalıyor.

Bu iyi, Wyatt. New York'taki boşanmanın evrak işleri ve detayları hakkında endişelenmemize gerek yok. New York karmaşıktır. Bunu daha önce düşünmeliydik. Bu yol kolay.

Neden bu kadar kolay?

Natalie: İşe başlamak için Vegas'a geri döndüğümüzde, ilk gün kurulumda yardımcı olmak için orada olmam gerekecek, böylece iptalimizi şahsen alabileceğiz. Adliyeye gidip kendimiz başvuracağız ve kayıtlardan çıkacağız. Yargıcın bizi görmesi gerekirse, iş nedeniyle yine de orada olacağız. Ama sonuçta bu iş bitecek. Tam istediğiniz gibi.

Yutkunuyorum ve bir elimle çenemi ovuyorum. Yatakta doğrulup yorganı üzerimden atıyorum ve ayaklarımı yere doğru sallıyorum.

Bu iyi, değil mi?

İkimizin de istediği buydu. Vegas'ta uyandığım andan beri istediğim şey buydu. Ama şimdi farklı şeyler istiyormuşuz gibi görünüyor. O ayrılmak için delicesine heyecanlanırken, benim göğsümü kuduz bir hayvan kemiriyormuş gibi hissediyorum.

* * *

Önümüzdeki birkaç gün boyunca müşteriler için birkaç ufak tefek işle ilgilenirken bu boşluk derinleşiyor. Spor salonunda egzersiz yaparken, Chase'le bira içerken ve bana kiralama acentesinin artık daire için daha fazla çemberden atlamasını istediğini söylerken, Nick'le kurtarma merkezinde gönüllü çalışırken ve özellikle Natalie ve ben Lila'nın günah kentindeki işi için hazırlanırken de devam ediyor. New York'taki boşanma evraklarını iptal ettiğimizde ağzımız açık kalacak, çünkü Vegas'ta fesih işlemlerini halletmek daha kolay olacak ve iki evrak setinin karışıklığa neden olmasını istemiyoruz.

Bir öğleden sonra evlendiğimiz şehre -o düğümü çözmemiz gereken lanet olası yere- uçmak üzere uçağa bindiğimizde, o ağır göğsümde tünel açıyor, organlarımı çiğ ve parçalanmış bırakıyor.

Eğlence ve iş ortağım yanımdaki koltukta otursa bile, şaka yapmak ya da hikayeler paylaşmak istemiyorum. Gülmek istemiyorum. Tek istediğim bu boktan hissin sona ermesi.

Natalie her saniye neşeli. Ülkenin ortasında bir yerde, bana işteki ilk günün planını hatırlatıyor.

"Tamam," diyorum gönülsüzce.

Sonra beni hangi malzemelerin beklediğini bildiriyor. "Bu iyi."

Ve ilk gün adliyede öğle yemeği molası da dahil olmak üzere programdan bir kez daha bahsediyor.

"Yapılabilir gibi görünüyor," diyorum, ses tonum cansız.

Parmağını çenesine vuruyor, yanımdaki deri koltuğundan beni izliyor.

"İyi misin Hammer?"

Başımı salladım. "Evet. Harikayım."

Gözlerini kısıyor ve bacağını okşuyor. "Emin misin? Çünkü keyifsiz görünüyorsun."

Elimi havada salladım, sanki bu hiçbir şeymiş gibi.

Birdenbire Natalie ağzını kocaman açıyor ve deli bir inek gibi böğürüyor; uzun, ısrarlı bir ses, kendimi bir çiftliğe düşmüş gibi hissetmeme neden oluyor.

Şaşkın, patlak gözlerle bakıyorum. "Ne ...?"

Tatlı ve masum bir gülümseme takınıyor ve diğer yolcular ona doğru bakarken bile yüzünü asmadan şöyle diyor: "Repertuarım üzerinde çalışıyorum. İneğimi beğendiniz mi?"

Ne yaptığını ve neden yaptığını anladım. İçimden bir kahkaha yükseliyor ve günlerdir ilk kez o ülserli his bir anlığına kayboluyor. Onun yüzünden. Beni korkumdan kurtarmaya çalışıyordu. Bir çiftlik hayvanı sesiyle.

Kahretsin, sanırım ben varım.

"Ama unutma, hâlâ bana söz verdiğin kükremeyi duymayı bekliyorum," diyor göz kırparak.

Ve neden bu kadar kötü hissettiğimi çok iyi biliyorum. Çünkü Vegas'a yaklaştıkça onu kaybetmeye daha da yaklaşıyorum. Parmaklarımın arasından kayıp gidiyor, bu kadın çılgın bir gecede yarattığımız karmaşada bana karıştı. Şimdi, tüm bu karışıklıkları istiyorum. Onları arzuluyorum. Göğsümdeki bu boşluğa bakılırsa, onlara *ihtiyacım var*, çünkü onunla geçirdiğim bu an - onun tatlılığı, çılgınlığı, benimkiyle uyuşan baş aşağı mizah anlayışı

-Bu acının tek merhemidir.

Artık düşünmüyorum.

Biliyorum.

Karıma aşığım.

Ve onun benim eski karım olma düşüncesi korkunç derecede yanlış geliyor.

Zampara termitler gibi. Ya da miyavlamayan bir kedi gibi. Doğaya aykırıdır.

İstedğim kadın evlendiğim kadın. Daha birkaç gün önce bu şekilde bağlanmamamız gerektiğini, yeni bir başlangıç yapmamız gerektiğini düşünüyordum. Ama şimdi nasıl hissettiğimden eminim, ikimizin bitmesini istemiyorum. Devam etmemizi istiyorum.

Tek sorun, yarın öğlene kadar eski kocası olmamı çok istiyor.

Kırık bir lavaboyu tamir edebilirim. Muhteşem bir mutfak dolabı asabilirim. Lanet olası bir ev inşa edebilirim.

Bunlar benim yeteneklerim.

Ama karşı cinsle ilgili zor durumlarla nasıl başa çıkılacağını bilmek? Diyelim ki bu hiçbir zaman benim işim olmadı.

Bu hafif kalır, değil mi?

Bayanlar söz konusu olduğunda doğru seçimleri yapmakta berbatım.

Bellagio'da bir gece boyunca bir o yana bir bu yana dönüp durduktan ve Natalie'nin odasının kapısını çalmak, hiçbir şey söylememek ve bunun yerine onu becermek gibi milyonlarca seçeneği değerlendirdikten sonra, hâlâ bir gün önce olduğum gibi can sıkıcı bir noktadayım.

Doğru zamanda, doğru sırayla, doğru kelimeleri söylemeye daha yakın değilim. Kendimi kötü şans çorbasının içinde bulmama neden olmayacak kelimeler.

Duş aldıktan sonra kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giydim.

Normalde işim gereği şık giyinmem ve bu da olabildiğince süslü. Yine de bir erkeğin öğle tatilinde adliyeye gittiğinde saygılı giyinmesi gerektiğini düşündüm.

Kara cüppeli kadın ve erkeklerin kaderinizi belirlediği beton bir yapı gözümün önüne geliyor ve ürperiyorum. Her şey eşitken, mahkemelerden uzak durmayı tercih ederim. Natalie'ye ne diyeceğimi bulabilirsem, belki de gitmek zorunda kalmayız.

Hey, Nat. Şimdi benimle çıkmaya ne dersin?

Tatlım, bunun çılgınca gelebileceğini biliyorum ama evli kalma şansın var mı?

Merak ediyorum da... Bunu bir denemeye ne dersiniz? Bu akşam yemeğe çıkmaya, yanıma taşınmaya ve kadının olmaya?

Evet, dediğim gibi, fikirlerimin hepsi berbat.

Kendime not: Önümüzdeki birkaç saat içinde netlik bulmaya çalışın.

Kadınlar söz konusu olduğunda içgüdülerime güvenebilseydim bu görev çok daha kolay olurdu. Tek bildiğim Natalie'yi sevdiğim ve onu nasıl elde tutacağımı bulmam gerektiği. Bu evliliği bitirmek yanlış bir yol gibi görünüyor.

Her zaman güvendiğim tek kadını, kız kardeşimi arıyorum. İkinci zil sesinde cevap veriyor ve bir müzayedeci gibi aşırı hızlı konuşuyor.

"Dirseklerime kadar kırmızı kadife kek hamuruna batmış durumdayım ama senin için her zaman vaktim var. Sadece, bilirsın, çabuk ol." Arka planda pastanesinin tanıdık seslerini duyabiliyorum.

Peluş halının üzerinde volta atarken, içimi döküyorum. Ama, bilirsın, çabuk. "Olay şu. Natalie'ye aşığım ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Josie hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Ona söyledin mi?" "Hayır. Ya o aynı şekilde hissetmezse?"

"Bu göze alman gereken bir şans."

"Ama ya-"

Bitirmeye gerek yok. Josie ne düşündüğümü biliyor. "Ya sana kazık atacaksa? Seni sırtından bıçaklarsa? İşine karışırsa?"

Kaşlarımı çatıyorum ve tüm bu çok korkutucu ve çok gerçek olasılıkların aklıma girdiğini inkâr etmek üzereyken, telefon hattında yüksek sesli, ıslak bir tıkırtı duyuyorum. Kız kardeşimin boğuk sesini duyuyorum, sonra sessizlik hüküm sürüyor.

Josie'nin telefonunun şu anda bir kek küvetinde yıkandığını hissediyorum.

* * *

Natalie: Bana bunun doğru karar olduğunu hatırlat.

Charlotte: Oh, tatlım. Kolay olmadığını biliyorum.

Natalie: Ama bu doğru karar, değil mi?

Charlotte: Bu seçimi senin yerine ben yapamam. Bir yanım senin deli olduğunu düşünüyor. Ama seninle aynı fikirde olmasam bile seni destekliyorum.

Natalie: Biliyorum. Bunu takdir ediyorum. Ama ya işleri daha da berbat edersem?

Charlotte: Şansını deniyorsun. Büyük bir şans. Tüm riskleri göz önünde bulundurmalısınız. Var mı diye kendine sor.

Sanırım yaptım. Bunu yapmak zorundayım, Charlotte. *Yapmak zorundayım.*

* * *

Göğsümde kelebeklerin uçuşmasına pek benzemeyen bir şeyle Natalie'nin kapısını çalıyorum. Etrafta uçuşan sinek kuşları da değil. Daha çok içimi dışımı saran çılgın kara kargalar gibi.

Nefes alıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum ama cevap verdiğinde nefesim ciğerlerimden kaçıyor.

Tanrım, neden bu kadar güzel olmak zorunda?

İnce askılı turuncu bir sundress, şu küçük kazaklardan birini ve bir çift bej askılı sandalet giyiyor. Parlak, neşeli ve kışkırtıcı olmadan güzel.

Tam ona göre. Güneş ışığı ve tüm Amerikan elmalı turta hayalleri.

Yazlık kıyafetini işaret ediyor. "Bu benim fesih elbisem. Ne düşünüyorsun?"

Nefret ediyorum.

Bir sevgilisi olmasından, ona böyle demesinden ve en çok da bağlarını koparmak için bu kadar heyecanlı olmasından nefret ediyorum. Ama beni öldüren bir gülümsemeyle bana bakarken göz kamaştırıyor ve söyleyebileceğim tek şey soğuk, acı gerçek. "Bayıldım. Muhteşem görünüyorsun."

Parmağıyla beyaz gömleğimin düğmelerinden birine dokunuyor. "Ve sen de yakışıklı görünüyorsun." Çantasını omzundan yukarı kaldırıyor ve şakacı bir ses tonuyla, "İşe gitmeye ne dersin, öğle yemeği molası verip ayrılalım ve belki, kartlarını doğru oynarsan, bu akşam yemek yiyebiliriz?" diyor.

Bu benim seçeneklerimden biriydi, ama şimdi o bunu dile getirdiğine göre, ancak yeterli görünüyor. Biz bunun ötesindeyiz. Biz zaten daha

fazlasıyız. Sadece ihtiyacım var

Onu ikna et.

Ama Natalie ile randevuyu reddedecek kadar dik kafalı değilim, bu yüzden evet diyorum.

Işıl ışıl, saatine dokunuyor. "Otuz dakika içinde Lila'nın evinde olmamız gerekiyor ve eminim şimdi çıkarsak erken varmış oluruz. Yolda bir fincan kahve içmek için duracak vaktimiz var. Belki bir başlangıç randevusu gibi," diyor, omzunu yukarı kaldırıyor ve benimle flört ederken son derece sevimli görünüyor.

Ve işte bu kadar. Kendimi kaybettim. Onunla öylece çıkamam. Şu anda onunla flört edemem. "Kahve istemiyorum," diyorum kabaca.

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Seni."

Dudaklarında yaramaz bir gülümseme beliriyor. "Eski günlerin hatırına mı?"

"Hayır." Ses tonum ciddi. "Yeni zamanların hatrına, Natalie." Kalbim bir çita gibi hızla çarpıyor. Yutkunuyorum ve sinirlerimi ve vahşi kargaları bastırıyorum. "Seni istiyorum. Seninle olmak istiyorum. Senin için deliriyorum," diyorum, kalbimden geçenle başlıyorum, söyleyecek daha çok şey olmasına rağmen.

Ama ben daha fazlasını söyleyemedim yutkundum ve gözleri doldu. Parmaklarını dudaklarıma

bastırıyor. "Şşş. Söyleme."

Kaşlarını çatıyorum. "Neyi söylemeyeyim?"

"Hiçbir şey söyleme. Şimdi olmaz." Sesi kırıldı. "Lütfen."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken başını sallıyor ve belki de bu yüzden kadınları anlamıyorum. Çünkü kafam iyice karıştı. Birkaç dakika önce flörtöz ve tatlıydı ve bir ilişki yaşamak istediğinden emindim. Şimdi, ona kızgın olduğumu söyledikten sonra üzgün. Bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama tek bildiğim bir kadının ağlamasına seyirci kalacak türden bir adam olmadığım. "Seni mutlu etmek için ne yapabilirim?"

Yaklaşıyor ve fısıldıyor, "Benimle seviş." İşte bunu yapabilirim.

Yanaklarını ellerimle kavıyorum, onu kapının yanındaki duvara doğru itiyorum ve bakışlarımı tepeden tırnağa üzerinde gezdiriyorum, her kıvrımını, her kasını, her çukurunu ve vadisini ezberliyorum. Nasıl bir araya geleceğimizin planını bilmiyorum. Sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama onun için çıldırıyorum.

Ellerimi omuzlarından kollarına, oradan da beline doğru gezdirerek onu hissetmeye çalışıyorum. O benim ve elimden kaçmasına izin

veremeyeceğim kişi o.

Hiçbir cevabım olmasa da, şu anda Natalie ile aynı fikirde olduğumuzdan eminim. Burası hiç soru sormadığımız yer. Kulak memesini dişlerimin arasına alarak öpüyorum. Kollarını boynuma dolayarak beni daha da yakınımaya çekiyor. "Benim gibi hissediyorsun," diye fısıldıyorum.

Sanki sözlerini tutuyormuş gibi dudağını ısıyor. Boynuna sokuluyorum, boğazının sütununu öpüyorum, onu sarıyorum. İnlemeleri yükseliyor, daha da yükseliyor ve meşgul elleri kot pantolonumu aşağı çekerken ben eteğini kaldırıyorum. Şu an ihtiyacım olan tek şey bu; ne daha fazlası ne de daha azı.

Ellerini sikimin etrafına doluyor ve ben titriyorum. Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki. Beni okşuyor ve ben gözlerimi kapatıp kalçalarımı onun yumuşak ellerine doğru sallıyorum. "Nat," diye inliyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Kadın konuştu. Beni suskun istiyor ve beni suskun bırakabilir.

Bana sahip olduğu sürece.

Çevik elleri shaftımın etrafında sıkılaşıyor ve beni ona yaklaştırıyor. Külotunu indiriyorum ve parmaklarımı onun kaygan sıcaklığında gezdiriyorum. O benim için hazır. Çok ıslak ve gür. "Bak nasıl tahrik oluyorsun," diye inliyorum, çünkü sessiz kalmak çok zor.

"Wyatt. Konuşmayı bırakıp fu-" Ama kendini durduruyor, yüzünü yaklaştırıyor, alnı alnıma değiyor ve bir kez daha fısıldıyor, "Benimle sevişmek."

İşte yine aynı şey. O iki kelime. Bugüne kadar bana hiç söylememiştii - *sevişmek*- ve onun da aynı şeyi hissedebileceğine inanmamı sağladılar.

Sikimin başını ona sürüyorum ve hızlı bir hareketle içine giriyorum. O kadar ıslak, sıkı ve rahat ki, birbirimize uyma şeklimizi seviyorum. Sanki birbirimiz için yaratılmışız. Sanki daha önce olan her şey *buna* yol açmış gibi.

Ona her şeyi, nasıl hissettiğimi ve ne istediğimi anlatmak istiyorum - onu hayatımda çok daha fazlası olarak görmek istiyorum.

"Tatlım," diye fısıldıyorum kulağına ve titriyor.

"Oh, Wyatt." Tatlı sesi çıplak bir iniltiye dönüşüyor ve bu ses kalbimin derinliklerine dokunuyor.

Onunla sevişirken omuzlarımı kavırıyor. Saat işliyor olsa da, bu uzun sürmeyecek olsa da, kendimce acele etmiyorum. Çıkardığı her sesin, her tatlı, seksi sesin, her mırıltının ve her iç çekişin tadını çıkarıyorum. Bacaklarını belime doluyor ve kalçalarımı daha da içine sokuyorum. Dokunuşumla, hissettiği her türlü üzüntüyü silmek istiyorum.

Bazı kötü seçimler yapmış olabilirim. Bazı hatalar yapmış olabilirim. Ama bu onlardan biri değil. O benim damalı kızım olmayacak.

geçmiş. O benim bugünüm ve geleceğim, bunu biliyorum. Buna inanıyorum.

Çünkü seks var, sikiş var, şehvet var.

Ve sonra, *bu* var. Şu anda. Ve bu her şey, çünkü ona çok aşığım.

Sadece birkaç saniye içinde kıcımlı tutup adımı söylüyor ve ben de onunla birlikte oluyorum. O boşalırken seslerimiz beyaz sıcak sesler, vahşi inlemeler ve yoğun zevk çığlıkları ve ben de yeni bir şeyin başlangıcı olmasını umduğum şeyde ona katılıyorum.

* * *

O banyoda temizlenirken ben de yatağına uzanıp telefonumu karıştırıyorum ve kız kardeşimin bana mesaj attığını görüyorum.

Üzgünüm. Telefon bataryanın içine bir kuğu dalışı yaptı. Her neyse, dinle. Aşk şansını denemektir. Bu roket bilimi değil. Sadece içinden geldiği gibi konuş ve ona aradığın kişi olduğunu söyle.

Gülümsüyorum ve bedenimi bir sakinlik duygusu kaplıyor.

Bunu yapabilirim. Kesinlikle yapabilirim.

Josie: Elbette yapabilirsin. Sadece kendine güven. Onunla ilgili yeni içgüdülerine, eskilerine değil.

Söz **veriyorum**. Ben yeni bir adamım.

Telefonumu cebime koyuyorum, derin bir nefes alıyorum ve sevdiğim kadını bekliyorum. Lavabo akıyor, demek ki hâlâ banyoda. Ayağa kalktığımda

TV konsolunun önünden geçiyor. Telefonu tahtanın üzerinde vızıldıyor. Aşağı bakınca, ekranında 917'li bir numara görüyorum. New York'tan biri onu arıyor. Cevap vermek benim işim değil, bu yüzden kendi haline bırakıyorum ve vızıltı kesiliyor.

Sonra arayan kişi sesli mesaj bırakmış gibi tıkırdıyor. Ses dikkatimi bir saniyeliğine ekrana geri çekiyor.

Bu mesajın yanıp sönmesi için yeterli bir süre. Sesten yazıya çevrilmiş. Başka tarafa bakmalıyım. Gerçekten bakmalıyım. Ama bakmıyorum.

"... Hafner ve Hickscomb'dan Rhonda Hafner, toplantımızı takip ediyor. Gönderdiğiniz bilgileri inceledim ve evet, bir makul bir talep ..."

Zemin bükülürken duvara tutunuyorum. Bu da ne böyle? Başım dönüyor ve garip, yeni bir mide bulantısı beni sarıyor. Telefonuma tıklayıp hızlı bir Google araması yaptığımda ve Hafner and Hickscomb'un New York'ta bir iş ve işçi hukuku firması olduğunu öğrendiğimde daha da hasta oluyorum.

Panik damarlarımda yoğunlaşırken, avukatlarla ilgili konuşmalarımızı gözden geçiriyorum. Easy Out hizmeti çöktüğünde Natalie, Charlotte'un aile hukuku konusunda uzmanlaşmış bir avukat arkadaşıyla konuştuğundan bahsetmişti. Kadının kendisine New York'ta boşanmaya karşı fesih konusunda faydalı bilgiler verdiğini söyledi. Çiftçi pazarında, avukata ihtiyacımız olmadığından bile bahsettik ve ayrılığımızı köpekbalığı olmadan sürdürme konusunda anlaştık.

Tüm hesaplara göre, bugün bir avukata ihtiyacımız yok.

İşte o zaman damarlarımdaki soğukluk korkuya dönüşüyor. Hafızam akşam yemeği partisine, Charlotte'un Spencer'ı susturmasına, Natalie ve kız kardeşinin sırları olduğunu fark etmeme kilitleniyor.

Büyük sırlar. Belki de konuştukları avukat aile hukuku avukatı değildi. Belki Natalie başka bir şey için dava açıyordur.

Web sitesindeki *hakkımızda* bölümünü bıçaklıyorum ve işte o zaman bıçak sırtımı kesiyor. Firma, toplu dava, ayrımcılık, ihbar ve cinsel taciz gibi istihdam davalarında uzmanlaşmış.

Natalie benden boşanmak için avukat tutmadı. Beni dava etmek için avukat tuttu.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sesimde hissedilir bir korkuyla, ikiyle ikiyi bir araya getirdiğimde, çünkü onları yalnızca buna ekleyebiliyorum - cinsel taciz. Bu yüzden dava açmak için bir iş avukatı tutmuş.

Makul bir iddia.

Mesajları da alacak, bir patronun çalışanına aşık olmasıyla ilgili tüm yazışmalar. Ve aynı çalışan o patron yüzünden başka işlerini de kaybetmiş. Dojo'yu dava edemez. Dojo ile bir sözleşmesi yok. Benimle sözleşmesi var.

Midem bulanıyor ve sessizce kendime lanet ediyorum.

Yine yaptım. İşle zevki birbirine karıştırdım. Ve bu sefer, sonuçlar felaket olabilir. Bu sefer kadınlar konusundaki şanssızlığımdan değil. Hata yüzde yüz bende ve bu zehirli bir sandviçten çok daha kötü.

Natalie'yi uzun zaman önce bırakmalıydım.

Adliyeye giderken Lila'nın evinde durduğumuzda içimi kaplayan korkuyu gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Aklımın bir köşesinde Lila ve Natalie'den uzak durmak var ama bu işle ilgili daha önce yaşadığımız sorunlardan sonra, bir gösteri yapmadan duramam. Ayrıca, Lila'nın parasına şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım olabilir. Natalie ve ben üç saat içinde dosyalama yapacağımız için daha mutlu olamazdım. Keşke süreci hızlandırabilseydim.

Mutfak tadilatının planlarını gözden geçirirken saat her geçen saniye kulağımda yüksek sesle tik tak ediyor.

Konuşurken işe odaklanıyorum, az önce becerdiğim ve beni becermeye çalışacak olan kadına değil. Ona izin vermeyeceğim. Chase'e kuzeniyle tekrar konuşmam gerektiğini mesaj attım ve eminim ki dostum bir kulak zarından saç fırçasını ya da bir göbek deliğinden yüksüğü çıkarmayı bitirir bitirmez beni arayacak.

"Birkaç hafta içinde halletmiş oluruz," diyorum sertçe. İçimde öyle bir gerilim var ki her an kopabilirim.

"Bunun işe yaramasına çok sevindim," diyor Lila ve elini Natalie'nin omzuna koyuyor. "Ve bu kadın tüm övgüleri hak ediyor. Kendini savunma dersi sırasında onu tanımak, bu tadilatın gerçekleşmesini istediğimi ve bunu nasıl başarabileceğimizi anlamama yardımcı oldu. Korkuyordum ama o beni cesaretlendirdi."

Gözlerim okyanus büyüklüğünde açılıyor. "Öyle mi, şimdi?" Lila başını sallıyor. "Senin arkanı kolluyor."

"Eminim öyledir," diyorum ve resim daha da netleşiyor. Natalie bu işi alabilmek için çok çalışmış olmalı.

benim işimi de yürüttüğünü iddia ediyor.

Sikeyim, sikeyim, sikeyim. Ne sinsi bir kedicik. Her şeyin içine sızıyor. Her lanet çantaya atlıyor.

"Oh, Natalie. Sana dolabı göstermeyi unutmayayım," diyor Lila parlak bir gülümsemeyle.

Natalie elini koluma koydu. "Lila geçen hafta kendini savunma dersinde buradaki dolaptan övgüyle bahsediyordu ve ben de görmek için can atıyordum."

Lila onu dolaba doğru koştururken tek düşünebildiğim, az önce becerdiğim kadınla bu lanet birlikteliği bitirmeye bir saat daha yaklaştığım.

* * *

Tel çerçeveli gözlükleri olan bıyıklı memur kâğıtları alır, zimbalar ve tarihle damgalar.

Yüzünü kaldırmadan, "Bunlar bugün dosyalanacak ve birkaç hafta içinde fesih kararı verildiğinde sizi bilgilendireceğiz," diyor. Tek notalı sesi kulaklarımı tırmalamalı ama kulağıma tatlı bir müzik gibi geliyor çünkü bu kadını hayatımdan çıkarmaya bir adım daha yaklaştım.

Natalie ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Çok teşekkür ederim," diyor ve hiç kimse, Bay Clean'in kendisi bile yüzündeki sırıtışı silemiyor. Ayrılacağı için çok mutlu ve bu rahatsız edici. Şüpheli. Ona karşı bir kanıt daha.

Parmaklarımı tezgâhın yıpranmış tahtasına vuruyorum. "Bu ne kadar sürer?" Sıkılmış Adam'a soruyorum.

"Birkaç hafta," dedi dronelar.

"Ama ortalama olarak birkaç hafta bir hafta mı, iki hafta mı, üç hafta mı, dört hafta mı?"

Yavaşça, sanki çenesini kaldırmak ona bir şeye mal oluyormuş gibi, başını kaldırıyor. "Birkaç hafta," diye tekrarlıyor, bu da gevşekçe *kapa çenenin anlamına geliyor*.

"Ama genel olarak ne demek bu?"

Bana "şaka yapıyor olmalısın" der gibi bakıyor. "Bir günden daha fazla ve birçok günden daha az."

İç çekiyorum ama kemiğe sarılmış bir köpek gibi vazgeçmiyorum. "Tahmin edebilir misin, lütfen?"

Natalie pazumu kavırıyor. "Wyatt," diyor nazikçe, "birkaç hafta dedi."

"Ama *birkaç haftanın* ne anlama geldiğini bilmek istiyorum," diyorum ona. Yutkunuyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Sirke yerine bal sürerek adama dönüyorum. "Bize kabaca bir tahmin verebilerseniz çok minnettar olurum. Sadece biraz daha daraltın, lütfen?"

Ellerimi dua eder gibi birleştiriyorum, yalvardığımı anlamasını ve merhamet göstermesini umuyorum.

Çatlamış dudaklarını bir kez daha aralıyor. "Kabaca bir tahminim var," diyor, yapmacık bir gülümsemeyle. "Birkaç hafta."

Gazetelerin bir kopyasını bize doğru itiyor, standındaki gümüş zili çalıyor ve "sıradaki" diye sesleniyor.

Adliyenin koridorunda yürüyüp çıkışa doğru ilerliyoruz. "Hey. Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" Natalie sorar.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek, "Sadece bu lanet şeyin bitmesini istiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Evet," diyor gözlerini devirerek. "Bu çok açık."

Çıkışa ulaştığımızda "Aynı şeyi hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışma," diye tükürdüm.

Kapıyı iterek açıyorum, onun için tutuyorum. Her şey darmadağın olsa bile görgü kuralları hâlâ önemli.

Vegas öğleden sonrasının parlak güneş ışığına doğru yürüyor ve elini gözlerinin üzerine koyarak onları koruyor. "Bunu sen istedin," diyor soğuk bir şekilde. "Bunu sen istedin."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Başından beri bunu ne kadar çok istediğini açıkça belirtmiştin Wyatt," diyor ve şimdi sesi öfkeli. Bana karşı. Ellerini havaya kaldırıyor. "Mutlu olacağını sanmıştım. İstediyinin bu olduğunu sanıyordum. Neden mutlu değilsin?"

"Mutlu olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" Ona karşılık veriyorum, hayal kırıklığım kabarıyor, yüzeye çıkıyor. Saldırmasını bekliyorum. Onun pususuna hazır olmalıyım.

"Çıkacağımızı sanıyordum?"

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Ses tonumda niyetimden çok daha fazla kin var.

Benden uzaklaşıyor. İki avucunu *da* "bana dokunma" dercesine kaldırıyor. Sanki hiç tanımadığı biriymişim gibi bana bakıyor.

Konuşmadan önce mavi gözleri beni inceliyor. Onlarda bana yansıyan dehşeti görüyorum. Benden dehşete düşmüş. "Neden bu kadar kötü davranıyorsun?" Sesi

kırılır. "Bunu sen istediğin için yaptım. Beni pro-" Sonra elini dudaklarına götürür.

Sözleri zihnimin arkasında bir şeyleri gıdıklıyor. Zayıf kelimeler ve onları duymak için zorlanıyorum. Parçalar kafamın içinde oynuyor ve sanki

Benim. Evlendiğimiz gece ona söylediğim şeyler gibi. Bir şarkı çalarken. Bizim şarkımız.

Söz ver bana, söz ver bana, söz ver

bana. Ondan ne yapmasını istedim ki?

Ve şimdi yüzünü arama sırası bende. Dudakları titriyor ve gözleri ıslak, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi. Günlerdir hissettiğim o acı geri dönüyor, içime işliyor, sanki o deliği oyan hayvan bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi. Belki de şüphelerimin sebebi Natalie değildir. Belki de sonudur.

Bir elimi boynumda gezdirerek bu anın ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Ve daha da önemlisi, doğru olduğuna inandığım şeyi. Ciddi gözlerini ve dürüst yüzünü gördüğümde, beni nasıl kazıklamayı planlıyor olabileceğini bilmiyorum. Beni nasıl arkamdan bıçaklayabileceğini bilmiyorum. Bu kadın öyle biri değil.

Buna içgüdü

diyebilirsiniz. Bir his

diyelim.

Bu doğru.

Şimdi asıl soru, onu dinleyebilir miyim? Daha önce yandıysam, bu tekrar yanacağım anlamına mı geliyor?

Zihnimde bir makara görüntü yanıp sönüyor; birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlar, uçaktaki o möö'ye kadar. O lanet sesli mesaj kaçmak istememe neden olsa da, kalbim bana her şeyi yanlış anladığımı söylüyor. Kalbim bana kalmamı söylüyor.

Kolay kolay güvenmemem bu kadına inanmamam gerektiği anlamına gelmez. Güvenmem gereken biri varsa, o da Natalie'dir. Ve eğer bunu şimdi düzeltmeye çalışmazsam, onu kaybedeceğim. Bu göze alamayacağım bir risk, kanıt olsun ya da olmasın.

Bir uzvun dışına çıkıyorum.

"Nat, özür dilerim," diyorum usulca, ona doğru uzanarak. "Şu anda berbat durumdayım. Ama senin için deli oluyorum ve bunun bitmesini istemiyorum," diyorum ve bu bir başlangıç. Şu anda yapabildiğim tek başlangıç bu.

"Ben de bilmiyordum."

Yapmadım.

"Ama Şimdi biliyorsun?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Benimle konuşma şeklinden hoşlanmadım."

Kalbim sıkışıyor. Burada, adliye binasının merdivenlerinde, o yukarı çıkıyor, ben aşağı iniyorum. Koluna uzanıyorum, elimi koluna doluyorum. "Böyle mi bitecek?"

Sesim zar zor kendiminkine benziyor.

Onunki de bir fısıltı. "Sen söyle."

Sesli mesajı, aramayı, avukatı sormak istiyorum. Ona ne söz verdiğimi sormak istiyorum. Bunu tamir edilemeyecek kadar berbat edip etmediğimi bilmek istiyorum. En çok da bunu düzeltme şansım olup olmadığını bilmek istiyorum.

Ama ben tekrar konuşmadan elini kaldırdı. "Şu anda seninle konuşamam. Eğer bana az önce davrandığın gibi değil de her zaman davrandığın gibi davranmaya karar verirsen daha sonra konuşabiliriz. Ve bunu gerçekten yapabileceğini umuyorum. Ama şu anda bir molaya ihtiyacım var. Çılgınca ve muhtemelen aptalca bir şey yaptım. Bu yüzden gidip Lila'yla dolabı hakkında görüşeceğim, çünkü bu birazdan alacağın e-postayı aklımdan çıkarmamı sağlayacak."

Merdivenlerden iner ve bir taksi çağırarak onu Ben.

E-posta yok.

Uber çağırmak ve Lila'yı arayıp işe gitmemi isteyip istemediğini sormak arasında bana ne gönderdiğini kontrol edip duruyorum.

Sesi tatlı ama sert. "Neden öğleden sonra izin almıyorsun? Natalie ile birlikteyim ve yapmamız gereken birkaç şey var."

Arka planda Natalie'nin ağladığını duyduğuma yemin edebilirim. Sesi göğsümü burkuyor. Keşke onu teselli edebilseydim ama şu anda birlikte olmak istediği kişi ben değilim.

"Tamam. Ona iyi bakın lütfen."

"Tabii ki. Sonra yine gel," diye ekliyor Lila, sonra daha yumuşak bir sesle, "Bazen bir kadının sadece birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

"Teşekkür ederim." Kendi aptallığım yüzünden kalbim paramparça olsa da Lila'nın tavsiyesi sayesinde içime kısa süreli bir sükûnet çöküyor. Kadın bize karşı her zaman iyi olmuştur. Ben yarattığım karmaşayı nasıl çözeceğimi düşünürken o da Natalie'ye göz kulak olacak. Telefonu kapatıp e-postalarımı tekrar kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok.

Tüm öğleden sonra dev bir kara delik gibi önümde beliriyor. Çalışmak, çekiçlemek, asmak ve delmek istiyorum, çok az tanıdığım bir şehirde amaçsızca dolaşmak değil, çünkü ben inatçı bir aptalım.

Ama şoför Bellagio'ya gitmek üzere Strip'e girdiğinde, buranın sadece çok az tanıdığım bir şehir olmadığını fark ediyorum. Burası Natalie ile bu aşk ilişkisini başlattığım ve bitmesini istemediğim şehir.

Öne doğru eğilip şoföre varış noktasını değiştirip değiştiremeyeceğimizi soruyorum. "Elbette. Nereye?"

"Adresi bulmam için bana bir dakika verin," diyorum ve telefonumda hızlı bir arama yapıyorum.

Ben buluyorum, o da GPS'ine giriyor.

On dakika sonra küçük bir şapele doğru yürüyorum, altın rengi takım elbiseli bir adam arıyorum. Larry'ye düğünümü hatırlayıp hatırlamadığını sormak istiyorum. Nerede hata yaptığımı anlamama yardım edebilir mi diye. Bu bir saman çöpü, ama tutunduğum tek şey bu.

Yine de şapele girip müziği duyduğumda, Elvis'in aşık olmaktan kendini alamadığı şarkıları söylediği düğün geceme geri döndüm.

Ve romantik şarkıların en romantiği yeniden çalarken, notalar bir şekilde bir saat önce zihnimin arkasını gıdıklayan belli belirsiz kelimelerin kilidini açıyor. Düğün törenimin sarhoş bulanıklığı artık bir pus değil. Net ve yeminlerden sonra söylediğim her şeyi duyabiliyorum.

Hatıralar bir tsunami gibi üzerime çökerken bir sıraya tökezliyorum.

Sunakta duruyorum, ellerini sıkıyorum, Elvis törenimizin müziğini yaparken gözlerinin içine bakıyorum.

"Çok güzelsin Nat ve her gün seni işte gördüğümde ofise gelmeyi ve seninle çalışmayı ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum. Ama bu sadece muhteşem olduğun için değil. İşimi daha iyi yapıyorsun." Onu kavriyorum

Ellerimi daha sıkı tutuyor, sarhoş halimle bile söylediğim her şeyin kalbimden geldiğini bildiğinden emin oluyorum. "Bu işi eğlenceli hale getiriyorsun, ama aynı zamanda gerçekten iyi de yapıyorsun. Sensiz hiçbir şey."

Başını sallıyor ama gülümsemesini engelleyemiyor. "Bu doğru değil. Sen çok yeteneklisin."

Elvis aptallar hakkında şarkı söylüyor ve bu kelime - aptallar - bana yapıyor.

Tekrar kandırılmak istemiyorum. Bu riski göze alamam.

"Hayır. Bu doğru. WH'i geri döndürdünüz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ve birlikte çalışmaya devam edebileceğimiz için çok şanslıyım. İstiyorsun, değil mi?"

Gülümseyerek başını sallıyor. "Tabii ki. Neden? Beni bu gece kovmayacaksın, değil mi?"

Daha da yaklaşıyorum, ağzına özensiz bir öpücük konduruyorum ve ona hayır diyorum. "Hayır.

Hayır. Hayır. Seni kovmamın imkanı yok. Ama bilmelisin ki iş

neden evli kalamayacağımızı. Seninle çok iyi vakit geçirdim ve çok daha fazlasını istiyorum ama sabah evliliğimizi feshetmemiz gerekiyor."

Hıçkırırken bile gözleri son derece ciddi. "Tabii ki."

Sonra parmaklarımı onunkilere daha sıkı geçiriyorum. "Bu gece inanılmazdı ve bir parçam tıpkı bu şarkıdaki gibi hissediyor çünkü sana aşık olmaktan kendimi alamıyorum." Gözleri şaşkınlıkla ve hatta belki de umutla açılıyor, ama şu anda paylaşmam gereken planlanmamış düşüncelerin geri kalanıyla devam ediyorum. "Ama bu olduğunda, Nat, hatalar yapıyorum ve çuvalıyorum, aptalca davranarak ve fazla güvenerek kendimi mahvediyorum. Ben yandım. O yüzden bunun bana olmasına izin verme. Çalışmaya devam etmemizi istiyorum.

birlikte. Öyle değil

mi?" "Evet,

Tanrım evet."

"O zaman bana bir söz ver."

"Neymiş o?"

"Bunu yarın bitireceğimize söz ver. Benden boşanacağına. Boşanacağım. Muhtemelen benimle kalmanı isteyeceğim çünkü zaten senin için deli oluyorum. Muhtemelen sana defalarca soracağım. Seni ikna etmek için her şeyi deneyeceğim, ama ne kadar ikna edici olursam olayım, evliliğimizi bitireceğimize dair bana söz vermeni istiyorum. Çünkü iş ve eğlenceyi karıştıramam. Bu benim Aşil topuğum ve bana yardım etmene ihtiyacım var. Söz ver bana, söz ver bana, söz ver bana," diyorum sert bir yutkunmayla ve sonra bekliyorum.

Ama uzun sürmez.

Ciddiyetle cevap verirken gözleri gerçekle doludur.

"Söz veriyorum Wyatt. Söz veriyorum. Söz veriyorum. Ve anlıyorum.

Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Her şey yirmi yıl öncesine dönerken alnımı avucumun içine düşürüyorum. Bu yüzden silahlarına yapıştı. Çünkü ondan ben istedim. Benim arkamı kollaması için ona yalvardım. Ona plana sadık kalacağına dair yemin ettirdim. Hatta çekini yırttığım gün ona bunu bir kez daha söyledim.

Sana bir söz verdim ve birkaç bira içmiş olsam da olmasam da buna sadık kalacağım. Ben sözünün eri bir adamım ve eminim ki Birlikte çalıştığım insanların da bana böyle davranmasını ve aynı şekilde hareket etmesini istiyorum.

Ondan tutmasını istediğim sözü tuttu. Beni benden korudu.

Ama şimdi ona verdiğim diğer sözleri tutmayan benim. Söylenmemiş olanlar

Öpüşme şeklimizde, paylaştığımız zamanlarda, birlikte çok iyi olduğumuzda geldi.

Önümdeki sırayı tutarak ayağa kalkıyorum ve neredeyse altın rengi tulum giymiş bir adama çarpıyordum.

"Merhaba. Bugün evlenmek mi istiyorsun, evlat?"

Ona cevap vermiyorum çünkü telefonum çalıyor ve sonunda onun e-postası karaya ulaşıyor. Avukatından gelmiş ama kopyalanmış ve kelimeler ona ait. İnsanlık tarihinin en hızlı kaydırmasıyla notu açıyorum ve görmeyi beklediğim son şeyi okuyorum.

Sevgili Wyatt,

Lütfen bunu istifa mektubum olarak kabul edin. Sizinle çalıştığım her anı çok sevdim. Eğlenceli, zorlayıcı ve çılgıncaydı.

Üretken. Ama seninle olmak istiyorsam seninle çalışamam. Ve istiyorum. Gerçekten senin olmak istiyorum. Bu yüzden riske giriyorum ve birlikte olmamızı sağlayacak bir seçim yapıyorum. Seninle olan sözleşmemi ihlal etmediğimden emin olmak için bir iş avukatına danıştım.

koşullar altında, makul bir talebiniz olduğunda, iki hafta önceden haber vermeksizin iş akdinizi feshedebilirsiniz. Size aşık olduğuma göre, lütfen bunu WH'deki görevimden ayrılmak için makul bir talebim olarak kabul edin. Derhal geçerli olmak üzere.

Sevgile

r,

Natalie

Tanrım, her şeyi berbat ettim.

Ekrandan başımı kaldırıp Larry'nin beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştığımda, az önce sorduğu soru tamamen aklımda canlanıyor.

Ve yaptığım bu pisliği nasıl düzeltereğimi biliyorum.

Bazen evin üzerine bahse girmen gerekir.

İşim gereği, bir uzmanlık alanı geliştirdim: yeniden modelleme.

Bir mutfak baştan aşağı yenilemek benim en önemli becerimdir. Hangi malzemelere ihtiyacım olduğunu ve doğru aletleri kullanacağımı biliyorum ve teslim tarihine uyma konusunda bir usta oldum.

Bugün sendikamızda kullandığım yıkım topu göz önüne alındığında, bu şimdiye kadar giriştiğim en zor tadilat olabilir. Ancak hızlıca bir malzeme listesi oluşturdum ve New York-New York otelinden başlayarak onları topladım.

Kapıdan girdikten sonra
koşacağım. Tamam. Bu doğru
değil.

Eğer kaçarsam, güvenlik muhtemelen beni yakalar.

Ama kesinlikle tırıs gidiyorum. Kumarhanenin içinden, mağazalar boyunca, yürüyen merdivenden yukarı ve atari salonunun önünden geçiyor, langırt makinesini gizleyen siyah perdeye özlemle bakıyorum. Girişe gitmiyorum. Onun yerine yolculuğun çıkışına yöneliyorum.

Bir grup rollercoaster sürücüsü, rüzgârla savrulmuş ve baş aşağı bir döngü yolculuğunun adrenalini ile zıplamış bir şekilde dışarı dökülür.

Natalie ile ilk maceramızı yaşadığımız yer burası ve resim tezgahına vardığımda bunun kanıtını bulmaya hazır ve kararlıyım. Orijinali evimde güvende ve sağlam. Neyse ki o gece çalışan kadın bugün de burada; atkuyruklu, kırmızı gözlüklü, neşeli bir esmer ama bugün saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış.

"Sizin için ne yapabilirim?" Dostça bir sırıtışla göz kırıyor.

Chase'in tavsiyesine bir kez daha uyuyorum - daha önce yaptığının tam tersini yapıyorum. Tezgâhtara yaptığım gibi hayal kırıklığımı onun üzerine püskürtmek yerine, isteğimin üzerine şeker serpiyorum. "Merhaba. Yaklaşık iki ay önce, deli gibi aşık olduğumu yeni fark ettiğim kadınla buradaydım."

Esmerin gözleri parlıyor ve devam ediyorum, ona tarihi ve yaklaşık saati veriyorum. "Fotoğraf çektirmiştik ve numaramız on altı idi. Eğer onu bulup bana bir kopyasını basma şansınız varsa, inanılmaz derecede minnettar olurum ve memnuniyetle iki katını, üç katını öderim. Ne derseniz deyin. Ona birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi göstermek için bu fotoğrafa ihtiyacım var."

Esmer kadın iki elini kalbinin üzerinde kavuşturuyor. "Bu şehri seviyorum. Vegas aşk hikayeleriyle dolu." Doğrulur ve ciddi bir tavır takınır. "Senin için kesinlikle, kesinlikle bulacağım."

On dakika sonra New York-New York'tan çıkarken elimde Natalie ve benim rollercoaster'ın tepesinde birbirimize duyduğumuz heyecanın doruklarında gezinirken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı.

Sonra, köşedeki eczaneye giriyorum, telefonumla internette bir fotoğraf arıyorum, kendime e-posta ile gönderiyorum ve çıktısını alıyorum. İki çerçeve satın alıyorum. Sonra Wynn'de duruyorum ve yirmi dakika sonra, bir cehennemi yeniden yapmak için ihtiyacım olan tüm malzemelere sahibim.

Geriye kalan tek şey o.

İçimde yepyeni bir sinir filosu kenetlenirken Natalie'yi aradım.

Telefonu çalıyor, çalıyor, çalıyor, sonra sesli mesajı çalıyor. Acaba benden kaçıyor mu diye bir anlık endişeye kapılıyorum. Ama omuz silkip Lila'yı arıyorum.

"Merhaba Wyatt."

"Hey, Natalie'yi arıyorum. Buralarda mı?"

"Öyle ama alışverişle meşgulüz. Bize biraz daha zaman verin, sanırım hazır olacak."

"Neredesin?"

Gülüyor. "Oh, Wyatt. Natalie sadece düzenlemem gereken birkaç eşya için bana yardım ediyor ve burada oldukça iyi vakit geçiriyor. Sen merak etme. Yakında görüşürüz."

Ve telefonu kapatırken sırtıyorum.

Evet, yapacaksın.

İstediğim kadının nerede olduğunu bildiğime dair bir his var içimde. Çünkü onu tanıyorum. Neyi sevdiğini biliyorum.

* * *

Bana burada mutlu bir şekilde yaşayabileceğini söyledi. Burası onun evrendeki en sevdiği yermiş.

Lila'ya dolabında yardım ettiğine göre, bana Sherlock diyebilirsiniz ama Natalie'yi Strip'ten çok da uzak olmayan bu büyük kutunun içinde bulacağımdan eminim.

Taksi beni bıraktığında, onu bulabilmem ve sadece bir adım değil, bizi düzeltecek tüm adımları atabilmem için evrene hızlı bir dua ediyorum. Kapılar açıldığında, sarı saçları, güçlü bacakları ve turuncu yazlık elbisesinin parıltısını görebilmek umuduyla Container Store'u tarıyorum.

Şu elbise. Tanrım, o elbise. Onun içinde nasıl görüldüğünü ve bugün adliyede neden bu kadar mutlu olduğunu düşündükçe ağzım sulanıyor. Çünkü bana istediğimi düşündüğü her şeyi veriyordu. Çünkü beni seviyordu.

Beni çok seviyor.

Tupperware, şapka kutuları, bez dosya dolapları, kedi maması kapları, süs eşyası tutucuları, duş kapları, çamaşır sepetleri, akla gelebilecek her boyutta hap tutucuları, askılar ve giysi torbaları denizinde bakışlarımı bir o yana bir bu yana sallayarak koridorda ilerliyorum ve sonunda dolap düzenleyicileri diyarına varıyorum.

Turuncu.

Turuncu görüyorum.

Ve bana mutluluk gibi görünüyor. En sevdiğim anılarım ve geleceğim için istediğim her şey gibi.

Sırtı bana dönük ve elinde bir ayakkabı çekmecesini tutarak Lila'ya gösteriyor. "Sonra bunu orta rafta kullanıyorsun ve tüm ayakkabılarını sıralamaya yardımcı oluyor" diyor Natalie ve sesi içimi umutla dolduruyor.

Umarım onu kaybetmemişimdir. Umarım bunu başarabilirim. Umarım deli olduğumu düşünmez.

Lila gözlerimle karşılaşılıyor, kendi gözleri de parlıyor ama hemen yüz ifadesini düzeltiyor. Natalie burada olduğumu hissetmiş olmalı, çünkü bir anda arkasını döndü, belli ki şaşırılmıştı.

Ve düşünmeyi, umut etmeyi ve merak etmeyi bırakıyorum. Sadece yapıyorum.

Ona doğru yürür ve içimden geldiği gibi konuşurum. Ona aradığım kişinin o olduğunu söylemek roket bilimi değil. "Birçok şeyi farklı yapmalıydım, Nat. Önce seni sevdiğimi söylemeliydim. Çünkü seviyorum. Seni deli gibi seviyorum,

ve belki bazen bu beni delirtiyor." Sanki bir gülümsemeyi dizginlemeye çalışıyormuş gibi dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Bugün boşanma davası açmamalıydım. Senden yapmanı istediğim en saçma şeyi yaparken, adliyenin önündeki merdivenlerde sana pislik gibi davranmamalıydım. Ve en önemlisi, evlendiğimiz gece senden böylesine haksız bir sözü tutmanı asla istememeliydim."

"Sorun değil Wyatt," diyor ve sesi tüy gibi yumuşak. "Onu sakladım çünkü senin için önemliydi."

Başımı sallıyorum, yine kendime kızıyorum ama bu kadına daha da aşık oluyorum. Ben devam ederken Lila birkaç adım geri çekilip bize yer açıyor: "Sana söylediğim onca şey bir yana, törenimizi bile zar zor hatırlıyordum. Bu bir mazeret değil ama doğru. Onları şimdi hatırlıyorum çünkü bu öğleden sonra kiliseye geri döndüm ve o şarkı çalıyordu. *Can't Help Falling in Love*. O gece bunu hissettiğimi biliyorum ve şimdi milyonlarca kez daha fazla hissediyorum." Bana yaklaşıyor ve bu beni cesaretlendiriyor. Yüzündeki ifade de öyle - yumuşak ve şefkatli, sonra ağzından çıkan kelimeler. *Ben de öyle*. Onu öpmek istiyorum ama daha söyleyecek çok şeyim var. "Şu anda sarhoş değilim. Tamamen ayığım ve senden ikinci bir şans istiyorum. Sana çılgınca, delice, delicesine aşığım ve bu resmi sana birlikte ne kadar harika olduğumuzu hatırlatmak için getirdim."

Fotoğrafı ona uzattığımda gözleri parlıyor. "Hayır, benim *O* yüzümü getirmedi," diyor, kızgın ama kızgın değil. Yine şakacı ve sesindeki bu tonu seviyorum.

Elimde olmadan sırtıtıyorum. "Bu senin *O* suratından çok daha fazlası, tatlım.

Bu," diyorum, karton çerçevenin içindeki resmi göstererek. "Bu sen ve ben. Biz böyle birlikteyiz. Bunu sana başladığımız yerin burası olduğunu hatırlatmak için getirdim. O gece. O yolculukta. Ve bunun biz olmasını istiyorum." Dudakları titriyor ve gözleri yeni başlayan yaşlarla parlıyor. "Rollercoaster'a binmeye devam etmemizi istiyorum. Tekrar tekrar binmemizi. Bizi hasta ya da deli etse bile tırmanmaya, düşmeye ve baş aşağı dönmeye devam etmek. Tüm neşeyi ve heyecanı seninle birlikte hissetmek istiyorum. İniş ve çıkışları. Çünkü seni sevmek çılgınca bir yolculuk ve ben bunun bitmesini istemiyorum."

Ellerini göğsüme bastırıyor, gömleğimin kumaşını topluyor. Sesi duygu yüklü ve gözyaşlarının sınırında. "Wyatt, evliliğin feshini sadece söz verdiğim için zorladım. Bunu seni sevdiğim için yaptım. Çünkü bunu istediğini düşündüm. Çünkü sözlerin senin için ne kadar önemli olduğunu

biliyorum. Bu yüzden daha önce otel odasında ağlıyordum. Çünkü ben

Bunu yapmam gerektiğini biliyordum ama yapmak istemedim. Ve seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki kızgın kalamıyorum."

Elimi çıplak kolunda gezdiriyorum, ona dokunmaya karşı koyamıyorum. Tüylerim diken diken oldu. Rahat bir nefes alıyorum. "Ama bir şey itiraf etmem gerekiyor. Bu sabah odanızdan çıkmadan önce ekranınızda o hukuk bürosunun adının yanıp söndüğünü gördüm. Daha sonra mektubunu gönderen."

Bakışları şüpheli bir hal alıyor. "Sen mi yaptın?"

Başımı salladım, bir yudum aldım ve itiraf ettim. "Çıldırıldım ve bunun başka bir anlama geldiğini düşündüm. Kötü bir şey. Bu yüzden adliyede hıyar gibi davrandım. Ama sonra bunun ne kadar saçma olduğunu sen daha e-postanı göndermeden çok önce fark ettim. Ama bu sefer, güvenli olduğunu anlamak için evsiz adamın sandviçi yediğini görmeme gerek yoktu. Çünkü seni tanıyorum ve kalbini biliyorum. Umarım ne kadar soğuk davrandığım için işleri çok fazla berbat etmemişimdir."

Gömleğimi sıkıca kavırıyor. Bakışları sert ve sevgi dolu. "Yapmadın. Hem de hiç. Yemin ederim." Sonra şakacı bir kıkırdamayla, "Ama bir gün sana sandviç şakası yapmak niyetindeyim," diyor.

Hafifçe gülüyorum. "Öyle olsa iyi olur. Ama işleri biraz batırmış olsam bile, onları *çok daha* doğru yapmak istiyorum. Çünkü bu biz olabiliriz." Fotoğrafa bir kez daha dokunuyorum. "Ve biz de bu çift olabiliriz," diyorum, eczaneden aldığım çantaya uzanıp bir ağacın dalında sallanan iki gibbonun çerçeveli fotoğrafını çıkarırken rahat bir nefes alıyorum.

Gülüyor. "Gibbon olmamızı mı istiyorsun?"

Onun eline uzandım. "Nat, gibbonların ömür boyu çiftleşen birkaç hayvandan biri olduğunu biliyor muydun?"

"Termitler, kunduzlar ve kuğularla birlikte," diye ekliyor mutlu bir omuz silkmeye. "Araştırdım. Bilmekten hoşlanacağın bir şey gibi göründü."

Kalbim çılgınca dans ediyor - çünkü bilmek ve paylaşmak istiyordu. "İkinci bir şans istediğimi söyledim ve bunda ciddiydim," diyorum, bakışlarım onunkileri tutarken. "Ama sadece bir randevu şansı değil. Sadece yemeğe çıkma şansı değil. Kırmızıya beş dolar bile yatırmam."

Tek dizimin üzerine çöküyorum ve gözleri açılıyor. Önceden gergindim ama artık değilim. Ne istediğimden ve neye ihtiyacım olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım. "Her şeyi göze alıyorum ve senden evlilik için ikinci bir şans istiyorum. New York'a dönmek, seninle yaşamak, seninle bir hayatı paylaşmak ve benim karım olmanı istiyorum. Evli kalalım. Kahretsin, evlenelim."

Tekrar. Yeminlerimizi yenileyelim. Benimle tekrar tekrar evlen. Her yıl. Bunu bizim olayımız yapalım."

Gözleri aya dönüşür ve çenesi açılır. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor.

Wynn'den aldığım hediyeıı çıkarıyorum - en lüks otelin en lüks mücevher dükkanından. Mavi kadife kutuyu açıyorum ve ona iki karatlık zümrüt kesim tektaşını gösteriyorum.

"Benim gibbonum ol," diyorum vahşı bir umutla.

Dizlerinin üzerine çöküyor, kollarını bana doluyor ve aynı şeyleri istiyormuş gibi beni öpüyor. Onu öpmeyeli sadece birkaç saat olmuştu ama bunu tekrar yapmak, dudaklarını ait oldukları yerde, benimkilerin üzerinde hissetmek çok güzel. Öpüşmeyi kestiğinde bakışlarımla buluşuyor ve yumuşak, tatlı bir sesle, "Senin gibbon'un olacağım. Ama bilmiyor musun, ben zaten öyleyim?"

En büyük mutluluğum olan gülümseme onun güzel yüzüne yayılıyor ve ben ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. "Ah, bana gönderdiğin istifa mektubuna gelince," diye başlıyorum çeneme vurarak. "Aklıma başka bir fikir geldi."

"Anlat bana," diyor, neredeyse zıplayarak. Ama sonra duruyor ve saatine bakarken gülümsemesi kayboluyor. "Wyatt," diye fısıldıyor, belaya işaret eden o yumuşak sesiyle. Kalbim hızlanıyor.

"Ne oldu?"

"Gitmemiz gerek. Adliye kapanıyor. Fesih evraklarımızı dolduruyorlar."

Elini tuttum ve onu yukarı çektim. "Bu evliliğın feshedilmesini istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum."

Lila devreye giriyor. "Benim arabamı alalım. Bir iyilik perisinin yapacağı bir şey gibi geliyor."

Ve bilirsiniz, bu onun bu hikayedeki rolünü oldukça iyi açıklıyor. Dükkândan aceleyle çıktık, şık siyah arabasına bindik ve uzaklaştık.

"Ohhhhhhhhh."

Tezgâhtar çift omuz silkiyor. "Çok ama çok üzgünüm." Ses tonundan hiç de üzgün olmadığı anlaşılıyor.

"Görüyorsunuz," diyor başını eğerek, "aceleniz olduğu için evraklarınıza bir kez daha baktım. Easy Out Divorce'a başvurmayı denediğinizi açıklayan bir not bırakacak kadar düşünceli davranmışsınız. Ve"- sanki vurucu bir cümle kurmaya hazırlanıyormuş gibi boğazını temizliyor-"Easy Out Boşanma artık bilinen bir dolandırıcı olduğu için, mahkemeler Easy Out tarafından dolandırılan herkesin özel, hızlı bir fesih alabilmesi için geçici bir teklifte bulundu. Ben de sizin için bunu hızlandırdım. Harika değil mi?"

"Yaptın mı?" Omuzlarım çökerken soruyorum.

Kâtip ellerini birbirine kenetler. "Size bugün fesih kararınızın verildiğini ve bu evliliğin sona erdiğini söylemekten büyük mutluluk duyuyorum."

Kalbim sıkışıyor.

Ama sadece bir saniyeliğine. Çünkü istek varsa, yol da vardır. "Sorun değil," diyorum gülümseyerek. Bu sefer iyi bir adam olmaya çalışıyorum. Çünkü iyi adamlar kazanır. Ve bu iyi adam, bozuk bir şeyi düzeltmek için birden fazla araç olduğunu biliyor.

Natalie'ye dönüyorum. "Yeniden evlenebileceğimiz bir belediye binası ya da onun gibi bir yer olduğuna bahse girmek ister misin? Hadi bunu doğru düzgün yapalım. Şimdi yapalım."

Kaşları kalkıyor ve memura sivil törenlerin nerede yapıldığını soruyor.

Yukarıya işaret ediyor. "Altıncı kat. Sivil Evlilik Birlikleri Ofisi." Bize kağıtları verdi ve *sıradakini* çağırdı.

Evlilik cüzdanını aldıktan, Lila'dan şahidimiz olmasını istedikten ve akşam erken saatlerde randevumuzu teyit ettikten sonra Natalie ve ben makam odasında bir hakimin karşısına çıktık ve yeniden evlendik.

Bu sefer daha basit.

Bu sefer ayıgız.

Yirmi dört saat açık bir şapel ya da Elvis taklitçisi yok. Sadece karım ve ben, aşkımızı bir kez daha mühürlüyoruz. Ondan yarın geri almasını istemiyorum, çünkü evet dediğimizde onunla sonsuza dek sarmaş dolaş olmak istiyorum.

Sonra, yasal olarak ilk evliliğimiz olmasına rağmen ikinci evliliğimizde gelinimi öperim. Ama dudaklarım onun dudaklarındayken teknik detaylar kimin umurunda? Tadı çok güzel ve onu öpmekten asla bıkmayacağım. Başım ağzının tatlılığından dönüyor ve vücudum paylaştığımız bu bağlantıdan dolayı aydınlanıyor. Dudaklarımız ayrıldığında, "Artık bana bağlısın," diyorum.

Ellerini boynuma dolayarak mırıldanıyor: "Ben de orada olmak istiyorum."

Lila'yı tek başına bırakarak adliye binasının merdivenlerinden bu şehrin günbatımına doğru ilerlerken, bugün erken saatlerde burada ayrı düştüğümüz ana geri dönüyorum. Koluna uzandım. Elimi koluna doladım. "Hey, hadi bu bizim sonumuz olsun. Buna ne dersin?"

Elimi tutuyor. "Bu ayrılığın sonu olsa iyi olur."

Parmaklarımı elbisesinin arkasında gezdiriyorum. "Sanırım bu artık senin fesih elbisen değil."

Turuncu kumaşı işaret ediyor. "Bu benim gelinliğim. Ve doğruyu söylemek gerekirse, bugün böyle bir şey olabileceğini umarak giydim."

"Tam bir planlamacısın." "Bu yüzden bana ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var. İşte bu yüzden istifanı reddetme planımı sana anlatmak istiyorum."

Kollarını boynuma doladı ve dedi ki, "Söyle bana. Ama çabuk ol, çünkü evliliğimizi tamamlamayı gerçekten çok istiyorum."

Teklifimin onu etkilediğini söyleyebilirim. Yine ağlıyor ve bunlar mutluluk gözyaşları. Odama döndüğümüzde, onları öpüp uzaklaştırıyorum, tüm kıyafetlerini çıkarıyorum, sonra benimkileri de.

Önümde çıırılçıplak duruyor ve aklıma daha önce sadece bir kez kıyafetlerimiz olmadan seviştiğimiz geliyor. Hep acele ediyorduk, risk alıyorduk, kaderi baştan çıkarıyorduk. En son birkaç ay önce ilk düğün gecemizde göğüs göğüse, ten tene olmuştuk.

Evliliklerin feshedilmesi konusunda mahkemelerin ne dediği de umurunda değil.

Var olmamak. Asla olmayacak.

Yaşadık ve yine yaşıyoruz, bu yüzden ona yatakta katılıyorum. İçine girdiğimde, ikimiz de inliyoruz. İçimden elektrik fışkırıyor. İçine gömüldüğümde, uyumumuzun tadını çıkarırken saf bir mutluluk gibi hissediyorum. Mutlu bir şekilde inliyor ve bakışlarımla buluşuyor. Birbirimize bakışlarımız çok yoğun. Birbirimizin gözlerinin içine bakmak *istiyoruz*.

"Bunu her gece yapabilir miyiz?" diye soruyor seksi bir mırıltıyla, o muhteşem bacaklarını kıcıma sararken.

"Her sabah da," diyorum bir hamleyle ve birlikte hareket ediyoruz.

"Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" diye soruyor, omurgasını dikleştirirken dudakları aralanıyor.

"Çünkü karımı sikmeyi seviyorum," diyorum gırtlaktan gelen bir iniltiyle. "Ve ben

karımı seviyorum."

Vahşi bir zevk çılgılığıyla ödüllendiriliyorum, sonra bir tane daha ve uçması hiç de uzun sürmüyor. Çok geçmeden, onun sevdiği o şeyi yapıyorum - yüksek sesle ve sertçe boşalıyorum. Kükreyebilirim bile.

Geceyi hız trenine ya da dönme dolaba binerek geçirdiğimizi söylemek isterdim. Ama hayır. Yine yatay gidiyoruz. Bütün gece boyunca. Bir düğün gecesi ne kadar mükemmel olabilirse o kadar mükemmel. Ve bunu sadece gecenin bir yarısı oda servisinden Oreo sundae sipariş ettiğimiz için söylemiyorum.

Ama bu da güzel. Ve Oreos'u severim.

EPILOG

Merdiven evimizin parlak beyaz duvarına dayanıyor. Natalie en üst basamakta dikkatle dengede duruyor ve bir tabela asıyor. Sanırım bunu onun yerine ben de yapabilirdim ama o ısrar etti ve kadın aletlere elini sürmeyi gerçekten çok seviyor.

Hepsiyle arası iyi ama özellikle benimkilerden biriyle arası çok iyi, ne demek istediğimi anladınız sanırım.

Her neyse, işte *merdiven*. Ne yaptığımı gördün mü? Seni asılı bırakmadım. Pis bir merdiven hikayesi sözü vermiştim ve bunu yerine getireceğim.

Merdivende çünkü bu manzarayı sevdiğimi biliyor. Kimi kandırıyorum ki? Bu manzaraya bayılıyorum. Oturma odamızdaki kanepenin kenarına tünemiş, önümdeki manzaranın tadını çıkarıyorum - Natalie'm, kalçalarının etrafında salınan küçük pembe eteğiyle.

"Eğleniyor musun?"

"Kendimi ayırmak çok *zor*."

Gülüyor, sonra çekici kaldırıyor ve yeni tabela duvara asılana kadar vuruyor, vuruyor, vuruyor. Ofisimizde de bir tane var. Üzerinde Hammer & Hammer Carpentry & Construction yazıyor. İsmi değiştirdik. Evet, *değiştirdik*.

Çünkü bu *bizim*. Her şey bizim.

Bir ilişkide biraz vermeniz gerektiğini öğrendim. Ya da şöyle diyeyim, çok şey vermelisin. Natalie benim için geçim kaynağından vazgeçmeye hazırды. Bunu yapmasına izin veremezdim. Onun yerine başka bir çözüm buldum. O kaldı ve karı koca olarak işi birlikte yürütüyoruz. İnşaatı hâlâ ben yapıyorum; sonuçta marangoz olan benim. Ama sihir onda. Tutkal o. Bu işin gelişmesini o sağladı. Benim olduğu kadar onun da. Birlikte sahibiyiz.

Bazen alet kemerini takıp bir işi bitirmeye yardım ediyor ama sonunda büyüdü ve güvenilir ve işe gelen çalışanlarımız var.

Natalie her şeyi yönetiyor. Her gün bunu gerçekleştiriyor. "Bu işi her zaman sevdim. Kendimi hiçbir zaman sadece bir asistan olarak görmedim," demişti Vegas'taki resmi düğünümüzden sonra ona evlenme teklif ettiğimde.

"Sen her zaman çok daha fazlası oldun. *Bizim için* her şeyi yaptın. şirket daha iyi."

"Ve bunu yapmaya devam edeceğim. Ama derslerimi hala geceleri veriyorum," demişti.

"Kıçımı tekmeleyebilen bir kadından daha azını beklemezdim."

Şimdi dönüp bana bakıyor, bir eliyle en üst basamağı tutarken bana tabelayı gösteriyor -işimizi, evliliğimizi, *bizi*. "Nasıl görünüyor?"

"Sanki olması gerektiği gibi. Her şeyini seviyorum, özellikle de bu iki ismin bir araya gelişini."

Kalbim, bedenim, işim, evim onda. Onunla işimi paylaşmak bana verdiği koşulsuz sevginin yanında devede kulak kalır. Oh, ve tabii ki Natalie artık benimle yaşıyor, bu da Josie'nin bir oda arkadaşı aradığı anlamına geliyor, ama bu başka bir zaman için bir hikaye.

Şimdilik, ilgilenmem gereken bir kadın var. Merdivene doğru yürüyorum, bir basamak çıkıyorum, eteğini yukarı itiyorum ve külotunu yana çekiyorum.

Onu öpüyorum, yalıyorum ve o inleyene, inletene ve seksi bir şekilde iç çekene kadar tadına bakıyorum.

Bu onu güvende tutmam için bir işaret. "Hadi. Elim tut," diyorum usulca ve onu merdivenden aşağı indiriyorum, kucağıma alıyorum ve kanepeye oturtuyorum, bacaklarını açıyor ve ben de onun tatlılığını yalayıp yutuyorum.

Bakın, merdivenler ön sevişme için eğlencelidir ama riskli seks yapıyorsanız, hangi riskleri alacağınızı bilmeniz gerekir. Onu çok sert boşalttığım için karımın merdivenden düşmesine izin veremem.

Ve o kanepede ağzıma karşı çıldırırken ben de tam olarak bunu yapıyorum. Sonra onunla seviştim.

Daha sonra bana sersem sersem gülümsedi ve "Düğünümüz için hazırlanalım mı?" dedi.

Evet, biz *o* insanlarız. Vegas'ta evlenen, eve dönen ve arkadaşlarımız ve ailemiz için bir düğün partisi daha düzenleyenleriz. Birbirimizle evlenmeyi seviyoruz.

Hem de çok.

Yani her şeyi tekrar yapacağız. Gerçeği söylemek gerekirse, muhtemelen gelecek yıl yeminlerimizi yenileyeceğiz, ve bir sonraki ve bir sonraki.

BAŞKA BİR SONSÖZ

Birkaç ay sonra

Bir zamanlar bir adam vardı, bir kadın vardı ve sonsuza dek mutlu olmalarına giden yolda bazı çılgın hız tümsekleri vardı.

Ama hepsinin üstesinden geldik.

Yol boyunca, güvenin kanıtla ilgili olmadığını keşfettim. Kandırılmak ya da kandırılmamakla ilgili değil. Bu bir seçim. Kalbinizle yaptığınız bir seçim. Natalie benim kalbime sahipti ve onun gözetiminde güvende ve sağlam olduğunu öğrenmek zorundaydım. Her zaman.

Videolarında beni dövmekten hoşlansa da kalbi benimle güvende.

Kendini savunma serisi internette oldukça popüler hale geldi. Yeni öğrenciler onu bu sayede buldular ve haftada birkaç gece verdiği derslere katılmaya başladılar. Bu onu mutlu ediyor ve o mutlu olduğunda ben de mutlu oluyorum.

Gerçi yakında azaltması gerekebilir. Burada işler değişiyor. Karnı biraz daha yuvarlak.

Hayır, *oops* bebeği değildi. Sarhoş bir gecede olmadı. *Lütfen*. Karım bir planlamacıdır. Ve biz bunu planladık. Aslında, çörek *üçüncü* düğün gecemizde fırına girmiş olabilir. Tam burada, New York'ta.

İkimiz arkadaşlarımız arasında hamile kalan ilk kişileriz, ama bu bize uyuyor. İki hızımız var gibi görünüyor; ya duruyoruz ya da saatte 60 mil hızla ilerliyoruz. Artık durmuş değiliz, yani bu durumda tüm sınırları aştık ve birkaç ay içinde bir aile olacağız.

Şu anda Natalie'yle birlikte çiftçi pazarına gidiyoruz. Kuşkonmaz ya da roka için alışveriş yapmıyoruz. Her zaman riskli olanı sevdik ve bugün şansımızı deneyeceğiz.

Muz standının arkasında bir randevumuz var.

SON

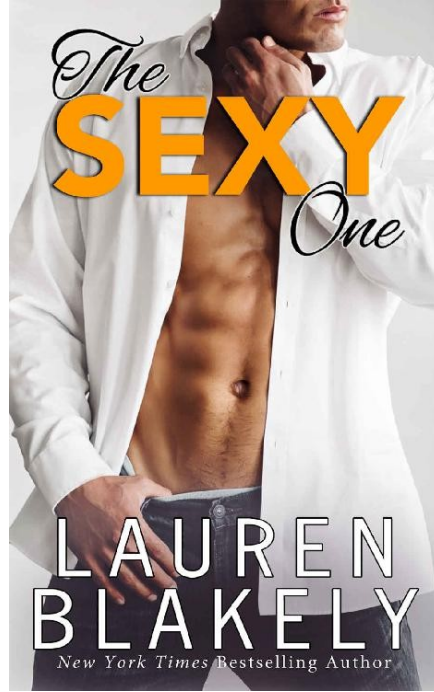
Chase'in kira kontratını alıp alamayacağını mı merak ediyorsunuz? Ya da Josie'nin oda arkadaşı konusunda ne yapacağını? Ocak ayında yayınlanacak TAM PAKET'te öğrenin! Ama ondan önce, Simon ve Abby'yi konu alan, Ekim'de çıkacak olan seksi romantik komedi THE SEXY ONE'a mutlaka göz atın! Gelecek bahar, Max'in hikayesi Joy Stick'te anlatılacak!

Bu seksi yeni kitaplar piyasaya çıktığında uyarı almak için haber bültenime kaydolun!

ÇOK YAKINDA

SEKSİ OLAN'IN BİRİNCİ BÖLÜMÜ 17 EKİM'DE YAYINLANIYOR

Abby

Cazibe tuhaf bir şeydir. Kimyasaldır, değil mi? İlk başta her şey çıt çıt, pat pattır; bir arzu kokteylidir. Ve ne kadar sarhoş edici bir karışımdır. Bu bir telaş, bu bir heyecan... Bu mantarları çıkarılmış saf bir neşe. Başınızı döndürür. Bu

Yirmi altıncı mil tamamlandıktan sonra bile bir maraton koşabileceğinizi ve hala bir binaya tırmanabileceğinizi hissettirir.

Ve koşmaktan gerçekten nefret ediyorum.

Cazibe, normalde mantıklı olan erkek ve kadınları tek fikirli avcılara, aptallara ve bazen de şanslı aşıklara dönüştürebilir.

Duygular karşılıklı olduğunda, çoğu zaman herkes mutludur ve neşeli işlerine devam ederler. Kimse bu birliktelikleri duymaz, çünkü araya pek az şey girer. Onlar için iyi, ve tra-la-la-dee-dah.

Ancak bazen çekim karşılıksızdır ve bazen var olduğunu bile kabul etmeyiz. Diğer dadılar ve bebek bakıcıları tribünlere yaklaşıp fısıldaşırken ben bunu şiddetle inkâr etmek üzereydim.

Simon kızının yüzme dersi aldığı havuzun güvertesine çıkar. Tepkiler saat gibi tahmin edilebilir. Asi ikiz kızların kızıl saçlı bakıcısı saçlarını kabartır; kedi gözü gözlüklü esmer, sonsuza kadar uzanan bronzlaşmış, tonlanmış bacaklarını çaprazlar; ve ipeksi siyah saçları at kuyruğu olan minyon Avustralyalı dadı sadece nefes alır.

Tüm gözler, gerçek olamayacak kadar muhteşem görünen, derin uçtan geçen adamı takip ediyor.

"Onun için çalışmayı nasıl beceriyorsun?" Atkuyruklu Avustralyalı kısık bir nefesle bana fısıldıyor.

"Onun için çalışmak kolay," diyorum ama sorduğu şeyin bu olmadığını biliyorum.

Asıl soru daha sonra geliyor ve klorlu havaya iniyor. "Cidden," diyor uzun bacaklı olan. Onu kıskanıyorum. Kabul ediyorum. Ben bir Kısa boylu bir kız ve bacaklarını bir geceliğine ödünç almak isterim. Onları göğüslerimle takas edebilirim ve bu adil bir takastan çok daha fazlası, çünkü boyumdaki eksikliği kızlarla telafi ediyorum. "Bu kadar seksilikle nasıl çalışıyorsun?" diye sorarak devam ediyor. "Sözlükte 'seksi bekar baba' diye aratırsan, onun resmini bulursun."

Evet.

Öyle.

Müsait baba çekilişinin ödülü o. Çünkü . . .

Boyu 1.80. Geniş omuzlar. Düz karın. İnce bel. Kare çene hattı. Kirli sakal. Koyu sarı saçlar. Açık mavi gözler. Ve insanı şehvetten eriten bir gülümseme.

Oh, ve şunu dinle. Aynı zamanda şık giyinen bir adam ve bu benim zayıflığım. Kömür rengi pantolonlar, parlak ayakkabılar ve üzerine tam oturan o özel dikim gömlekler. Bilirsiniz, kumaşın pantolonunun bel bandına doğru kaydığı ve *göbeğinizin nasıl mükemmel bir çamaşır tahtası taklidi yaptığını* düşünmeden edemediğiniz türden ve *lütfen üzerinde bazı sertlik testleri yapabilir miyim? Bilim adına tabii ki.*

Yakışıklılık dağıtıldığında, Simon Travers birkaç porsiyondan daha fazlasını aldı. Adam başkasının payını da kaptı. Ve bir başkasının ve bir başkasının.

Ama sahip olduğu tek şey bu değil ve diğer kadınlara onun görüldüğünden daha fazlası olduğunu söylemek için can atıyorum. Çok daha fazlası.

Tatlı, nazik, zeki, komik ve iyi biri. Hem de çok iyi. Ve bonus ödül olarak, harika bir baba olduğunu da ekleyin. İşte bu seksi bir kriptonit.

Ancak, diğer tüm özellikleri açıklamaya çalışsaydım, *bilirlerdi*. Parmak şıklatmamla kokumu alırlardı. Yüzümde yazılı olan çekiciliği görürler, sözlerimde duyarlardı.

Simon hakkında ne hissettiğimi belli edemem, çünkü son yedi ayımı onun beş yaşındaki sevimli kızına bakarak geçirdim. Ve son altı ay, üç hafta ve dört günümü de tüm bu cazibenin kedisini düzgün, mühürlü, hava geçirmez bir torbada saklayarak geçirdim.

(Bu bir metafor tabii ki. Bu hikayeyi anlatırken hiçbir kedi zarar görmedi).

Ve dünyanın matematik sihirbazları için bu, adamdan hoşlanmamın üç gün sürdüğü anlamına geliyor.

Tamam, bunun neredeyse hiç zaman olmadığını kabul ediyorum, ama o kadar sempatik ki.

Bu aynı zamanda tüm iş günlerimi kendimi ona atma ihtiyacıyla savaşıyor geçirdiğim anlamına geliyor. Bana ilgilendiğine dair bir işaret vermedi, o yüzden bu aşkı karşılıksız olarak adlandırın. Bununla yaşamayı öğrendim. Bunu kabullenmeye başladım, tıpkı burnunuzdaki çilleri ya da asla düzelmeyecek kıvrıkcık saçlarınızı kabul ettiğiniz gibi. Bu artık varlığımın bir gerçeği ve çiller ve bukleler gibi, işe geldiğimde, işten çıktığımda ve burası da dahil olmak üzere şehrin çeşitli yerlerinde onunla buluştuğumda bununla başa çıkıyorum.

Simon'ın kızı Hayden, yunuslarla süslü tek parça kıyafetiyle, diğer çocuklar ve yüzme eğitmeniyle birlikte havuzun sığ kısmında su sıçratıyor. Yüzeye çıktığında gözlüklerini yüzüne doğru itiyor ve

onun kahramanı. Çocuk gülümsüyor, gülümsemesi gökyüzü kadar geniş ve bağıyor, "Baba! Gel de beni dalış yaparken gör!"

"Geliyorum!" Köşeyi dönerek yanımızdan geçiyor, biz çocukları izlerken el sallıyor ve dürüst olalım, onu süzuyoruz.

Sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Selam Abby," diyor rahat bir sırtışla.

Nabzım hızlanıyor ve el sallıyorum. Ama yüzüm kızarmıyor. Kekelemiyorum. Gördün mü? Bu cazibeyle yaşıyorum ve kendimi kontrol etme sanatında ustalaştım, bugün havuzda çocuğu teslim ederken hiçbir şey belli etmiyorum. "Merhaba."

Hayranlarına başıyla selam veriyor. "Merhaba, bayanlar."

Tek gereken bu. Etraftaki en ateşli adamdan iki kelime ve kalpler, el sallayarak karşılık veriyorlar. Yürüyüp gidiyor, havuzun kenarına çömelip küçük kızına selam veriyor ve alnına hızlı bir öpücük bırakıyor.

Evet, kız arkadaşına olan aşkı onu daha da ateşli yapıyor.

Uzun bacaklı bayan eğildi, omzumu okşadı ve "Hayır. Seni hiç kıskanmıyorum. Hem de hiç. Hem de hiç."

Bu fikri reddetmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Kıskanılacak tek şey üniversite kredilerimi ödememe iki ay kalmış olması," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

Gözlerini kısar. "Şimdi senden gerçekten nefret ediyorum."

Simon'a bir bakış attığımda, aklımdan geçen en uzak kelime *nefret*. Şu anda ön planda olan dört harfli kelime *iş*.

Yarın gece geç saate kadar çalışacak. Bu da eve geldiğinde sadece onunla birkaç dakika geçirebileceğim anlamına geliyor. Onunla konuşabildiğim, onu tanıyabildiğim, onun hakkında daha fazla şey öğrenebildiğim bu anların değerini bilmeyi öğrendim. Sadece ikimizin olduğu zamanlar.

Cazibeyle ilgili en komik şey de bu. Çok eziyetli olabilir ama bunu dört gözle bekleyebilirsiniz. Enfes bir işkence türüdür.

Yarın geceyi ne kadar iple çektiğim de dahil olmak üzere her konuda sizi yönlendirebilir.

Simon

"Görünüşe göre akşam yemeği menüsünde sincap var," diye sesleniyor Abby yatak odasından çıkarken, boynuma şarap kırmızısı bir kravat dolayarak.

"Yaratıcı bir şef olduğundan bahsetmişim ama *o kadar* yaratıcı olduğundan emin değilim," diye takılıyorum mutfağın köşesini dönerken. "Ayrıca, sana desteklemeye çalıştığımın bir Brezilya restoranı olduğunu söylediğime eminim. Kemirgen restoranı değil."

Başını sallıyor, bal rengi saçları omuzlarına dökülüyor. Saçları uzun ve ışıltılı; bazen Fransız örgüsü şeklinde, bazen burgu şeklinde, bazen at kuyruğu şeklinde, bazen de aşağıya sarkıtıyor. Saçına çok dikkat ettiğimden değil. Bugün evime ilk geldiğinde saçlarını toplamış olduğunu söyleyemem ve tek düşünebildiğim boynu ve dudaklarımı boğazının sütununda gezdirdiğimde teninin nasıl bir tat alacağıydı. Ya da dün saçlarını gevşek bir atkuyruğuyla arkaya toplayarak onu daha genç ve daha güzel gösterdiğini. Ya da bir gün önce elini dalgalı saçlarında gezdirdiğini ve o yumuşak tellere dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendimi alamadığımı.

Hayır, her küçük detayı fark etmiyorum. Hem de hiç.

"Kartallardan bahsediyorum. Kartalları çoktan unuttun mu?" Mutfak tezgâhında ona katıldığımda, kravatımın ipek düğümünü ayarlarken iPad'inin ekranını işaret ediyor.

"Kartalları asla unutamam," diyorum ve bu doğru. Son birkaç gündür onları birkaç kez kontrol ettim, ancak kartal izleme işinin çoğunu Abby yaptı. Doğa belgesellerine biraz takıntılıdır. Kötü anlamda takıntılı demiyorum. Belgeseller onun ilgi alanı ve ben çalışırken Abby onunla çok vakit geçirdiği için Hayden'in da ilgi alanı haline geldi. Geçen hafta Abby, Amerikan Kel Kartal Derneği'nin Washington'daki Ulusal Arboretum'da bir kavak ağacının tepesindeki yuvada yaşayan bir çift kel kartala odaklanan bir web kamerası keşfetti. D.C. İki yavru kartal birkaç gün önce yumurtadan çıktı ve Abby ile Hayden düzenli olarak kayıt yaptırarak anneyi minik kuşların üzerine otururken, onları tımar ederken ve beslerken izliyorlar.

"Bay Kartal genelde balık getirirdi ama bu gece Bayan Kartal'a bir sincap getirdi," diyor Abby, kehribar rengi gözleri heyecanla parlayarak.

"Özel bir gece olmalı. Çünkü ne derler bilir misin?"

"Hangisiydi o?"

"Hiçbir şey gerçek aşkı bir sincap gibi anlatamaz."

"Bu onun bağılılığının tam ve kesin bir kanıtı," diyor gülerek. "Sabah Hayden'a göstermek için bir ekran görüntüsü aldım."

Gözlerimi tablete diktiğimde kocaman bir kel kartalın iki yavrusunu beslediğini görüyorum. Omzum Abby'ninkinin yanında, aramızda çok az bir boşluk var. Hayır, bu Abby ile ilgili tüm hayallerimin gerçekleşmesi değil, ama ona bu kadar yakın olmanın sınırda tahrik edici olduğunu inkar edemem. Uzun zaman geçtiği için olabilir. Vanilya ve güneş ışığı gibi koktuğu için olabilir. Ama aynı zamanda ona olması gerekenden tam yedi ay daha uzun süredir çılgınca şehvet duyduğum için de olabilir.

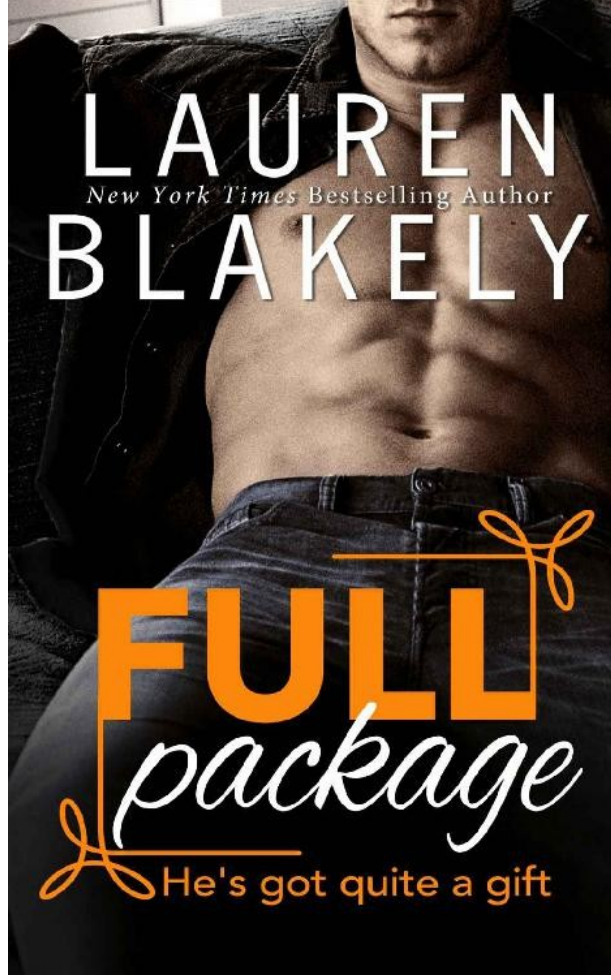
Benim için bir tür ilk gün şeyiydi. Keşke aksini söyleyebilseydim ama gerçek bu. Anlık şehvet. Sorun şu ki, evimde, ailemle, çocuğumla geçirdiği bunca zaman içinde bu şehvetten çok daha fazlasına dönüştü.

Hayranlık. Düşkünlük. Gerçek anlaşıma.

Tam olarak sahip olamayacağım bir şeye dönüştü.

THE SEXY ONE Ekim'de çıkıyor!

**9 Ocak'ta geliyor! TAM PAKET!
Ateşli ve komik yeni bir bağımsız romantik komedi...**

Bana çok yetenekli olduğum söylendi.

Hey, sadece pantolonumdan bahsetmiyorum. Benim de büyük bir beynim ve altın gibi kocaman bir kalbim var. Ve tüm yeteneklerimi sonuna kadar kullanmayı severim, paket dahil. Hayat pürüzsüz bir yelken....

Ta ki kendimi bir kaya ile seksi bir oda arkadaşı arasında sıkışmış bulana kadar... ki bu çok zor bir yer.

Çünkü bu şehirde bir daire bulmak gerçek aşkı bulmaktan daha zor. Bu yüzden arkadaşımın ateşli ve inanılmaz derecede harika küçük kız kardeşiyle takılmak zorunda kalsam bile, bir erkek ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı.

Josie'ye karşı koyabilirim. Disiplinliyim, odaklanmış durumdayım ve paylaştığımız beş yüz metrekaarelik alanda bile ellerimi kendime saklıyorum. Ta ki bir gece benimle birlikte yorganın altına girmek için ısrar edene kadar. O gün olanlardan sonra uyumasına yardımcı olacağını söyledi.

Sürpriz, ikimiz de uyumuyoruz.

Faydasız oda arkadaşlığına geri dönmeyi kabul etsek de, kısa süre içinde faturaları paylaşacak birinden daha fazlasını istediğimi fark ettim. Artık tek istediğim her geceyi ve her günü muhteşem oda arkadaşım ile geçirmek.

Aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri olduğunu söylemiş miydim? Zeki, güzel ve tam bir fişek olduğunu? Sanırım bu da onu tam bir paket yapıyor.

Zor bir yerde sıkışmış bir adam ne yapar?

TAM PAKET Önsöz

Diyelim ki sevişmek istediğiniz bir kadınla birlikte yaşamayı düşünüyorsunuz.

Sonuçta, bir daire bulmak gerçek aşkı bulmaktan daha zordur, bu yüzden belki, muhtemelen, her zaman gülünç derecede seksi olduğunu

düşündüğünüz tilkiyle birlikte yaşamanız gerekse bile, bunu yaparsınız,
değil mi?

Bak, ne düşündüğünü biliyorum.

Bu sadece belaya yol açabilir. O kontratı imzalamayın. Diğer tarafa yürü.

Ama o sadece bir arkadaş, yemin ederim. Ve, hey, burası New York. Kira çok pahalı. Paylaşmak her zaman daha iyidir, değil mi? Hadi ama. Tüm online randevu kaçamakları için bir dostun ses tahtası olacağın anlamına gelse bile faturaları paylaşırdın.

Lütfen. Bunu gözlerim kapalı da yapabilirim. Ona düşündüğü bir sürü balık hakkında tavsiyede bulunmak çok basit. Sadece profil resmini gösterip, "O bir pislik, o bir alet, o bir pislik..." diyorum.

Çünkü o piçlerin hiçbiri ona layık değil.

O güzelliğin her sabah duştan yeni çıkmış, göğüslerinin etrafına minik bir havlu sıkıştırılmış halde koridorda yürüdüğünü görmenin tatlı işkencesine katlanmak zorunda kalsanız bile o kira kontratını imzalarsınız.

Turta kadar kolay.

"Hey, Chase, bana vücut losyonumu getirebilir misin?" diye seslense bile. Ha. Bu çocuk oyuncağı.

Tamam, belki bu isteği yaptığında biraz sızlanmış olabilirim. Ve havlunun kayması ve havluyu çekmeden önce mükemmel tenine bir göz atmamın durumu biraz zorlaştırdığını - çelik seviyeleri gibi - kabul edeceğim.

Ama yine de tüm bunlarla başa çıkabilirim, sorun değil. Nedenini bilmek ister misin?

Bunu yıllardır yapıyorum ve bu benim gizli yeteneğim.

Herkesin kendine özgü bir yeteneği vardır. Belki dirseğinizi yalayabilir, tüm yumruğunuzu ağzınıza sokabilir (bunu evde denemeyin, çocuklar) veya gözlerinizi zıt yönlerde hareket ettirebilirsiniz. Etkileyici parti numaraları olduğu kesin.

Benimkini bilmek ister misin? Türünün tek örneği olan yeteneğim, beni günün her saati süren erken kalkmalara neden olacak bir yaşam koşulundan kurtaracak.

İşte benim özel hediyem.

Ben bölümlere ayırma kralıyım ve her şey için ayrı çekmecelerim var.

Arzular ve eylemler.

Şehvet ve duygular.

Aşk ve seks.

Biri buraya. Diğer oraya. Ve ikisi asla buluşmayacak.

Bu yüzden en iyi arkadaşlarımdan biri bana ikimiz için de büyük bir sorunu çözecek bir çözümle geldiğinde, her şeyin nasıl raydan çıkabileceğini anlamıyorum.

Tek yapmam gereken ellerimi ondan uzak tutmak, kirli düşüncelerimi kilitlemek ve bir dahaki sefere soyunduğunda gözlerimi başka yöne çevirmek.

Benden sadece bir metre uzakta.

Bunu yapabilirim. Bunu kesinlikle yapabilirim.

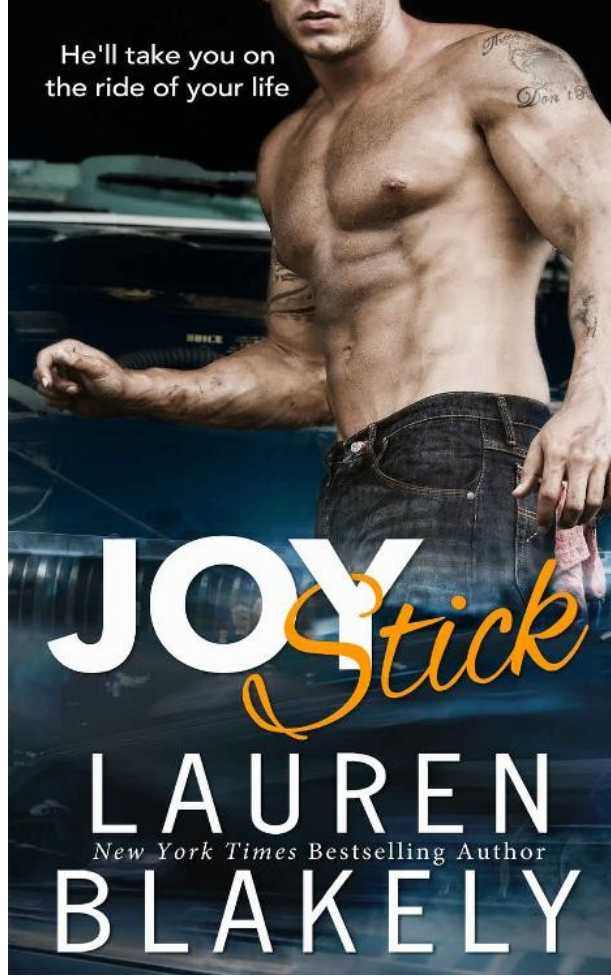
Direnış virtüözü olduğunuzda, hiçbir şey sizi oyununuzdan alıkoyamaz.

Yıllardır istediğın bir kadınla 500 metre karede yaşamak bile değıl.

Ta ki uyandığımda onu yorganın altında yanımda kıvrılmış bulana kadar.

FULL PACKAGE 9 Ocak'ta her yerde yayınlanıyor!

2017 baharında Joy Stick'te çılgın bir yolculuğa hazır olun!

Aralık 2016'da **THE ONLY ONE**'ı yayınlayacağım. Bu, WELL HUNG'da tanıştığınız köpek barınağı yöneticisi Penny ve THE SEXY ONE'da tanışacağınız yardımcı karakter Gabriel hakkında bir novella!

İşte SADECE BİRİ hakkında daha fazlası!

Diyelim ki bir adam vardı. Ve size hayatınızdaki en akıl almaz seks gecesini yaşattı. Ve onu bir daha hiç görmediniz.

On yıl sonrasına kadar.

Şimdi, Manhattan'da hayır kurumunun büyük etkinliğinin olduğu gece restoranı müsait olan TEK kişi olduğu ortaya çıktı.

Sorun şu ki, beni tanımıyor.

Birlikte çalıştığım bu kadın çok çekici. Onu ilk gördüğüm anda büyülendim ve aklımdan çıkaramıyorum. Birlikte çalıştığım biriyle tango yapmak riskli olsa bile, o benim almak istediğim bir risk.

Sorun şu ki, bana zaman ayırmıyor. Ama ben bunu değiştirmeye kararlıyım.

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

BIG ROCK, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız romantik komedi!

MISTER O, aynı zamanda New York Times Çok Satan bağımsız bir romantik komedi!

New York Times ve USA Today Çok Satan Baştan Çıkarıcı Geceler serisi, Geceden Sonra Gece, Bu Geceden Sonra ve Bir Gece Daha

Ve her ikisi de New York Times ve USA Today Bestseller olan iki bağımsız aşk romanı, Nights With Him ve Forbidden Nights!

Tatlı Günahkâr Geceler, Günahkâr Arzu, Günahkâr Özlem ve Günahkâr Aşk, New York Times Çok Satanlar listesine giren ve Baştan Çıkarıcı Geceler'in devamı niteliğindeki yüksek tempolu romantik gerilim serisi!

Kalbiyle Oynamak, USA Today çok satanlar listesinde ve seksi bir Seductive Nights spin-off bağımsız! (Davis ve Jill'in romantizmi)

21 Çalıntı Öpücük, USA Today Çok Satan yasak yeni yetişkin romantizmi!

Bir New York Times ve USA Today Bestseller'ı olan Caught Up In Us! (Kat ve Bryan'ın romantizmi!)

O Benimmiş Gibi Davranmak, Barnes & Noble ve iBooks Bestseller! (Reeve & Sutton'ın romantizmi)

Trophy Husband, New York Times ve USA Today Bestseller! (Chris ve McKenna'nın romantizmi)

Far Too Tempting, USA Today Bestselling bağımsız romantizm! (Matthew ve Jane'in romantizmi)

Gözlerindeki Yıldızlar, bir iBooks çok satanı! (William ve Jess'in romantizmi)

USA Today çok satan Pişmanlık Yok serim şunları içeriyor

The Thrill of It (Harley ve Trey ile

Tanışın) ve devamı

Seninle Her Saniye

New York Times ve USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan Ateşle Mücadele serim

Benim İçin Yan (Smith ve Jamie'nin romantizmi!)

Melt for Him (Megan ve Becker'ın aşk romanı!)

ve Consumed by You (Travis ve Cara'nın aşk romanı!)

Sapphire Affair serisi...

Safir Olayı Safir

Soygunu

TEŞEKKÜRLER

Okuyucularıma kocaman, muz standı büyüklüğünde bir teşekkür!
YAZMAMIN SEBEBİ SİZSİNİZ! Sizden haber almayı seviyorum,
kitaplarımı okumanızı seviyorum, romantizmi sevmenizi seviyorum.
WELL HUNG'ı sizlerle buluşturdıkları için pek çok kişiye minnettarım.
Denizkızı Jen McCoy'a, Kapak Tanrıçası Helen Williams'a, Tatil
Yapmayan Kadın KP Simmon'a ve Beni Çok İyi Tanıyan Kim Bias'a
teşekkür ederim. Günlük işlerle uğraşan Kelley Jefferson'a, akşam yemeği
partisini öneren Dena Marie'ye, her şeyin bir araya gelmesini sağlayan
Lauren McKellar'a ve bir güneş ışığı ve iyi niyet ışını olan Candi Kane'e
çok teşekkür ederim. Kızlarıma büyük sevgiler - Kristy, Laurelin, CD, Lili,
Corinne, Vi, Kendall ve çok daha fazlası! Kocama ve çocuklarıma
kocaman bir teşekkür! Ve her zaman olduğu gibi, köpeklerime çok
sevgiler!

İLETİŞİM

Okurlardan haber almayı seviyorum! Beni Twitter'da [LaurenBlakely3](#) adresinde, Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](#) adresinde veya çevrimiçi olarak LaurenBlakely.com adresinde bulabilirsiniz. Ayrıca bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.